BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ VE EZİLEN HALKLAR BİRLEŞİN !

İŞÇİ KÖYLÜ KURTULUŞU

Şubat-Mart Nisan'92
Sayı:105
Fi:5.000

TÜRKİYE KOMÜNİST PARTİSİ/MARKSİST-LENİNİST MERKEZİ KİTLE YAYIN ORGANI

"ŞEFFAF" HÜKÜMETİN SÜREN "ŞEFKAT" KATLİAMI

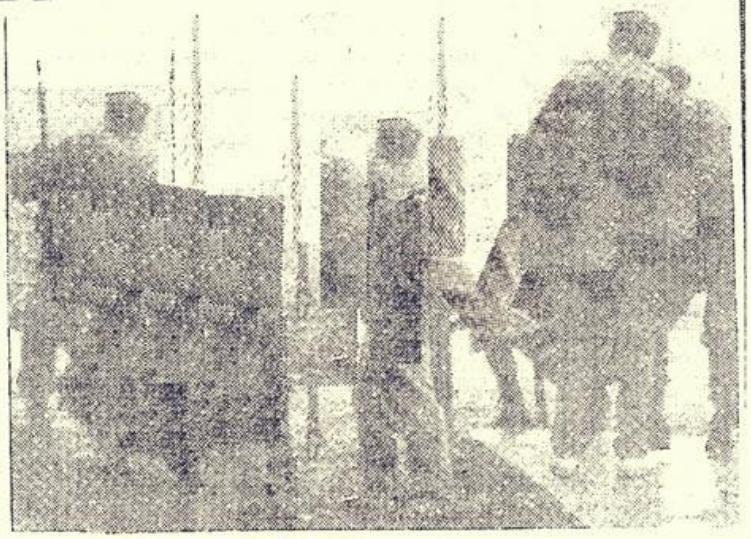

Newroz'da Kimlerin Silahlarla Saldırdığı Belli Oluyor

BAŞ YAZI

Eli Kulağında Gelen Kürt Katliamı

Egemen sınıflar gelişen ulusal ve sınıfsal mücadeleden ciddi derecede korkmaya başladılar. Kaygıları giderek artıyor. 1990 Erken Genel Seçim kampanyasında muhalefetteki faşist partileri vasıtasıyla bunu önlemenin aciliyetini açıkladılar. Halk kitlelerinin tepkisini başında kazanmamak için, bastırmanın yolu ve yöntemlerini geniş yığınlara açıklamadılar. Tersine geniş kitlelerin taleplerini dikkate alarak demokrasi şampiyonluğunu yapma görünümünü verdiler. Demokratik hak ve özgürlükler üzerine demogoji yapıp demokratikleşmeye gideceklerini, Kürt sorunuda "demokrasi içinde " halledeceklerini vaadettiler. Bu hava verilince geniş kitleler, gelişen halk muhalefetini şiddetle bastırma yerine demokratik hak ve özgürlüklerini tanıyacaklarını sandılar. Seçim sonucu egemen sınıfların faşist partilerinin hiç biri tek başına hükümet olamayınca bilindiği gibi Demirel ve İnönü faşistlerinin partileri koalisyon hükümeti oluşturdu.

Koalisyon hükümeti bütün temel konularda fikir birliğiyle hükümet programını oluşturdu. Türkiye'nin iki temel sorunu olduğunu, bunlardan birinin "terör" hareketi, diğerinin enflasyon olduğunu vurguladılar. Hükümetin kuruluşundan sonra ilk işleri ulusal ve sınıfsal mücadeleyi bastırmak için (onlar "terörizm'e karşı" diyor) parlementodaki bütün partileriyle "milli mutabakat" oluşturdular..Bir dizi yasa ve tedbirler aldılar, yeni profosyonel asker ve ,polis yetiştirmeye ağırlık verip, bunları modern zırhlı araç- gereçlerle takviye etmeye başladılar. Gerilla faaliyetinin sürdüğü Kürdistan'da ve sanai şehirlerinde bununlada kalınmayarak her gün sokak infazları ve "kayıp"lar hızlanmaya başlandı.Yeni saldırılar ve hergün yetkili ağızların salyalar dökerek tehditleri la

Devamı 2.Sayfada

Bugün egemen sınıfların iki büyük korkusu var: Biri; ulusal ve sınıfsal devrimci harekettir. Diğeri; içinde bulundukları ekonomik krizdir. Bunlardan birincisi en büyük korkularıdır. Bu, uykularını kaçırıyor. Çılgına çeviriyor.

Ekonomik krizin her geçen gün derinleşmesi sınıfsal ve ulusal mücadeleyi daha da geliştireceğinide biliyorlar. Ekonomik krizi hafifletmek ve efendilerine aracılık yapıp Orta Asya petrol ve zenginlik kaynaklarına açılıp başarı kaydetmek için krizin yükünü halkın sırtına acımasızca yıkmaları gerekir ve böylece hem güçlenmek hem de ömürlerini uzatmak istiyorlar. Halk örgütlü olur, mücadeleyi yükseltirse yüklenmek istenen bu yükü taşımazlar. Örgütlü güce krizin yükünü taşıtamayacaklarını ve ters tepeceğini bildikleri için, bugün engel olan ulusal ve sınıfsal örgütlü silahlı mücadeleyi bastırmak istiyorlar. Çünkü biliyorlar ki, gelişen ulusal ve sınıfsal silahlı mücadele ekonomik krizlerini daha da derinleştirir ve sınıf egemenliklerinin son bulmasını hızlandırır. İşte egemenlerin korkusu bu.

Devleti elinde bulunduran kapitalistler veörgütlü gücü TÜSİAD, İTO ve ABD emperyalist efendileri uzun süredir hükümetlerini zorluyarak,, bu işe bir çözüm bulun diyorlar. "Çözüm"leri çok açık: Terör ve kitle katliamıyla bastırmak. "Demokrasi içinde bu işi çözeceğiz" demeleri bir demogojidir. Kastettikleri askeri darbe olmaksızın da bu işi yapabilecekleridir . Koalisyon hükümeti bu talimatları yerine getirmek için geçen sonbahardan beri hazırlık yapıyordu. Bir taraftan gerilla savaşı yürütülen Kürdistan'a askeri yığınakları sürdürüyor, bir taraftan belirledikleri PKK kampları, gerillaların barınabileceği dağlar ve köyler bombalanıyor, bir taraftan da "yüzlerce ölü verdirildi", "baharda büyük operasyon var" ,"PKK Güneydoğu'da ayaklanma başlatacak" ve "devlet de bastıracak" diye yapacakları katliyamlar için kamuoyu oluşturuyorlardı.

Demirel-İnönü hükümeti, sonucu ortaya çıktığı gibi engelleyemeyiz bari yararlanalım düşüncesiyle Nevruz bayramını

Devamı 3.Sayfada

Baş Tarafı 1.Sayfada

birbirini izliyor. Böylece "terör sorununu halledeceğiz" derken nasıl bir "halletme" den bahsettiklerini geniş yığınların gözlerinin önüne serdiler.Onların demokrasi içinde çözeceğiz dedekileri şey; bir cuntaya başvurmadan katliamlarla bastıracaklarını ifade etmek istiyorlar. Çok geçmeden daha şimdiden bunu kitlelerin gözlerinin önüne serdiler.

Bununlada yetinmeyerek, bir kaç aydır PKK'nın baharda bir ayaklanma başlatacağını, devletin buna sessiz kalamayacağını, ayaklanmayı bastıracaklarını açıklıyorlar.

Özal, Şırnak'tan gelen bir heyeti kabul ederken aba altından sopa göstererek "..orada devlete yönelik olay olmasın, Saddam kimyasal silahlarla toplu imhalar yaptı, bizim gücümüz yokmu, yapamaznuyız,o durumu gelince bizde yaparız, onun için herkes aklını başına toplasın" diyerek tehdit ve niyetlerini kamuoyuna açıkladı.Ve aylardır kamuoyunu yavaş yavaş buna hazırlıyorlar.

Belli tepki gözleyince 'Güneydoğu'da her zamanki hareketlenmeden başka bir şey yok'. 'Baharda öyle bir hareket yok' türünde açıklamada bulundular. Ama diğer taraftan yüzbini aşkın en seçkin ordu gücünü daha aktarmaya ve habire askeri malzeme ve zırhlı araç sevketmeye başlayarak ne yapacaklarını gösteriyorlar.

Son günlerde artık niyetlerini gizlemiyorlar. MİT Müsteşarı Teoman KOMAN gazeteci Yalçın DOĞAN vasıtasıyla kamuoyuna bunu açıklıyor. Açıklama amaçı: hem bakın ayaklanma olacak bizde bastırmak "zorunda" kalacağız deyip kamuoyunu hazırlıyorlar, hemde PKK ve silahlı mücadele yürütenlere silahları bırakın, düzen sınırına çekilin, yoksa katliam yaparız diye gözdağı veriyor. Katliam yapılacak diye halkın PKK ve PKK dışında gerilla faaliyeti yürüten TKP/M-L ve DABK'a baskı yapmasını istiyorlar.

Gerek Cumhurbaşkanı T.ÖZAL, gerek MİT Müsteşarı T.KOMAN'ın açıklamalarıyla görülüyor ki, egemen sınıflar çok büyük bir katliam ve sürgün hazırlığındalar.

Bunu T.KOMAN'dan aktaralım *"Mart'ın ortalarında PKK'nın bölgede bir ayaklanma başlatacağı haberini alıyoruz...Bu ayaklanmayı bastırma gücü vardır devletin. Ayaklanmayı bastırması zaman alacak..."* diyor.

Egemen sınıflar daha kapsamlı, planlı ve uzun süre nefes alabilecek bir "çözüm" planlıyorlar. Sadece Türkiye'deki Kürdistan'ı değil, diğer parçalarıda kapsayacak bir plan. Bu konuda ABD başta olmak üzere, emperyalist efendilerininde onayını aldıkları gözleniyor.(Demirel'in Amerika ziyaretinin en önemli nedenlerinden biride buydu.)

MİT Müsteşarı T.KOMAN'ın konuşmalarında bu niyetlerini açıkça ifade etmektedir, dinleyelim: *"Önümüzde çok büyük bir tehlike var. Kürt halkı açısından çok büyük bir tehlike...PKK eyleme başladığında bizde silahla karşılık vereceğiz ve PKK'nın üzerine gideceğiz. PKK ve PKK'ya güvenen halk Kuzey Irak'a kaçacak, oradanda güneye inmeye başlayacak.*

Öte yandan, şu sıralarda Saddam'ın başlattığı bir hareket var. Saddam'daki eğilim, halkı Kuzey Irak''tan 36.enlemden 35.enleme doğru çekmek... Bunu başlattı... Türkiye'den kaçan Kürtler Saddam'ın başlatlığı bölgelere girecek. Kürtler bu boş bölgeye girdiğinde, Saddam'da bu sefer kuzeye doğru hareket başlatacak ve Kürtlere saldıracak..."

"Bizden kaçan Kürtler, kuzey Irak'tan güneye doğru inerken Saddam'ın kuvvetleri ile karşılaşacak.. Çünkü, Saddam'ın Kürtlerin üzerine yürüyeceği kesin.. ve işte burada büyük tehlike bekliyor tüm bölgeyi.. Bir Kürt soykırımı.. Biz bundan korkuyoruz." diyor ve son kelimesiyle timsah gözyaşını dökmeyide ihmal etmiyor. Timsah gözyaşını bir yana bırakırsak, kendi cephelerinde düşündükleri katliam ve sürgün planlarını böyle itiraf etmektedirler. Bu itiraflar boş sözler değildir. Devletin en yetkili ağızlarından yapılmaktadır.Efendilerininde onayını aldıkları planlardır. Saddam'la da el altından anlaştıkları ortaya çıkıyor. Hatırlanacağı gibi iki ay önce Hürriyet gazetesi yazarlarından Lütfü AKDOĞAN Saddam'la özel görüşmelerinde, Saddam, *' biz bu yıl Kürt sorununu kesin çözeceğiz, ama bizim çözdüğümüz noktada sizin sorununuz başlayacaktır'* diyordu. Benzeri açıklamayı Irak Dışişleri ve burdaki sözcüsüde yapıyordu. Saddam'ın "kesin çözeceğiz" dediği yol ve yöntem açıktı. MİT müsteşarının da dediği ve üzerine muhtemelen anlaştıkları "çözüm"dü: Bu,başta Türkiye ve Irak'ta eli kulağında geliyorum diyen bir Kürt katliamı! ABD ve emperyalist kamuoyu buna duyarsız davranacağı ve izleyeceği kesindir. Çünkü, bölgede hiçbir uşak devletinin sınırlarını yeniden çizme, mevcut "denge"yi bozma yanlısı olmadıklarını sık sık vurguluyorlar. Irak Kürt hareketinin önderliğini önemli ölçüde denetimlerine almalarına rağmen el altından Saddam'ın hışımına uğratmaya gözyumacakları gözleniyor. Türk egemenleride buradaki Kürt hareketini ve proleterya hareketini ezmelerini sağlamaya çalışacaklardır.

Düşman, PKK'nın yanısıra, partimizinde bu yıl daha fazla eylemlere girişeceğini, mücadeleyi dahada geliştirip, yaygınlaştıracağını biliyor. Yazılı alınan kararların eilerine geçmesinde, Kürdistan'ın çeşitli yerlerinde gözle görülen ve hissettikleri hazırlıkları biliyorlar. Onları çok huzursuz eden bu. Ateş çemberinde kalmış azgın bir boğa gibi saldırganlaşmasının önemli nedeni bu. Düşman bu gelişmeyi önlemek için çok yönlü saldırıların hazırlığındadır. Bir yandan polis ve istihbarat ağlarıyla örgüte ulaşıp üstten aşağıya darbe vurma hazırlığında . Bir yandan çeşitli "devrimci" maskeler altında partimize saldıracak, güçsüz düşürmeye, dikkatlerini başka noktalara çekmeye çalışacaklardır. Diğer yandan Kürdistan'daki katliamlarla hem PKK, hem Partimiz başta olmak üzere kitle katliamı yapılmaya çalışacaklardır. Katliamda, muhtemelen gerillaların üstlendiği dağlar, sırp araziler, sık ormanlar, muhtemel konaklama yerleri başta olmak üzere destek veren mezralar, köyler bombalanacak, çok köy ve köylü iç kesimlere ve Irak'ada sürgün veya sürülecek.Stratejik köyler oluşturulmaya çalışılacak, bir çok köye seyyar karakollar kurulacak, gerillaların lojistik destekleri kesilmeye çalışılıp, destek verenleri imha ve geniş esir almalarla etkisizleştirilmeye çalışılacaktır. Egemen sınıfların girişeceği bu muhtemel saldırılar büyük kitle katliamlarına yol açıp, önemli darbeler alınsada , gerilla mücadelesinin daha da yükselip, yaygınlaşmasını, daha çok kitlenin mücadeleye çekilmesini ve destek vermesini önleyemeyeceği kesindir. Zafer düşmanın değil haklı ve kararlı mücadele yükseltenlerin olacakdır.

Evet, eli kulağında bir Kürt katliamı geliyor. Komünist, devrimci-demokratlar başta olmak üzere, yüreği insanlık sevgisi taşıyan herkese hayati derecede görevler düşüyor. İnsan vasfını taşıdığının bilincinde olan herkes zaman geçirmeden , hemen bu soykırım hazırlığına karşı gelmeli, egemen sınıfların bu plan ve hazırlığını teşhir etmeli, çevresindeki en geniş kitleleri duyarlı kılmalı, **her türlü mücadele biçimleriyle karşı koymalı** ve egemen sınıfların planlarını uygulayamaz hale getirtmelidir. Özellikle Türk ve diğer milliyetten gelen emekçiler içinde propaganda faaliyetlerinde, Kürt ulusunun, üzerindeki ulusal baskıya karşı çıkması, buna karşı mücadele yürütmelerinin doğal hakları olduğunu, demokratik bir yön taşıdığını, bu yönün desteklenmesi gerektiğini,bu, bırakalım komünist olmayı, demokrat olmanın gereği olduğunu vurgulamalı, ama Kürt proleteryası ve emekçi halkınında bu genel demokratik haklarla yetinmemesi, ulusal burjuvazinin dünya görüşü olan milliyetçiliğin dar sınırları içinde kalmamaları gerektiği, kurtuluşlarının her milliyetten proleterya ve emekçi kitlelerle birleşerek sermaye sınıfının egemenliğini yıkmaktan geçtiğini, ancak gerçek kurtuluşunun o zaman mümkün olacağını en geniş şekilde anlatmalı.

Partimize daha önemli görevler düşüyor. Bugünde bu tür faaliyetlere yön vermesi en önemli bir görevi olacaktır. Daha önemlisi düşmanın, özelde Kürt ulusal hareketine, genelde gelişen sınıf mücadelesine saldırıların silahlı mücadeleyle göğüslemesi, hem cephede, hemde cephe gerisinde mümkün olduğu kadar dışındaki devrimci çevreleride aynı hedefe çekerek düşmana sistemli darbeler vurmayı şimdiden hızlanmalıdır. Düşmanın saldırı zamanı ve derecesi, ne olursa olsun buna karşı güçlerini seferber etmelidir. Şimdiden buna göre hem siyasi, hem örgütsel, hemde askeri olarak hazırlanmazsa, hazırlık ve organisazyonunu buna göre yapmazsa, üzerine düşeni yapamayacağı, önderlik fonksiyonunu layıkıyla oynayamayacağı açıktır. O halde herkes görev başına ! Zafer haklı ve azimli mücadele yürütenlerin olacaktır. Doğru strateji ve dahası doğru taktikler başarının güvencesi olacaktır.■

15 Mart 1992

Baş Tarafı 1.Sayfada

kutlamaya "izin" verdi. "Huzur ve güven içinde kutlayabilirsiniz" sözlerinin ne derece alçakça bir yalan olduğunu ortaya koydular.Silahsız, savunmasız sokağa dökülen ve çoğu, kadın, çocuklardan oluşan halkın üzerine bomba ve kurşun yağdırdılar. Kendi açıklamalarıyla 82 ölü, yüzlerce yaralı ve

yüzlerce tutukluydu. Gerçek rakam daha ilk üç günde 200 civarında insan katledilmesi, yüzlercesinin yaralanması, binlercesinin işkencehanelere çekilmesiydi. Halk, silahsız ve savunmasız bir gösteride bulunmuştu. Taş ve barikatlarla kendini savunuyordu. Bu nedenle sadece Şırnak'ta "görev"de olmadığı halde halkın gösterisinden rahatsız olan ve silahının son kurşununa kadar halkın üzerine kurşun sayan ve sonunda halk tarafından yakalanıp linç edilen bir polis dışında ölen ve yaralananyoktu. Ancak, ertesi günden sonra PKK misillemede bulunduğu sanılıyor. Durum böyle olmasına rağmen, "şefkat" katliama bahane bulmak için "ayaklanma başlatıldı, silah ve roketlerle saldırıyorlar" diyerek alçakça yalan söylüyorlar. Halk silahla saldırsaydı kendileri daha fazla kayıp alabilirdi.

Sonuçta; aylardır yapacağız dedikleri katliam yapıldı değil, başlatıldı. Yani, faşist diktatörlük Nevruz'da yaptığı katliamla yetinmedi, yetinmeyecektir. Çünkü, hala katliam sürüyor. Devletin ordusundan, MİT'na, burjuva muhalefet partilerine, basınından polisine kadar, sokağa dökülüp ağızlarından salyalar akıtarak "devletin gücünü göstereceğiz", "Kökünü kurutun", "kana kan intikam" naraları atıyorlar.

Bugün Kürdistan'da silahsız halka karşı resmen savaş başlattılar. Havadan uçaklarla, helikopterlerle, karadan tanklarla, toplarla, kariyerlerle, panzerlerle , uçaksavarlarla, havanlarla kısacası ağır silahlarla kadın, çocuk, yaşlı gözetmeksizin , sivil halk sadece sokakta değil, evleri tank atışına tutularak başlarına yıkılıp katlediliyor.

Yapılan katliamı burjuva basın ve yayın kuruluşları vermiyor. Demirel; " basın üç gün bizi desteklesin bu işi hallederiz" diyor. Sanki resmi basın ve yayınlar sahibinin sesi değilmiş gibi. Zaten sahibinin sesi olarak hepsinide CIA ve MİT yönlendiriyor. Ama Demirel'in istediği şey, basın ve yayının olayları çarpıtarak bahsetmesi ve devletin ırkçılık politikasıyla kitleleri zehirlemeye ağırlık vererek kamuoyuoluşturup destek almayı sağlamasıdır.

Egemenlerin gönlünde yatan silahlı gerilla hareketi başta olmak üzere, geniş bir Kürt katliamıyla kısa sürede devrimci muhalefeti bastırmak.ondan sonra ulaktefek reformlarla düzen sınırlarına çekmektir. Ama silahlı mücadeleden kararlı örgütleri ve ayağa kalkmış bir halkı dize getirmenin kolay olmadığını göreceklerdir. Savaş bundan sonra daha da kızışacaktır. Birçok yerde hayli kar olduğu için düşman katliamları oralara daha taşıyamadı. Taşıdığında buna karşı gerilla savaşı dahada gelişecektir.

Gerilla ve savunmasız Kürt halkı üzerine hergün bomba ve kurşun yağdırılıp, kitlesel katliyamlar yapılırken, savaş alanı dışındaki devrimci hareket ve faliyetlerin gereken ve beklenen tepkiyi silahlı ve kitlesel eylemlerle

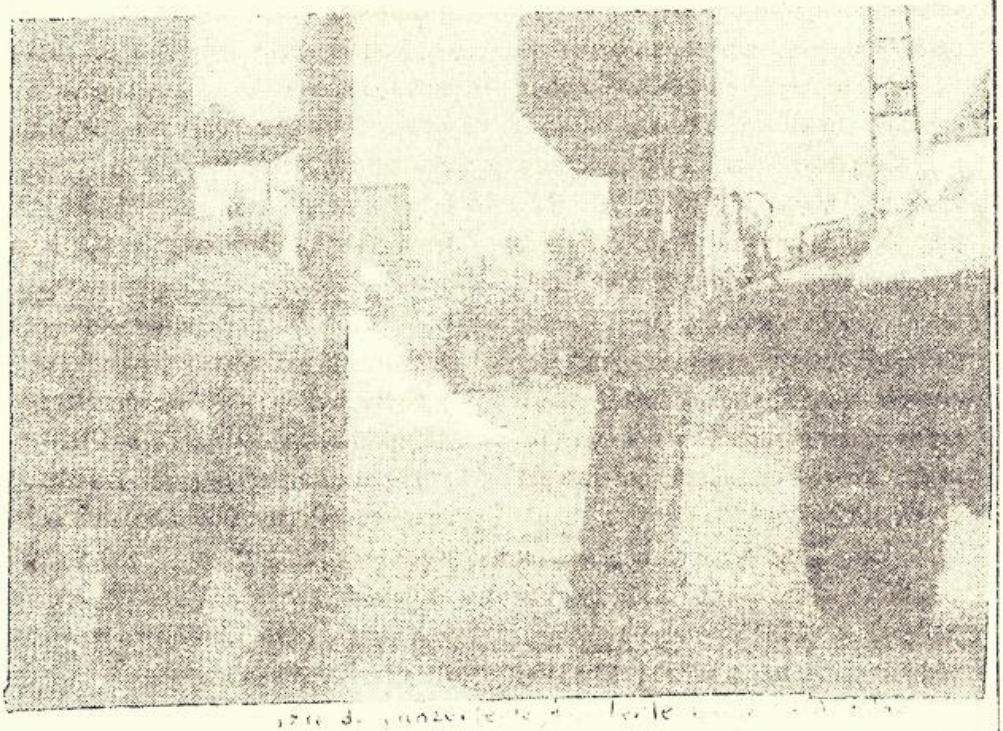

gösterememeleri veya tepkilerinde çok onlu kalmaları vahim bir olumsuzluktur. Bu, devrimci görevini yerine getirmeme,görevlerine ihanet içinde bulunmadır.Bu durum herkesi düşündürmeli ve biran önce kendine gelerek canlı bir ruh haliyle ortaya atılıp bu olumsuzluklarını gidermelidirler...

Hiç kimse tepkisiz kalmasını haklı göstermemeli. Bir korsan yada yasal "protesto yaptık, görevimiz de bulunduk" rahatında da olmamalı. Bunu tepki için yeterli bile görmemelidir. Hiçkimse "üstten bize somut ne yapacağımız söylenmedi", "Özel olarak görev verilmedi", "Bağlarımız kopuktu", "Ran-

devrimiz geçti", "Tavrımızın ne olduğunu bilmiyorduk", bilmem "Şu işle uğraşıyorduk" vs. gibi sudan bahanede öne sürmemeli. Bunlar görevden kaçmayı haklı çıkaramaz. Bu tür şeyleri "gerekçe" olarak getiren olursa inanılmamalı, haklı görülmemeli, liberal da kalınmamalıdır. Bunun adı açık konulmalıdır... Zamanında tavır belirtilmekte ve iletilmektedir. Özgül konuda da belirtilmiş ve iletilmiştir. Kaldı ki , organsal kanallar beklenmeden **partinin yayınları düzenli izlenmeli, orda belirtilen tavır ve mesajlara göre hareket edilmelidir.** Önderlik kararlar almakta, bildirmektedir. Gerçekte devrim yapma amacında olanlar, yani devrime kendini adayanlar, devrimci ruhu yüksek olanlar hangi soruna nasıl tavır konulacağını, bugüne kadar ki parti görüş ve yaklaşımlarından da çıkarırlar. Çoğu insanımız bırakalım teorik ve siyasi birikimini kendi siyasal deneyimlerine dayanarak, üstten bilgi beklemeden veya gelmeden de tavır koyabilecek durumda olduğunu sanıyoruz. Legal faaliyetler başta olmak üzere geniş yığınlarla bağlar olupta , pratik eylemler örgütlememenin mantığını yada yapamamanın nedenini anlamak mümkün değildir. Büyük şeyler becerilmiyorsa, yapamıyorlarsa, küçük şeyler de mi yapılamaz? Kimse yılan eğriği noktasına çekip burda karşı gerekçe bulmasın. Kimse kitle faaliyetleri tugaylar bassın demiyor. Ama, burjuva parti binalarını kundaklamak işgal etmek, polis-asker araçları, hatta bazı binalarını kundaklamak, adliye vs. birçok devlet kuruluşunu, büyük kapitalistlerin şirket ve odalarını, bankalarını kundaklamak zor değildir. Protesto gösterileri fabrikalarda, semtlerde geniş kitlelerin ajitasyon çekmek, yankı yapacak propaganda yöntemleri geliştirmek, iki kişinin bir çekiç veya sopayla uygun görülen anlarda bir düşmanın kafasına bindirip silahsızlandırmak veya cezalandırmak çok zor da değildir. Bunun için bir askeri bilimleri araştırmak bir askeri eğitimden geçmek de gerekmez. Bunun için diğer şeylerin yanısıra bir devrimcide olması gereken kararlılık, inanç ve-

cesaret yeter. Bu bir savaştır. Amaça ulaşmak için düşmanı yok edeceksin. Düşmanıda bir hamlede yok edemiyeceğimize göre parça parça küçükten büyüğe doğru eylemler serisi ile yok edeceğiz. Kafamız sadece büyük eylemler veya fiziki yok etme üzerine gitmemeli. Kafa böyle işlerse şu anda bunları yapamıyorum, o halde başka yapacak şey yok diye düşmana saldırılara kafa yormamaya götürür. Bu bir savaştır dedik. Ssavaşta, bazen psikolojik savaş bile önem taşır. Birçok yerde bir iki el silah sıkmak, bir yolu ateşlemek bir trafoyu veya onların kullanacağı bir şeyi imha etmek vs. bile önem taşır.

Düşmanın moralini alt -üst eder, gücünü dağıtır ,önemli ekonomik kayıplara neden olur vs.

"Bu tür şeyler kitle örgütlenmelerinin işi değil, sadece askeri hücreler yapar" da denilemez. Öyle bir anlayış ve mantıkla hareket edenler, sağcılığın ve tasfiyeciliğin ta kendisini yapıyor demektir. Şu iyi kavranmalıdır: Bütün örgütlenmesini ihtilalci bir ruhla eğitip pratik faaliyete çekemeyenler, kitleleride harekete geçirip duyarlı kılamıyacaklarını unutmamalıdırlar. Bugün gerilla savaşına, silaha sarılmak ve mücadeleyi yükseltmek giderek daha can alıcı hale geliyor. Ölü toprağı atılmalıdır. Hem savaş cephesinde, hem cephe gerisinde silahlı eylemlerin ve kitlesel eylemlerin yükseltilmesi boyun borcu olmalıdır. ■

KÜRT HALKININ DİRENİŞ TARİHİNİN BİR SEMBOLÜ OLAN, NEWROZ'U KUTLARKEN; SINIF BAKIŞ AÇISINI ÖNDE TUTMALIYIZ

İnsanlık tarihi, birbirine düşman sınıfların doğuşundan bugüne sayısız isyanlara ve başkaldırıya, sayısız yenilgi ve zaferlere tanıklık etmiştir. Kölecilikten kapitalist-emperyalist toplumlara kadar, temeli sömüren ve sömürülen, ezen ve ezilen sınıflar arasındaki mücadeleye dayanan bütün kavgalar, tarihsel gelişmenin engeli olan ile, bu engeli ortadan kaldırmayı amaç edinenler arasında olagelmiştir. Her sınıf, kendi sınıf çıkarlarının mantığı ne yönde işliyorsa, öyle davranmak zorunda kalmıştır. Bu davranış zorunluluğunu doğuran olgu, üretim araçlarına ve bunun politik örgütlenmesi olan devlet iktidarına sahip olup-olmama gerçeğidir.

M.Ö.600 yılında gerçekleşen Demirci Kawa isyanında da, yukarıya aldığımız kısa gerçeğin gözlemiyle bakmak gerekir. Dehak bir kraldı, üretim araçlarına ve iktidara sahipti. Dehak bu imtiyazlarını, kendi sınıfından olup da kendisinden önceki ve sonraki zulümdaşları gibi, halka boyun eğdirmenin araçları olarak kullandı. Demirci Kawa ise, demir döverek yaşamını sürdürmeye çalışan bir emekçiydi. Halkın devrimci mantığının önde gelen sürdürücüsü Demirci Kawa, zulme ve sömürüye boyun eğmenin-hele de bunun bilincinde ise-kabul edilemez bir onursuzluk olduğunu bildi ve halkın iradesini şahsında toplayarak Dehak'ın iktidarını devirdi.

Ögünden bu yana, bu tarihi gün Newroz bayramı olarak kutlanmaktadır.

Tarihi geçmişte, sömürüye ve zulme karşı yaşanmış başkaldırı geleneğini geleceğe taşıyan sınıflar, devrime en çok ihtiyaç duyan sınıflardır. Karşı devrimci sınıflar, devrimci tüm değerlerin olduğu gibi isyankar gelenek-lerinde üzerini küllemeye çalışırken, devrimci sınıflar, küllenmek istenen böylesi gelenekleri her yönlü açığa çıkarır, eskimiş veya yanlış yönlerini bırakır, doğru yönlerini canlı sınıf mücadelesinde bir silah olarak kullanırlar.

Ne kadar geçmişe dayanırsa dayansın, sömürüye ve bundan kaynaklanan baskıya, zulme ve her türden haksızlığa karşı verilen silahlı ve silahsız her çeşit mücadele ve başkaldırı bugün analiz edilmeden, söz ve müzik ile, sanat ve edebiyat ile daha da zenginleştirilerek yeni biçimlerde topluma sunulmadan, devrimi yapmak zorunda olan toplum kendi devrimci tarihinden kopar, ideolojik, politik ve kültürel olarak silahlanamaz, özü zayıf bir insan kütlesi yaratılmış olur. Kendi tarihsel doğrularından kopan bir toplum, günümüz modern devrim bilimi olan proleter sınıf bakış açısından da, ve bu bakış açısının mimarı üretkenleri olan Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesi'nden de gerçek anlamda yararlanamazlar, onunla donanamazlar.

Bu öngörüden sonra, Newroz'un modern sınıf mücadelesindeki anlamı nedir? Herşeyden önce, bugün bin yıllar önce yaşanmış bir isyanın iki düşman lideri, Kral Dehak ve Demirci Kawa yaşamıyor.

Fakat her iki liderin, uğrunda mücadele ettikleri sınıflar ve sınıf çıkarları bugünde çatışıyor. Bundan şu doğru sonuca varıyoruz, kişiler geçicidir, kalıcı olan, sonraki kuşakların devam ettireceği düşünsel ve pratik mirastır; sınıf çıkarları ve sınıf mücadelesidir. Kişiler, temsil ettikleri sınıflara bıraktıkları mirasın değerine göre anılırlar. Bundan dolayıdır ki, halk, Demirci Kawa'lara, Babai'lere, Pir Sultan Abdal'lara, Şeyh Bedrettin'lere...ve daha nice halk önderlerine, onların bıraktığı devrimci mirasa sahip çıkıp sarılırken, halk düşmanı sınıflar ise, yukarıda sıraladığımız halk önderlerinin karşısında yeralan Dehak'lara, Yavuz'lara, Mustafa Kemal'lere sahip çıkıp sarılıyorlar.

Newroz'un anlamı, onun yaşadığı feodal toplumun maddi üretim güçlerinden çok daha ileri olamazdı. Dolayısıyla, günümüz emperyalizm ve proleter devrimler çağının tarihi koşullarında aynı anlamı bulmaya çalışmak, hala bu isyanın içinde barındırdığı devrimci öğeleri yok etmektir. O koşullarda halkın istemleri, sömürüden ve baskıdan kurtulmaktı. Ama o gün, bu istemlerin kapitalist toplumda gerçekleşeceği yanılgısı görülemezdi. Nihayet gördük ki, halkın sömürüden ve baskıdan kurtuluşu kapitalizm ile değil, ancak ve ancak başlangıç olarak sosyalizm ile, nihai olarak da komünizm ile mümkündür.

Kawa

Newroz, Kürt halkının elinde bir isyan geleneğidir. Bu geleneğin esas sahibi Kürt halkıdır. Fakat, yüzyıllardır ezen başka ulusların egemenliği altında dayanılmaz acılar çeken Kürtler, sadece halk olarak değil, aynı zamanda ulus olarak da Newroz'un isyancı geleneğine sarılmışlardır. Ulus olarak bu geleneğe sarılmanın gerekliliğini görmekle beraber, Kürt halkı ve Kürt işçi sınıfı, Newroz'un anlamını sınıfın kurtuluş günü olan komünizme kadar genişletmelidir, komünizmin bakış açısı olan Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesiyle yorumlamalıdır. Yoksa "Çıkar Ortaklığı" aldatmacası adı altında, Kürt gerici sınıfları, halkın ve işçi sınıfının malı olan ve olması gerçeken Newroz'un gerçek anlamını değeneredebilirler.

Newroz kutlamaları bu yıldö sürecektir, sürmelidir de. Bu kutlamalar döneminde daha çok akla gelen ve zihinlerde kıvılcım çakan sorun, Kürt ulusal sorunudur. Dönem, Milliyeti ne olursa olsun bütün sınıflardan devrimcilerin, Kürt ulusal sorununa tavır almadan politik bir varlık olamayacağı bir noktaya getirmiştir. Bu, olumlu ve güzel bir şey. Fakat bunu yaparken geçmişte Kürt ulusal sorununda bihaberliğin, programsızlığın ve bu anlamda da bir şey yapmamış olmanın verdiği suçluluk psikolojisi, birçok devrimci gücügeçmişteki yanlıştan bugün ve gelecekteki yanlışlara savuruyor. Bu güçler, adını dillerinedolasalarda, Proleter Enternasyonalizmini Kürt burjuva milliyetçiliğine kurban etmeyeçoktan adaydırlar. Bunu yapmakla, akıllarınca daha çok "enternasyonalist" görünüyorar. Ama gerçekte ise, burjuva milliyetçiliğinin teslimiyetçi dar ufkundan bakmamaktan kurtulamıyorlar.

Bunu yapabilmenin yolu, komünist ideoloji ile saçından tırnağına kadar donanmaktan geçer. Bu donanmanın da yolu, Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesini rehber edinen TKP-ML'nin saflarında birleşmekten geçer.■

Partimizin 20.Kuruluş Yıldönümünü Bir Atılım Yılına Dönüştürelim

24 Nisan Partimizin kuruluş yıldönümüdür. Bu yıl kuruluşunun 20. yılına girmiş bulunuyoruz. Partimizin kuruluşunu komünist çoşkuyla selamlıyoruz.

Türkiye komünist hareketinin geçmişi hayli eskilere dayanır. Sanayi proleteryasının azda olsa ortaya çıkışından bir hayli süre sonra sınıfını temsilen ilkel örgütlenmeleri yavaş yavaş baş göstermiştir. Osmanlıların son dönemlerinden itibaren devrimci düşünceler gelişmeye başlamış. Demokratik örgütlenmeler yeni yeni kurulmaya başlamış, sınıfın bayramı olarak 1 Mayıslar kutlanmaya başlanmış ve 1.dünya savaşının , bütün yıllarında devrimci faaliyetler işçi ve aydınlar arasında gelişip, komunist hücreler oluşmaya başlamıştır. Bu komünist gruplar ve o dönem Sovyetlerde Çarlık döneminde esir alınan Türkiye kökenli askerler arasında oluşturulan komünist gruplardan oluşan delegelerle M.SUPHİ önderliğinde 1920 Ekiminde Bakü'de TKP kurulmuştur. Böylece Türkiye tarihinde ilk olarak proleterya kendisi için bir sınıf olmanın bilincini kazanıp sınıf partisine kavuşmuş oluyordu. Çeşitli milliyetlerdeki Türkiye halkının karanlığa gömülmüş tarihi ve geleceği karanlıktan açığa çıkarılıp, aydınlık bir dünya yoluna çıkarılıyordu.

Mustafa SUPHİ önderliğinde kurulan Komunist Partisi çok zor koşullarda kuruldu. Turkiye'nin bir çok yerleri hala işgal altındaydı. Parti kendini savaş içinde buldu. Ama büyük fedakarlıklarla kendini toparlıyordu. Savaş tugayları oluşturmuş halkın anti-emp. kurtuluş savaşına önderlik etmeye çalışıyordu. TKP'nin kuruluşu ve toparlanmasıyla Lenin veStalin önderliğindeki Sovyetler Birliği ve 3.Komünist Enternasyonalin önemli katkıları oldu. Komünist partisi henüz yeni kurulmuş bir partiydi, dolayısıyla tecrübe birikimi fazla değildi. Siyasi uyanıklığı iyi kullanamayarak bazı hatalara düştüler. Türkiye'nin içinde bulunduğu durum, halk hareketine, Kemalizmin daha tam egemen olamaması, Sovyet Devriminin yarattığı etki, Kemalistlerin Sovyetlere yaltaklanarak verdiğivaadler vb. hesaplayarak Kemalistlerin TKP'yi imhayı göze alamayacağı yanılgısına düştüler. Bu hatalar partinin kuruluşu üzerine fazla geçmeden 1921 Ocağında Kemalistler tarafından imha edilmeleriyle sonuçlandı.

Önder kadrolarının çoğunun imha edilmesiyle Komünist Partisi ciddi bir darbe yemiş oldu. Kemalistlerin sistemli saldırılarıyla bu kayıplar sürekli arttı. 1924-1925'ten itibaren parti sağ bir rotaya oturarak oportünist-revizyonist hata kaydı. Böylece Türkiye komünist hareketi ağır bir yenilgi alarak yarım yüzyıl karanlığa gömülmüş oldu.

1960 sonlarına gelindiğinde Çin Kültür Devrimi dünyayı yankılandırıyordu. Kültür devriminin etkisi dünyada ulusal ve sosyal kurtuluş hareketlere büyük çoşku veriyor, bu mücadelelerin gelişmesini hızlandırıyordu. Kültür devriminin etkisi Türkiye'yide etkiledi Gençlik içinde devrimci coşku ve mucadele artarak gelişmeye başladı. Bu süreçte TİİKP, THKP-Cve THKO gibi örgütler oluştu. Bunların içinde o dönem ML/MZD'ye en yakın TİİKP'di. Sonradan partimizi oluşturan kadrolar bu partinin içindelerdi. Ancak TİİKP yanlış bakış açılarını giderme yerine sistemleştirip reformist bir örgüt haline gelmeye başladı. TİİKP içinde ML muhalefeti başını İ.KAYPAKKAYA önderliğindeki kadrolar çekiyorlardı. Bu mücadele sürecinde TİİKP'te olumlu gelişme olmadı. ML muhalefet Şubat 1972'de Doğu Anadolu Bölge Komitesi (DABK) kararları adı altında görüşlerini daha sistemli olarak genel ilkelerle ortaya koydular. Bu kopuşun başlangıçı oldu. Ardından TİİKP şefleriyle Söke'de yapılan toplantılarda sonuç vermeyince İ.Kaypakkaya önderliğindeki ML kadrolar 24 Nisan 1972 günü ML bir program etrafında TKP/M-L'i kurarak çeşitli milliyetlerdeki Türkiye proleterya partisinin kuruluşunu ilan ettiler. Böylece Türkiye proleteryası ve emekçileri 50 yıllık suskunluktan sonra M.SUPHİ TKP'sinin devamı olarak yeniden Kominist Partı önderliğine kavuşmuş, kızıl bayrağı ve ML/MZD biliminin bayrağını bir daha kesintiye uğramamak üzere Türkiye semalarında dalgalandırmaya bıraktı.

Partimiz, 12 Mart 1971 askeri faşist darbenin bütün hızıyla devrimci harekete saldırdığı zor koşullarda kuruldu. Kurulduğu dönemde dışındaki devrimci hareketler ağır yenilgi almışlardı. Bütün saldırılar kuruluşundan itibaren gerilla savaşına atılan partimiz üzerine odaklaştı.

Partimizde kuruluşundan bir yıl sonra kurucu önderi İ.Kaypakkaya dahil kimi yoldaşların düşman tarafından şehit edilmesi, kimi yoldaşların esir düşmesi sonucu birinci örgütsel yenilgisini aldı. Geriye kalan kadrolar Koordinasyon Komitesi (KK) oluşturarak P.ye önderlik etmeye çalıştı. Ancak, yenilgiden doğru dersler çıkarıp partiyi geliştirme ve canlılık kazandırma yerine, o dönem bütün devrimci örgütlerde moda olan "kendimizi aşalım" adı altında geçmiş ihtilalci çizgiye veryansın ederek ondan uzaklaşma kervanına katıldılar. Böylece 1974'ten 76'ya kadar partiyi ideolojik tahribatlar sağ-pasifist bir rotaya çekmeyle uğraştılar. Fakat partide ML kadrolar buna karşı mücadeleyi kararlı bir şekilde sürdürdüler. Partide demokrasinin tıkanması, KK'nın ıfla olmazlığı ve zaten parti çizgisiyle ortak yönün kalmaması üzerine ML muhalefet KK'yı tasfiye ederek partiye sahip çıktı. KK tavır alan bölgelerden oluşan örgütlenme komitesi partiye önderlik etmeyi üstlenerek p. bir konferansa götürerek yeni bir önderliğe kavuşturmayı üstlendi. Bölgesel dönem belli eksiklerine rağmen p.çizgisinden uzaklaşmayarak ML bir hat izledi. P.yi I.konferansına götürdü. Şubat 1978'de yapılan P.I.Konferansı P.nin görüşlerini yeniden onayladı. P.tüzüğünü hazırlayarak onayladı.

P. 1.Konferansı birinci yenilgiye değerlendirme, gerilla savaşını bilince çıkarıp nasıl örgütleneceği konularında hatalar yapmasına rağmen ML bir konferans olarak p. tarihimize geçti. Ancak 1.MK gerilla savaşını bilinç ışığına çıkaramadığı için örgütlenmesini ciddi bir şekilde sürdüremedi. Çin'deki geriye dönüş, AEP'in Mao şahsında ML/MZD saldırılarının dünyada ve Türkiye'deki etkileri karşısında süreç içinde etkilendi. Sağ bir çizgiye yöneldi. Parti kongre hazırlığına başladı, ancak Dünyadaki bu değişmeler ve etkileri kongre gündemleri yerine bu sorunları ivedi olarak çözmeyi ön plana çıkardı ve 2.konferansa gidilme hazırlıklarına başlamak zorunda kalındı.

Partinin konferans tartışmalarının sürdüğü dönemlerde askeri faşist darbe gerçekleşti. Darbeden önce yaklaşık iki yıl onbeş ilde sıkıyönetim sürüyordu. Bu sürede birçok örgüt ciddi kayıp almıştı. Darbeyle birlikte dışımızda ağır yenilgi almayan örgüt kalmamıştı. Partimiz henüz önemli kayıp almamıştı. Cunta koşullarında 1981 Ocağında 2.konferansını yapmıştı. Konferans P.ye moral, düşmana moral bozukluğu vermişti.

2.Konferans uluslararası sağ çizgiden etkilenen yanlış görüşleri mahkum etmiş, p. çizgisini yeniden onaylamış, silahlı mücadele konusunda biraz daha bilinç ışığına çıkarmış ML hatta bir konferanstı.

Birinci yenilgiye bakıştaki özeleştirisi vb. konulardaki 1.Konferansın hataları üzerine durmama gibi olumsuzlukları olsada esas hattını gölgeleyecek durumda değil. Bu vb. konular üzerine durmayı MK'nın önüne koymuştu. Ancak, devrimci hareketin ağır yenilgi alması sonucu düşmanın bütün saldırı ağırlığı partimize yönelmişti. Çok geçmeden 1981 Temmuz-Ağustosundan itibaren partimizin birçok önder kadrosunun esir düşmesi ve imha edilmesiyle parti önemli kayıp almıştı. Bu kayıpların etkisiyle partide ve önderlikte sağ eğilimler gelişmeye başladı. 1983'ten itibaren sağ oportünizm partiye egemen oldu. Parti sürekli kan kaybetti. Tasfiyecilik giderek gelişti. 1987'de düşman saldırılarının yoğunlaşmasıyla bütünleşince parti ikinci ağır örgütsel yenilgisini aldı. Partiyi konferansa götürme hazırlığı 3 yıl gibi uzun süre sürüncemede bıraktı. Sonuçta tartışmalar sonucu yurt dışında konferans yapılması kararlaştırıldı. Delegelerin konferans yerine ulaşması sırasında partinin gerilla faaliyet alanındaki bölgesi Doğu Anadolu Bölge Komitesi (DABK) adıyla partiden ayrılık ilan etti. Partiye bir darbede bunlardan geldi.

3.Konferans partinin ezici çoğunluğunun iradesini temsilen yapıldı. P.3.Konferansı 2.MK revizyonist çizgisini mahkum ederek ağır bir darbe vurdu. Konferans bir bütün olarak parti tarihini değerlendirerek geçmiş özeleştirideki olumsuzlukları mahkum etti. çizgisini birkez daha onayladı. Gerilla savaşını bilinç ışığına çıkardı. Parti tasfiyeciliğine yönelen DABK'da mahkum etti.

3.Konferans bu açıdan tarihi bir rol oynadı. Ancak, parti örgütsel olarak hayli zayıf durmuştu. Bir yandan düşmanın verdiği ağır kayıplarla, bir yandan DABK'ın yanlış bakış açısıyla tasviyeciliğe başvurması, bir yandan 2.MK'nin saldırı ve tahribatları partiyi hayli zor durumda bırakmıştı. Bu nedenle parti önüne koyduğu görevleri yerine getirmede hayli zorluklarla karşılaştı, zaman kaybına neden oldu, bir çok fırsattan kaçındı, daha fazla harekete geçirebileceği potansiyeli harekete geçiremedi. Bu gibi olumsuzluklara, belli hata ve eksiklerimize rağmen 3.MK P.yi ayakları üzerine dikti. Küçümsenmeyecek gelişme kaydetti ve daha önemlisi silahlı mücadele rotasına soktu. P.yi 4.Konferansa götürdü ve başarıyla gerçekleştirdi. P.nin dikkatini birbirine değil, sınıf mücadelesinin gelişmesinin önüne engel olan olumsuzluklara ve savaşın geliştirilmesi üzerine odaklaştırdı.

1991 Ekiminde yapılan parti 4.Konferansımız partinin eksiklerini önemle irdeledi. Gerekli dersleri çıkarmaya çalışarak partinin önüne bir dizi görevler koydu. Silahlı mücadeleyi geliştirme üzerine önemle durdu ve bu konuda ciddi bir çabaya yöneldi. Bunun sonuçlarını önümüzdeki yakın sürede göreceğiz. Geriye değil, ileriye yönelik faaliyetlerimizde hala belli eksiklerimiz, yetersizliklerimiz vardır. Ama aşmak zorundayız, aşacağızda. Bu konuda hiç kimsenin kuşkusu olmasın, önemli olan bu konuda teorik ve siyasal olarak bir sapma içinde olmamak; kararsız ve ürkek değil, cesaretli, kararlı ve azimli olmaktır. O zaman üstesinden gelinemeyecek hiçbirşey olamaz.

Bilinç ışığına tam çıkaramadığımız eksiklerimizi mücadele içinde bilinç ışığına çıkarırız, tecrübesizliği savaşarak tecrübe haline getiririz. Kadro sıkıntısını savaştığımız müddetçe ve savaşın seyri içinde gideririz. Parti okulu ve askeri kamp sorununu, mali, savaş araç-gereç sıkıntısını hem üzerine yoğunlaşarak, hem fedakarlıklar geliştirerek hemde savaşarak bunları gideririz, gidereceğiz, gidermek zorundayız. Yeterki önderlik dahil, bütün yoldaşlar eşsiz ve engin bir fedakarlıkla üzerine düşenlerin azamisini yerine getirsin. Aşamıyacakları, yapamayacakları hiçbir şey yoktur

Partimizin kuruluşundan bu yana 20 yıl geçti. 20 yıl komünist partilerin tarihinde az bir süre değildir. Birçok ülkede yirmi yılda iktidar ele geçirilmiş veya iktidar mücadelesinde önemli aşamalar katetmişlerdir. Ama partimiz hala ciddi bir mesafe katedemedi. Buna en büyük etmen yenilgilerin getirdiği ağır kayıplar, İ.K sonrası önderliklerin zaman zaman ideolojik, siyasi zaafları, dönem dönem ortaya çıkan parti tasfiyecisi grupların verdiği zararlar, partiye layık kalıcı bir önderliğin yaratılamaması vs. gibi olumsuzluklar partiyi güdük bıraktı.

Her KP gibi partimizde çocukluk ve olgunluk dönemini yaşadı. Çocukluk dönemi biraz fazla sürsede olgunluk dönemini yaşamaktadır. Partimiz bugün daha fazla siyasal ve örgütsel deneyimine sahiptir. Bu, parti için bir avantajdır; partiye güven verecek, sınıf mücadelesinde, önderlikte ilerleme ve atılım kazandıracaktır.

Önderlik, herşeyde tayin edici önemdedir. Yanlış önderlik ya yenilgiye götürür, yada hayatın gerisinde kalarak kendisinide ölüme götürür. Tersine doğru önderlik partiyi ve kitleleri başarıyla iktidara götürür. Önderlik vücudun beyni gibidir. Vücudu yönlendiren odur. İyi çalışınca gövdeyi iyi yönlendirir, verimli kılar. Kötü çalışırsa govdeyi işe yaramaz hale getirir veya ezilirse govdede ölür, bir hiç olur. Bütün dünyada egemenler bunu bizden daha iyi bilir ve önderliklerini iyi koruyup verimli kılarlar.

Proleterya ve ezilenler için bu daha da geçerli olmalıdır. Lenin yoldaş bunu önemle belirtir. Lenin'in parti öğretisi soren'de şoyle belirtiliyor: *"Parti,önderlerini, beynin yaralanmaya karşı korunması gibi korumalıdır. Alman işçileri Liebknecht ve Luxemburg'u beyaz muhafız subaylar arasında koruyamadılar ve bu kayıp Alman Komünist Partisinin gelişimini çok acı bir şekilde etkiledi. Batı Avrupa Komünist Hareketi henüz çok büyük yetkili ve etkinönder yetiştirememiştir ve bu durum B.Avrupa'daki komünist partilerinin gelişiminde kendini çok güçlü bir şekilde hissettirmektedir. Eğer Rus Bolşeviklerininki gibi önderleri olsaydı yaptıkları hataların onda birini yapmazlardı."* (S 13)

"İşçi hareketini zayıflatmak, moralini bozmak ve örgütsüzleştirmek için kafasını ezmek, önderliğini yok etmek yeterlidir; burjuvazi bunu çok iyi anlamaktadır." (S 14)

Partimiz bunu uzun yıllar kavrayamadı yada yanlış kavrayarak onları sınıf mücadelesinden koparak yozlaşmalarını hızlandırdı. Önderlikler siyasal çizgi olarak ve giderek ruhen partiden kopmasıyla parti ve sınıf mücadelesine önderlik edemedi, partiyi ciddi bir gelişmeye sokamadı ve parti sık sık önderlik bunalımıyla karşı karşıya kaldı.

Parti bugüne kadar partiye layık bir önderlik çekirdeği yaratamayıp, kalıcılaştıramadı. **İyi önderler yetiştirmek içinde partinin kendisinin iyi bir önderliği olmalıdır. Ancak, iyi bir önderlik iyi önder kadrolar yetiştirebilir ve sınıf hareketinde önderlik görevini yerine getirebilir.** Şuda bir gerçek ki geçmiş en olumsuz önderliklerimiz bile dışımızdaki siyasal hareketlerden daha olumlu bir durumdaydı. Gerek düşünce, gerek çaba, gerek kişilik yönleri olsun. Gerçek bu olmasına rağmen, biz kendimizi öteki sınıflarla değil, komünist partilerinde olması gerekenle ölçeriz. Bu ölçüye vurduğumuzda geçmiş olumsuzlukları yargılıyoruz.

Partimizin bu olumsuzluklarını önemli ölçüde yendi. Ama yapılması ve aşılması gereken hala belli şeyleri vardır. Hayat sürekli gelişme ve değişme halinde olduğuna göre eksiklerimiz, aşılması gereken yönlerimiz olacaktır. Sürekli en doğruyu, en iyiyi, en güzeli, en yetkin olanı yakalamak zorundayız.

Bugün partimiz birçok yönüyle oturaklı bir yapıya kavuşmuştur. Katettiği gelişme küçümsenemez. Stratejiyi, taktiği bilinç ışığına çıkarmış, güçlerini bu uğurda seferber etme yoluna sokmuştur. Bugün artık görev; bir yandanideolojik siyasi alanda, bir yandan da örgütsel ve pratik alanda ideolojik zaafların üzerine yürüyerek mahkum etmek, partinin bütün örgütlenmesini gerilla savaşının geliştirilmesine direk ve dolaylı olarak seferber etmektir. Bu konuda parti ve bütün yoldaşlar hiçbir gevşekliğe izin verilmeyerek sorumluluk duygusuyla hareket etmeli, engin fedakarlık örnekleri gösterip, kayıpları ve savaşın bütün bedellerini ödemeye hazır olmalıdır. Buna hazır olmayan, seferber olmayan ve örgütlenmesini buna göre şekillendiremeyenler ideolojik sapma ve zaaf içinde bulunuyor, komünist inancı, komünist ruhu komünist fedakarlığı ve davaya bağlılığı kalmamış demektir ki, bu tür insanlar üzerine hesap kurmamak gerekiyor. Parti bu tür insanlara değil, yüce komünizm davasını eşsiz fedakarlıklarla omuzlayan yoldaşlara güvenmek ve en yetkin görevlere getirmek zorunda. Parti, laf ebeleri, çok konuşup iş yapmayan ama belli konumlara gelen haybecilere değil, sınıf mücadelesinin pratiği içinde, savaş içinde yetişen ve gelişen yoldaşlara güvenmek ve bunlar üzerine hareket etmek zorunda. O zaman sınıf mücadelesine önderlik görevini ve gerilla savaşını layık şekilde yürüttüğümüzü göreceğiz.

Partinin sın yıllarda izlediği politika, merkezi görev, gerilla savaşı için yürüttüğü çaba ve hazırlıklar partinin 4.Konferans kararları ışığında bu yıl ürünlerini verecektir. Bu yıl partimizin 20.Kuruluş yılı olarak, aynı zamanda gerilla savaşını adına layık bir şekilde sürdürüldüğü, partinin savaş ruhunun geliştirildiği, edilgenliğin kırıldığı, cesaretin, fedakarlığın hayatını devrime adamanın geliştirildiği bir yıl olacaktır. 20.yıl bu nedenle anlamlı olacaktır. Demokratik Halk Devrimi yolunda komünizm bayrağını daha yükseklerde dalgalandırdığımız bir yıl olacaktır.

Egemen sınıfların açıktan savaş ilan etmesi, daha büyük güçlerle kuşatma ve bastırma hareketine girişip, bunu bütün gücüyle sürdürmeye devam etmesi zorluklarımızı arttırsada, savaşı geliştirmemizi önleyemeyecektir. Yeterki partiye, halka ve devrime inancımızı, güvencimizi yitirmiyelim, cesaretle, engin fedakarlıkla, inançla, azimle, canımızla, kanımızla savaşın bedellerini ödemekten korkmayalım, buna hazır olalım.

O halde bütün yoldaşlar, devrimciler görev başına !

Zafere Kadar Savaş, Yaşasın Halk Savaşı !

1 MAYIS'ı MÜCADELE ALANLARINDA KUTLAYALIM !

İşçi ve emekçi halkımız 1 Mayıs'a daha zor koşullarda giriyor.

Egemen sınıflar ciddi bir ekonomik kriz içinde debeleniyor. Sanayileşmede gelişmenin olmaması, yeni iş alanlarının yaratılmaması, üretimdeki düşüşün devam etmesi, efendilerine borçlarının artması, efendilerinin talanına kapıları sonuna kadar açmaları, ABD ve diğer efendilerinin krizinin kendilerinede yansıması, bütçe açıklarının giderek kabarması, gerilla savaşına karşı seferber edilen ordularının korkunç yük getirmesi vs. egemenlerin krizini artırıyor. Doğal olarak bu krizlerini halkın sırtına yıkacaklardır. Buda kitlelerin yaşam koşullarının daha da kötüye gitmesi demektir. Enflasyon-hayat pahalılığı hergeçen gün yükselecek. Kitlelerin alım gücü düşecek. Daha fazla çalışıp çırpınacaklar ve elinde avucunda ne varsa egemen sınıflara akacaktır. Egemen sınıfların krizi kitlelerin sırtına yıkmalarının bu sefer ki adı "Arjantin modeli" oluyor. Buda yeni işsizliklerin artışı ve sefaletin yükselişi , yaşamın çekilmez hale gelmesi demektir.

Siyasi açıdan, egemenler çözümsüzlüğü-ne "çözüm" olarak DYP-SHP koalisyonunu getirmelerine rağmen birçözümsüzlük içinde debelenmektedirler. Kitlelerin ekonomik ve siyasi talebierine çözüm getiren, onların desteğini kazanan bir çözüm sunamamaktadır. Tam bir çözümsuzlük içinde debelenmektedirler. Egemen sınıflar bugüne kadar kendi içinde nadir sağlamış bir siyasi birlik içinde olmalarına rağmen bu hepsininde çözümsüzlüğünün birliğinden başka bir şey ifade etmemektedir.

Fikir özgürlüğü ,siyasal düşünceler, örgütlenme ve demokratik haklar üzerindeki faşist baskılar devam etmektedir. Egemen sınıflar, kitlelerin önüne ve tamamen yasal sınırlarımıza boyun eğersiniz, o zaman bazı küçük kırıntılar veririz, bu reformların gölgesinde yatarsınız yada bunun kabul etmeyip silaha sarılmaya devam edersiniz ve o zaman bizde yok etmeye çalışırız ikilemi koymaktadırlar.

Faşist diktatörlük, karşısında silahlı bir muhalefet gördüğü için reformizmin gelişmesine kapıyı aralamaktadır. Kapıyı hafiften aralamaya neden olanda yine devrimci muhalefetin kararlı mücadelesidir. Devrimci muhalefetin mücadelesi yükselmezse demokratik kırıntılara bile yanaşmayacaklardır. Bugün kapıyı biraz aralaması bile iki yüzlücedir. Komünizmin K'sı ile , devrimciliğin D'si ile çoktan alakası olmayan H.KÜTLÜ ve N. SARGIN'ın TBKP'nin kapatılması bile egemenlerin ne derece iki bir politika izlediğini ortaya koyuyor. O TBKP'dir ki , ANAP'ın ekonomik politikasını doğru görüyoruz dediyi halde hale affedilemiyor.

Koalisyon hükümeti "şeffaflaşma" ve "demokratikleşme" vaadiyle kitlelerin desteğini almasına rağmen bu vaadlerini çoktan unuttu. Kitlelere bu yönden bir şey getirmemes,i işçi sendikaları üzerindeki baskılar, grev ve dayanışma grevleri üzerindeki baskılar, memurların sendikalaşması, toplu sözleşmeler üzerindeki baskıların sürmesi yozlaştırmaların, soysuzlaştırmaların bütün hızıyla sürmesi ikiyüzlü demogojilerini çoktan ortaya çıkarmıştır.

Diğer taraftan, koalisyon hükümetinin bu vaadleri haika kurşun ve bomba olarak yağdırmaya dönmüştür.

Bu vaadler şehirlerde sokak infazlarına , "kayıp"lara, "yanlışlıkla" vurulmalara, toplu tutuklamalara dönüşüp hızla gelişirken "Güneydoğu"da Kürt katliamlarına dönüşmüştür.

Belirgin kesitleriyle bu yıl 1 Mayıs'a bu koşullarda giriyoruz. Ağırlaşan bu koşullarda işçi sınıfımıza ve emekçi halkımıza çok büyük görevler yüklüyor.

Hergeçen gün bu gelişmeler ezilenlerin aleyhine işliyor. Bu gidişat tersine çevrilmelidir. Bunun için silkinip ayağa kalkılmalıdır. İşçi ve emekçiler, ekonomik ve demokratik haklarınıda kapsayarak siyasal taleblerini öne sürmeli, proleterya partisi önderliğinde siyasi iktidar mücadelesini yükseltmelidirler.

Bugün gerek ekonomik, demokratik ve siyasal hakların elde edilmesi, gerekse Kürdistan'da gerilla hareketinin bastırılması ve Kürt katliamlarıyla tamamlanmasının önüne geçilmesi için işçi sınıfı mücadelesini yükseltmek zorunda. Bu onun tarihi görevidir. Bu görev, en başta işçi sınıfını harekete geçirecek olan sınıfın en bilinçli kesimlerine düşer. Geniş yığınları harekete geçirecek olanlar bunlardır. Bu kesim başta olmak üzere, işçi sınıfı bu tarihi görevini yerine getirmezse hem bugünkü durumu daha kötüye gidecek hemde sınıfın özeliğine ihanet içinde bulunacaktır.

Egemen sınıflar içinde bulunduğu ağır ekonomik krizi daha acımasızca halkın sırtına yıkmak için can atıyor. Ancak, ulusal ve sınıfsal mücadele yürüten gerilla hareketi buyük engel teşkil ediyor. Bunu bastırmada başarı sağlayabilirlerse hem gelecekleri-ni güvenceye almış olacaklar hemde ekonomik krizlerini halkın sırtına daha rahat yıkacaklarını biliyorlar. Faşizm kendi düşünce ve örgütlenmeleri dışındaki her şeye dizginsizce saldırır demektir. Proleterya ve diğer devrimci sınıfların örgütlü gücü buna en büyük engeldir. Kitleler örgütlü olunca egemenler istediğini yapamaz. Dizginsiz zam ve zulmünü sürdüremezler. Onlar bunu sürdürmek ve ömürlerini uzatmak için kitleleri örgütsüzleştirmeye ihtiyaç duyarlar. Bu nedenle örgütlü devrimci sınıf hareketine saldırırlar. Onlar için en tehlikeli olan silahlı devrimci hareketin gelişmesidir. Silahlı mücadele gelişince can ve mal güvenlikleri kalmadığı için kendi sorunlarını tüm halkın sorunuymuş gibi göstererek "halkın can ve mal

güvenliği kalmıyor, terör hortluyor" yaygarası koparacak devlet terörünü artırırlar. Kendileri için bu en tehlikeli örgütlü güç bastırılırsa ciddi bir direnişle karşılaşmadan planlarını rahatlıkla uygulayabileceklerini biliyorlar. Bugün ordularını, en gelişmiş araç-gereçlerini gerillaların ve destekleyen Kürt halkının başına yıkmaları bundandır.

Şehirlerde işçi sınıfı ve emekçiler bu durumu önemle görmelidir. Şehirlerde suskunluğun hüküm sürmesi düşmanın ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelesi yürüten gerillalar ve halkın üzerine daha fazla güç yığmalarını getirecektir. Şehirlerde hareketsizliğin, suskunluğun olması hem egemenleri hem sarı sendikacıları nasıl memnun ettiğini görmeli ve bu duruma şiddetle karşı çıkılmalıdır ve 1 Mayıs seslerini yükselttikleri iyi bir başlangıç olmalıdır. Şehirlerde işçi sınıfı gerilla hareketine destek verirken, gerilla hareketinin bastırılmasına, Kürt halkının soykırıma uğratılmasına her türlü eylemleriyle karşı çıkıp egemenlerin bu çabalarını boşa çıkarmalı ve faşizmi zor durumda bırakmalıdır. Şehirlerde işçi sınıfının, gençliğin, memurların vs. sınıf hareketini geliştirmesi düşmanın Kürdistan'a gerillaların üzerine fazla güç yığmasını önemli ölçüde engelleyecek, düşmanın geri cephesini bozguna uğratacak, dağlarda yükselen gerilla savaşının daha da gelişip güçlenmesini sağlamaya hizmet edecektir. İşçi sınıfı kurtuluşunun dağlarda yükselip gelişen ve kırsal alanları kurtarıp şehirlerde ele geçirecek olan gerilla savaşıyla olacağını unutmamalıdır. İşçi sınıfı ve tüm emekçi halkımızın kurtuluşu proleterya partisi önderliğindeki gerillanın silahının namlusuyla olacaktır.

1 Mayıs işçi sınıfının birlik, dayanışma ve mücadele günüdür. Bugün enternasyonal proleteryanın sermaye sınıfına karşı birlik, dayanışma ve mücadelesini pekiştirip yükselttiği gündür. Bugün dünya proleteryası bütün dünyada sokağa dökülüp sermaye sınıfına karşı kinini kusacağı ve bugüne kadar bu uğurda şehit düşen sınıf yoldaşlarını saygıyla andığı bir gündür. Bugün 106 yıl önce Şigago başta olmak üzere birçok Amerikan kentlerinde işçilerin ekonomik, demokratik ve siyasal hakları için direnişe geçip şehitler verdiği bir gündür. Her yıl devrim şehitlerinin dökülen kanları üzerinde haklarını elde ettiği bir günün anısıdır. İkinci komünist enternasyonal 1889 yılında bu mücadelenin ilk başlama günü ve işçi önderlerinin yitirildiği bu 1 Mayıs gününü her yıl dünya işçi sınıfının *birlik,dayanışma ve mücadele günü* olarak anmayı kararlaştırdığı bir gündür. 103 yıldır enternasyonal proleterya her yıl sermaye sınıfına karşı birlik,dayanışma ve mücadele ruhu içinde coşkuyla kutlar bugünü. İşçi ve emekçiler bugüne anlamına layık bir şekilde kutlamalıdır. Egemenler ve sarı sendikalar bunun içeriğini her zaman ki gibi boşaltmaya çalışacaklardır, ama işçiler bunun anlamını hiçbir zaman gözardı etmemeli, unutmamalıdır. İşçiler şarteller indirmeli, meydanlara dökülüp kutlamalıdır. Bugünde hayatı durdurup kapitalistlerin sınıf egemenliğine, bugün estirilen terör ve kitle katliamlarına nefretini haykırmalıdırlar. Mücadeleyi yükseltmenin adımını güçlü bir şekilde atmalıdırlar. 1 Mayıs yukardaki görevler yerine getirildiği oranda anlamına ihanet edilmeden kutlanmış olacaktır.

1 Mayıs'a bir ay kadar zaman kalmasına rağmen gericisinden ilerici geçinene kadar sendikaların 1 Mayıs'a ilişkin kamuoyuna bir tek kelime açıklamamaları çok düşündürücüdür. Bu belli şeyleri ele vermektedir... Komünistler ve devrimciler işçilere gitmeli, onlar vasıtasıyla sendikaları zorlamalıdır. Onların ihaneti, satılmışlıkları teşhir edilmelidir. Egemenler 1 Mayıs'ı anlamına uygun kutlanmasını kabul etmeyeceklerdir. Dipten gelen dalganın sendikaları ve egemenleri zorlaması oranında geri adım atabilirler. İçeriğini boşaltmış haliyle bazı yerlerde kutlanmasına izin verebilirler. Kitle katılımının az olabileceği, başka yerden ulaşıp geri dönmenin zor olabileceği, bazı yerlerde kutlanmasına yasal izin verme ihtimalleri vardır. Ancak, anlamına uygun katılımın geniş olacağı yerlerde yasal izin vermeyeceklerdir.

İşçi sınıfı ve emekçiler düşmanın çizdiği sınırlar içinde kalmamalı, kendini onunla sınırlamamalıdır. Bulunduğu her yerde meydanlara dökülüp coşkuyla kutlamalı. Kırda ve şehirde mücadeleyi yükselterek egemenlere kinini kusma ve mücadeleyi daha da tırmandırma aracı haline getirmelidir.

Yaşasın 1 Mayıs !

Biji Yek Gulan !

☆★☆

Gökkubbe altındaki yaşlı dünyamızın, Türkiye kesitindeki çeşitli milliyetten Türkiye halklarının komünist önderi partimiz TKP/ML'nin 20 yıldır kesintisiz sürdürdüğü komünizm mücadelesinde, ülkemiz devrimci hareketi içerisinde sahip olduğu yere gelmesinde; verdikleri mücadeleleriyle mücadelelerine ışık tutan bilimsel onurlu düşünceleriyle ve yarattıkları değerleriyle ve de tay dağından yüce ölümleriyle adlarını tarih sayfalarına kazıtan sayıları beşyüze yaklaşan parti üyelerimizin ve savaşçılarımızın önemi doğacak her gün gibi açıktır.

Bu gerçekten hareketle: Özelde partimiz genelde tüm devrim şehitlerini anma haftası olarak belirlenen ocak ayının son haftasında şehitlerimiz anıldı.Bu vesileyle semt parti örgütlülüğümüz önderliğinde şu faaliyetler gerçekleştirildi.

-Sarıyer; Dağevleri , Derbent'te 100 adet afişleme.

-Topselvide 30 ayrı yerde günün önemine ilişkin yazılama, 200 adet afiş

-Birde Topselvide PARTİ ŞEHİTLERİ ÖLÜMSÜZDÜR TKP/ML imzalı pankart asılmıştır.

-Kartal'da 17 yerde yazılama ve 300 adet afiş yapılmıştır.

-İçmeler, Aydınlı, Güzeryalı ve yayla mahallesinde parti ve devrim şehitlerine ilişkin yazılama, 200 adet afiş, 150 adet pul yapılmıştır.

-Dudullu'da, Huzur sitesi ve Doğanevlerde günün önemine ilişkin yazılamalar, Huzur sitesi, Naytolu, İhlamur kuyuda 200 adet afişleme yapılmıştır.

ŞAN OLSUN Şehitlerimizi anmanın, mücadele alanlarında ö-muzladığımız görevleri yerine getirerek, savaşımızı geliştirip, ilerletmenin bilincini kavramış olanlara...

FAŞİZME KARŞI GÜÇLÜ KİTLESEL PROTESTOLAR ÖRGÜTLEYELİM !

Komprador burjuvazi ve toprak ağaları iktidarı, her geçen gün çıkmaz içine girmekten kendini kurtaramamakta, kurtulmaya çalıştıkça daha beter bir bunalımın içine düşüyor. Egemen sınıfların halka "umut" olarak sundukları Demirel-İnönü hükümetide egemen sınıfları bataklıktan çıkaramayacağı daha bugünden onlar tarafından da anlaşılmış, kitleler hükümetin "100 gün"lük icraatını gördükten sonra, kendileri açısından hiçbir şeyin değişmediğini gördükleri gibi, verilen sözlerin birer aldatmaca olduğunuda görmeye başlamışlardır.

Büyük bir umutla işbaşına getirilen Demirel-İnönü hükümetinin ilk icraatı kitlelerin alım gücünü daha da düşürmek ve yoksullaştırmak olmuştur. Enflasyonu aşağıya çekme ve "demokratikleşme" iddiasıyla hükümete gelenler, işin hiçte kolay olmadığını, muhalefette iken bol keseden keskin vaadler de bulunmaya benzemediğini görmüş olamalılar ki, sürekli halktan "sabır" ve süre istiyor."Demokratikleşme" ve "şeffaflaşma" gibi sloganların birer aldatmaca olduğunu daha ilk günde söylemiştik. Emperyalizme göbekten bağlı bir devletin bu tür vaadleri yerine getirmesi oldukça güçtür. Çünkü, bunu kaldıracak ekonomik ve siyasal bir yapıya sahip olmadığı gibi, ekonomik ve siyasi olarak bağlı olduğu emperyalizmin güdümünden de çıkamaz. onun emirlerine uymak zorundadır.

"Kürt realitesi"ni tanıdığını söyleyen hükümet, bu tanımayı Kürtlere yönelik baskıları artırmak olarak ele aldı. Kürt realitesini tanımak demek, Kürt ulusu üzerindeki Türk hakim sınıfların tahakkümünün kaldırılması, Kürt ulusunun siyasal haklarının bütünüyle verilmesi ve Kürt ulusunun kendi kaderini özgürce tayin etmesini istemek demektir. Türk egemen sınıfları, gerillanın zoru ve Kürt halkının

Komprador burjuvazi ve toprak ağaları iktidarı, her geçen gün çıkmaz içine girmekten kendini kurtaramamakta, kurtulmaya çalıştıkça daha beter bir bunalımın içine düşüyor. Egemen sınıfların halka "umut" olarak sundukları Demirel-İnönü hükümetide egemen sınıfları bataklıktan çıkaramayacağı daha bugünden onlar açısından da anlaşılmış, kitleler hükümetin "100 gün"lük icraatını gördükten sonra, kendileri açısından hiçbir şeyin değişmediğini gördükleri gibi, verilen sözlerin birer aldatmaca olduğunuda görmeye başlamışlardır.

Büyük bir umutla işbaşına getirilen Demirel-İnönü hükümetinin ilk icraatı kitlelerin alım gücünü daha da düşürmek ve yoksullaştırmak olmuştur. Enflasyonu aşağıya çekme ve "demokratikleşme" iddiasıyla hükümete gelenler, işin hiçte kolay olmadığını, muhalefette iken bol keseden keskin vaadler de bulunmaya benzemediğini görmüş olamalılar ki, sürekli halktan "sabır" ve süre istiyor."Demokratikleşme" ve "şeffaflaşma" gibi sloganların birer aldatmaca olduğunu daha ilk günde söylemiştik. Emperyalizme göbekten bağlı bir devletin bu tür vaadleri yerine getirmesi oldukça güçtür. Çünkü, bunu kaldıracak ekonomik ve siyasal bir yapıya sahip olmadığı gibi, ekonomik ve siyasi olarak bağlı olduğu emperyalizmin güdümünden de çıkamaz. onun emirlerine uymak zorundadır.

"Kürt realitesi"ni tanıdığını söyleyen hükümet, bu tanımayı Kürtlere yönelik baskıları artırmak olarak ele aldı. Kürt realitesini tanımak demek, Kürt ulusu üzerindeki Türk hakim sınıfların tahakkümünün kaldırılması, Kürt ulusunun siyasal haklarının bütünüyle verilmesi ve Kürt ulusunun kendi kaderini özgürce tayin etmesini istemek demektir. Türk egemen sınıfları, gerillanın zoru ve Kürt halkının

mücadelesi sonucu Türkiye'de Kürt varlığını "tanımıştır"

Hükümetin vaadleri arasında, "terörü" önlemede vardı. Terörden kasıtları Kürt ulusal hareketi ve TKP/M-L'nin yürüttüğü gerilla mücadelesi yanında şehirlerde partimizin ve diğer devrimci ve Kürt ulusal hareketinin düşmana yönelik eylemleri ve Kürdistan'da gelişen kitle hareketleridir. En büyük sorunuda ulusal hareketin önünü almak...

"Terör"ü bastırmadan ne kastettikleri açıktır. Yani silahla, terörle bastıracağız diyorlar. Çok kan dökün, çok can almak; çok insan boğazlayacağız, çok insan "kayıp" edeceğiz, toplu katliamlar yapacağız diyorlar. Bunu yeni hükümet işbaşına gelmesinden bu yana söylüyorlar. En önemli iki sorundan biri olarak önüne koyuyorlar bu terör estirmeyi. Aylardır kamuoyunu buna hazırlıyorlar. Bu hazırlıklar hafife alınamaz. Bir yönüyle psikolojik savaş yürütselerde, diğer taraftan niyetlerini ve planlarını açığa vurup ortam hazırlıyorlar. Elbetteki herşey onların arzularına göre olmaz ve gelişmez. Ama ulusal ve sınıfsal mücadeleye karşı terör estirip, katliamlar yapacakları açıktır. Bizlerde karşı saldırı ve saldırıya ciddi hazırlanmalıyız. Bu bir savaştır. Partinin bütün organları ve bütün yoldaşlar bunun bilincinde olarak sıkı ve ciddi çalışıp üzerine düşeni yapmalıdır. Her görev her zaman hatırlatılacak değil. Politika bir defa kararlaştırılıp belirtilmişse artık her organ ona göre şekillenip görevini yapmalıdır. Gelişmeleri tayin edecek olan düşman değil, bizler ve önderliğindeki kitleler olmalıdır. Bütün örgütlenmesini buna göre oluşturup, hazırlamalıdır.

Egemen sınıfları zor duruma sokan üç etmen, birincisi; Kürt ulusal hareketinin giderek gelişmesi, ikincisi ekonomik bunalım, üçüncüsü ise, başta Partimiz TKP/M-L'nin yürüttüğü gerilla mücadelesi ve bazı devrimci hareketlerin silahlı mücadelesidir.

Faşist Türk devletinin bu üç etmen karşısındaki durumu yada bunları geriletme ve sorunu kendi lehine çözmesi ufukta görülmüyor. Tam aksine bu sorunlar daha da derinleşiyor ve kitleler ekonomik bunalım karşısında yoksullaşmaya devam ediyor. Öbür yandan kitlelerin en önemli taleplerinden biri, "demokratikleşme"dir. Hükümet, kitlelerin bu istemini bildiği için, en büyük vaad olarak "demokratikleşme"yi ileri sürdü. Ancak, 4 aydır bunun adımını atmadı, ama tersini geliştirdi. Kürdistan'daki ve Batı'daki devrimci ve ulusal hareketi ezmek, kitleleri sindirmek için özel programlar geliştirdi, Kürdistan'a askeri gücünün büyük bölümünü yığdı. Resmen Kürt halkına açıktan savaş ilan etti, MİT Müsteşarının ağzından Kürt katliamının olacağını açıkladı.

Burjuva-feodal rejimi sarmalayan bir koşulda, dış etkenlerdir. Özellikle Kafkasya'daki gelişmeler egemenleri zor duruma sokmakta. Ermenistan'a askeri müdahale etse, altından kalkamayacağı bir yükün altına girecek, öte yandan böyle bir müdahalenin içte doğuracağı riski de dikkate almamazlık edemezler. Diğer yandan da emperyalizmin böyle bir müdahaleye izin vermeyeceği.

Kısacası ekonomik ve siyasi bunalım giderek derinleşiyor, önü alınmaz bir krizin içine doğru yol alıyor. Ekonomik bunalımla birlikte siyasi bunalımda yükselme eğilimi gösteriyor. Egemenler rejimi çözümsüzlüğün içinde. Nereye el atsalar, orada yeni bir çözümsüzlükle karşılaşıyorlar. Kapitalizmin kendi mezarını kendisinin kazması yasasının güzel bir örneği sergileniyor Türkiye'de...

Egemen sınıfların Demirel-İnönü Hükümeti, eğer dediklerini başaramazsa-ki, başaramayacak- yeni cuntaların gelmesi için kapılar açılacaktır. Zaten, egemen sınıfların bir bölümünün bu yönde istemleri sürekli

ayakta tutulmakta ve köşe yazarları halka "usulu durmazsanız cunta gelir" korkusunu vermeye çalışıyor. Ancak, yeni cuntanın eski cuntalar "başarılı" olabilmesinin koşullarıda artık yok. Çünkü silahlı gerilla güçlerinin varlığı onun başarısını önleyecek en önemli etkenlerden birisi olarak gelişmektedir.

Kürdistan hariç, bugün Batı'da kitle hareketlerinde bir canlılık mevcuttur. Bunun esas nedeni, kitlelerin hükümetten beklentileri ve örgütsüzlüğüdür. Ancak, kitlelerin hükümetten beklentileride giderek azalmakta. Önümüzdeki günlerde Batı'da da kitle hareketleri yükselme eğilimi gösterecek, halk mücadeleye daha bir kitlesel katılacaktır. Çünkü, egemen sınıflar bunalımdan çıkmak için ellerinde "sihirli değnek" olarak gördükleri karşı-devrimci şiddeti daha da arttıracak, yoksullaşma daha da artacak, kitleler demokrasi taleplerini sokaklara çıkarak haykıracaklardır.

Faşizme karşı kitleleri örgütlemek ve kitleleri baskılara karşı örgütlü ve güçlü bir şekilde devrimci politika doğrultusunda harekete geçirmek çok önemlidir. Kitleler devrimci bir önderlik bekliyor. Bunu bulamadıkları için egemen sınıfların sözde "demokrasi" yanlılarına bel bağlıyorlar yada ehveni seçmek zorunda kalıyorlar. Ancak, devrimci hareketin kitlelere önderlik etmesi, kitlelerin istem ve özlemlerini doğru bir politika etrafında toplanması ve kitleler içinde çalışmalarını hızlandırmalarıyla, kitlelerin harekete geçirilmesi gündeme gelecektir.

Demokratik Halk Devrimini gerçekleştirmenin yolu ve kitleleri harekete geçirmenin motor gücü elbette silahlı mücadeledir. Partimiz, bir taraftan ve esas gücünü silahlı mücadeleyi geliştirme ve yaygınlaştırma ve kitleleri silahlı mücadelenin içine çekme yolunda harcarken, kitleleri barışçıl, yasal ve yasadışı gösterilerin içine çekmeye özel bir önem vermelidir. Gerilla mücadelesinin de amacı kitleleri harekete geçirmek ve gerilla savaşı içine çekmektir. Kitlelerin desteklemediği bir gerilla savaşı gelişemez. Gerilla savaşı, kitleselleşmek ve özellikle kırsal alanda köylüleri içine çekmek, şehirlerde ise işçileri ve yoksul halkı devrimci iktidar doğrultusunda düşmana karşı mücadelenin körükleyicisi olmak zorundadır. Gerilla savaşını sadece öncünü savaşı yada kitle hareketlerinde ayrı görmek, birbirini dışlayan olarak ele almak, mücadeleyi daha başlamadan kayıp etmek demektir.

Kitle hareketlerini -barışçıl yada silahlı- küçümseyen, bir devrimci hareket kitlelerle bağ kuramaz ve kitlelerden soyutlanır. Birçok solcu anlayış, barışçıl kitle hareketlerini küçümsemekte, adeta birkaç kişinin yaptığı askeri eyleme, kitle hareketlerini tercih etmektedir. Bu fokoculuktan başka bir anlam taşımıyor. Partimiz bu tür anlayışları mahkum ettiği gibi, gerilla savaşını kitle hareketlerinin motor gücü olarak ele alıyor.

Önümüzdeki günlerde partimiz bir yandan gerilla savaşını geliştirirken, öbür yandan kitle hareketlerini geliştirmeye özel bir ağırlık vermelidir. Kitlelerin siyasileşmesi, sokaklara dökülmesiyle olur. Devrimci siyaset etrafında düşman baskılarına ve demokratik haklar için sokaklara dökülen kitle, düşmanın baskı ve zulmüne karşı en önemli engel ve düşmanı yıpratmanın, gerilla savaşını üst boyutlara ulaştırmanın önemli bir aracıdır.

Tüm gücümüzü ve enerjimizi kitlelerin siyasileşmesine, kitlelerin faşizme karşı devrimci siyaset etrafında harekete geçmesi için harcamalıyız. En küçük askeri eylemlerimiz bile kitlelere siyaset götürmeli, kitleleri parti etrafında örgütlü olarak harekete geçirmesini sağlamaya hizmet etmelidir.

Bugün barışçıl kitle gösterilerinin zemini azda olsa vardır. Bazı demokratik hak veözgürlükler için, Kürdistan'daki baskılar, işçi sınıfının ve emekçi halkınekonomik durumunun iyileştirilmesi için yapılacak miting ve gösteriler giderek daha üst boyutlarda kitle gösterilerini beraberinde getirecek, en azından buna zemin hazırlayacaktır. Kürdistan'da bu gösteriler yasa dışı olarak yapılmakta. Düşmanın her türlü engellemelerine karşın kitleler karşı-devrimin silahlı gücüne karşı sokaklara dökülüp ulusal baskıyı ve faşizmi protesto etmektedir. Aynı kitle eylemliklerini Batı'da da geliştirmeliyiz. En küçük bir olayı, en küçük bir kitle hareketini değerlendirmeli, düzene yönelik hiç bir kitle hareketine burun kıvırmadan, ona önderlik ederek üst boyutlara sıçratmak için kullanmalıyız.

Yerine göre barışçıl, yerine göre yasadışı ve yerine görede silahlı kitle hareketlerini geliştirmenin zemini vardır. Ancak, bugünkü koşullarda bazen yasal, bazende yasadışı, ama barışçıl kitle hareketlerini geliştirmenin zemini daha çok vardır. Batı'daki kitleler bugün bunu kaldıracak ve bu hareketlere katılacak potansiyeli taşımaktadır. Yeter ki, öncü proleteryanın kitlelerin istemlerini iyi tesbit ederek düşmanı teşhir için her türlü propaganda aracını kullanmasını bilsinler.

Kitlelerin, demokratik hak ve özgürlükler için harekete geçirilmesi, düşmanı önce bu alanda zorlaması ve bu alanda kitlelerin siyasileşmesi daha ileri hedefler için ön bir hazırlık olacaktır. Demokratik hak ve özgürlükler için harekete geçirilemeyen kitleler, daha ileri hedefler için harekete geçirilemeyeceğini bilmeliyiz. Bu nedenle kitlelerin ekonomik-demokratik talepler doğrultusundaki hareketlerini küçümsemek bir yana bunları daha da geliştirerek iktidar hedefi doğrultusunda yürümesini bu basamakları birer birer geçerek öğreneceklerdir. Ne var ki, bu tür talebler doğrultusunda gelişen kitle hareketleri küçümseniyor. Oysa, bugün Kürdistan'daki gelişen kitle hareketlerinin özü demokratik taleplerdir. Ulusal bağımsızlık talebi, ulusal baskının ortadan kaldırılması talebinin özü demokratik bir taleptir.

Kürdistan'da olsun Batı'da olsun kitle hareketlerini geliştirmek, kitleleri her fırsatta sokağa dökmek için mücadele etmeli ve fırsatları iyi değerlendirmeliyiz. Partimizin bu konuda eksiklikleri mevcuttur. Bunun nedeni ise, gerilla savaşı ile kitle hareketlerini karşı karşıya koymaları, kitlelerin hareketlerini reformcu olarak değerlendirme gibi, oldukça yanlış ve sakat anlayışlardır. En küçük bir kitle hareketi içinde yer alan kitleler, birçok silahlı eylemin veremeyeceği siyasi bilinci fazlasıyla verir. Savaşın en yoğun olduğu koşullarda bile kitle hareketleri daha da önem kazanmaktadır. Kitlelerin kendi güçlerine güvenmeleri, kendi güçlerinin etkinliğini düşmandan üstün olduğunu görmelerine hizmet eder.

Sorun; kitlelerin siyasileştirilmesi ve iktidarı almak için harekete geçirilmesi sorunudur. Devrimi gerçekleştirecek olan kitleler olduğuna göre, neden kitleleri harekete geçirmek için en küçük fırsatlardan yararlanmayalım? Neden meydanlarda binlerce kişi düşmanın suratına tükürürcesine haykırmasın? Bunun için kitle çalışmasına ağırlık verilmeli, kitleleri devrimci-demokrat talepler etrafında faşizme karşı meydanlara dökmeliyiz. Dağlarda gerillalar vururken, küçük kentlerde, büyük şehirlerde ezilen yığınlarda meydanlara vurmalıdır.

Kürdistan Faşizme Mezar Olacak!

Kürt ve Türk Halklarının Kurtuluşu İçin TİKKO'ya Katıl, Destek Ver!

Kürt ve Türk Halkları Birleşin, Faşizmi Yıkıp İktidara Yerleşin!

Kahrolsun Emperyalizm

Yaşasın Halkların Kardeşliği ve Mücadelesi!

Yaşasın Bağımsızlık, Demokrasi ve Sosyalizm!

YAŞASIN 8 MART ULUSLARARASI EMEKÇİ KADINLAR GÜNÜ

Sınıfların ortaya çıkması, yani ezen ve ezilen zıtlaşmasının doğduğu, özel mülkiyetin kendini hissettirmeye başladığı dönemden, günümüze değin çatışmalar süregelmiştir. Bir taraftan burjuvazi, iktidarını elinde tutabilmek için baskı, sömürü, talan politikasını sürdürüp ezilenleri günbe gün daha da ezerek, iktidarını koruma çabalarına girerken, diğer taraftan bunlara karşı çıkarak güzel bir geleceği kurabilmek, insanın insan tarafından sömürülmesini ortadan kaldırabilmek için tavizsizce ve dişe diş mücadele eden proleterya. Bu amansız çatışmayı günümüz dünyasında daha bariz, daha örgütlü, daha bir ivme kazanmış olarak görebiliyoruz.

Dünya konjöktürüne bir göz attığımızda, gerek sosyal kurtuluş hareketleri, gerekse de ulusal kurtuluş hareketleri ve emperyalistlerin ve emperyalistlerin bunlara karşı verdikleri mücadeleler yanında, kendi içlerindeki it dalaşlarının son safhada olduğuda gözlemlenen bir olgudur. Tüm gelişmeleri emperyalistler açısından ele almak gereksiz olacağı kanısındayız, fakat en son ve somut örnek olarak ABD ve eski adıyla SSCB, yeni adıyla BDT'nu gösterebilirz.

Özellikle Stalin'in ölümünden sonra sosyalizm rotasını değiştiren ve gemisini emperyalist sulara sürmeye yönelen ve bunuda süreç içinde başaran günümüzün BDT'u, ABD'nin yanısıra, dünya özgülünde süper güç olarak halkların karşısında duruyordu.

İç kargaşalıklar altında boğulan, ekonomik alanda biten, yönetim bazında felçleşen SSCB, gödesini hareket ettiremez hale gelmişti. Umudu Avrupa'lı emperyalistler ve ABD olmuştu. Saldırganlığını bir tarafa bırakan şimdiki BDT'u artık barışçıl politikaya ihtiyaç duyar hale gelmiştir. Pazarların paylaşımında söz hakkının kalmaması bir yana, elinde olan pazarlardan dahi oldu. Meydan başta ABD olmak üzere, özelliklede bu durumdan karlı çıkan Almanya ve Japonya'ya kalmış oluyordu.

Fakat ABD her ne kadar şimdilik tek süper güç olarak görünüyor olsada onunda durumunun hiçde iç açıcı olmadığı aşikardır. Fransa, İngiltere, vb. gibi gelişmiş ülkelerin yanı-sıra özelliklede Almanya ve Japonya'nın ilerlemesinin, onun için gün geçtikçe tehlike arzettiğide diğer bir gerçekliktir.

Özellikle iki süper güce değinmemizin nedenine gelince:

Tüm bu çalkantılar içinde, emperyalistlerin it dalaşlarının yanında, sınıf mücadelesi özgülünde, özellikle eski Sovyetleri göstererek, bırakalım sosyalizmi, komünizmin kalesi olarak halkları kandırma politikalarıda hepimizce bilinen bir objektifedir. "Sosyalizm iflas etti, bakın komünizmde öldü. İyi olsaydı bunlar olmaz, doğu blokları parçalanmaz, Arnavutluk dışa açılmaz, Sovyetler dağılıp bu hale gelmezdi." gibi demogojilerinin konumuz olduğu için kadın hareketi somutundaki izlerine değinmekte de yarar vardır. Çünkü bu safsataların daha da arttırıldığı bir ortamda giriyoruz 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlarının Birlik-Dayanışma ve Mücele Gününe !...

Dünyanın yarısını oluşturan kadınların burjuvazi için de ne kadar önemlilik arzettiğinide göz önünde bulundurursak, bu anlamlı günde bir kez daha tüm bu sapma demogojileri teşhir etmek, her zaman olduğu gibi görevlerimiz arasında görmek zorundayız.

Çünkü, özellikle 1857 yılında Amerika'nın NewYork şehrinde, tekstil iş dalında çıkan yangının ateşi üzerinde, ilk büyük direniş adımlarını atıp örgütlenmeye başlayarak, günümüze değin zaman zaman yenilgiler alsada örgütlenmelerini, direnişlerini devam ettiren kadınlarımız, 1910 yılında bunu; Zetkin'in aracılığıyla resmileştirip, 8 Mart'ı anlamına layık bir gün olarak mücadelelerinin simgesi haline getirmişlerdir.

Kadınların bu direnişi o günkü şartlarda burjuvazi için ölüm-kalım meselesi haline gelmiş olduğundan ötürüdür ki, insanlığa sığmayacak bir şekilde, bir çok zaman olduğu gibi, kadınların bu direnişinede amansızca saldırır. Amaç bu direnişi ortadan kaldırmaktır. Hemde kanla, baskıyla, korkutmayla. Ama bu çaba nafiledir "...Tam tersine, böyle bir vahşet, emekçi kadınların uyanmalarını beraberinde getirirken, tüm dünyada ezilen kadınların birlik-dayanışma ve mücadele içinde olmaları gerektiği zorunluluğunu doğurur.

Ve yıl 1910. Kopenhag. Sosyalist Kadınlar Kurultayı yapılmaktadır. Öncelikle Clara Zetkin'in önermesi ve Kollontai'in da bunu koşulsuz desteklemesi sonucu, 8 Mart önermesi tüm dünyada, Dünya Emekçi Kadınların, Birlik-Dayanışma ve Mücadele Günü olarak kabul görür ve günümüze kadar bu devrimci gelenek sürdürülür.

Fakat gelinen süreçte, yüzyılımızda, zamanında kadınların direnişlerine, sadistçe saldıran, onu boğmaya çalışan burjuvazi, utanmazca bu devrimci güne sahip çıkma çabası içindedir. Hem de yaptığı iğrençlikleri unutmuşcasına. Ama, işçi sınıfının, emekçi kadınların bunu unutmasının mümkün olmayacağında çok iyi biliyorlar. Helede kadınlarımızın bugün önemli aşamada düşmanın kimler olduğunu kavramaya başladıkları süreçte. Üretime katılmanın vermiş olduğu diğer bir avantajıda düşünürsek, toplumda ikili bir baskıya maruz kaldığının yavaş yavaş bilincine varmaya başlayan kadınlar, artık örgütlenmelerinin de zorunluluğunu görebilir duruma geliyorlar. Çünkü konumlarıcabı geri bıraktırılan kadınlar, erkeklere nazaran toplumda belirgin bir yere sahip olmadıklarından dolayı, kişiliklerini kazanıp, ikinci cins olarak görülmemelerinin yegane yolunun sınıf mücadelesine katılıp, örgütlü yapılanmalar içinde ve kendi davaları somutundaki özgül örgütlenmeler aracılığıyla olacağının farkına varıyorlar artık.

"Kadınların geri kalmış, haklardan yoksun durumlarına karşın, kayıtsız olmaları, işçi sınıfının çıkarlarına hizmet etmez, tam tersine sınıf savaşımına zarar verir. Peki, kadın işçinin hareket içinde yer alması nasıl sağlanabilir. Kadın nasıl uyandırılabilir?" diye soran Kollontai ve Pravda gazetesinde yazdığı bir yazısında da bu soruna yine şöyle yanıt verir:

"İşçi Partisi, kadın işçilerle birlikte, onların sorunlarını daha iyi öğrendikçe, partiye katılan kadınların sayısıda arttı. Kadınlar bu partinin kendi çıkarlarının gerçek savunucusu olduğunu veişçi sınıfının tümüyle kadına özgü bazı ivedi gereksinimler içinde savaşım verdiğini gördüler.

Örgütlü bir bilinçlilik düzeyine erişen işçi kadınları, bu amaçlara ulaşılmasında çok önemli aşamalar kaydettiler. Bugün tüm ülkelerdeki işçi partilerinin kadın kolları, komiteleri ve büroları vardır. Kadın komiteleri, hala geniş bir topluluk oluşturan siyasal

bilinçten yoksun kadınlara ulaşmak ve işçi kadınların bilinçlilik, örgütlülük düzeyini yükseltme amacını taşıyor. Aynı zamanda, kadınları yakından ilgilendiren pek çok konu ve istem üzerinede eğiliniyor: Çocuk bekleyen ve yeni doğum yapan kadınların korunması ve gereksinimlerinin karşılanması, kadın emeğinin yasal düzenlemelerle korunması, fuhuş ve çocuk ölümleriyle mücadele, kadınların siyasal haklar konusundaki istemlerinin karşılanması, ev yaşamının nitel açıdan geliştirilmesi, yaşamın pahalılanmasına karşı kampanya, bu konulardan bazıları..." ve devam ediyor.

Proleterya partisinin kadın sorunu özgülünde kendisini aşıp, sorunu ciddi ele almasının, kadınların devrimci mücadeleye katılmasında çok büyük önem arzettiğini vurgulayan ve kadın örgütlenmelerinin gerekliliğine parmak basan Kollontai bu sözleri aynı zamanda, emekçi kadınlarla burjuva feministleri arasındaki, ayrı yolların ifadesidir de.

"Burjuva feministeliryle kadın işçilerin izlediği yollar uzun zamandır birbirinden kopmuş durumda. Yaşamın bu iki gruba verdiği amaçlar arasında çok büyük bir ayrım vardır. Kadın işçi ile bayan sermayedar arasında, kadın hizmetçi ile hanımı arasında çok buyük bir çıkar ilişkisi bulunmakta... Bu yüzden aralarında bir bağ, bir uzlaşma, bir yakınlaşma kurulmasını gerektirecek ortak hiçbir noktaları yok. Ve gene bu yüzden, erkek işçilerin, kadınların özel "Kadınlar Günü" kutlamaları yapmaları, kadın işçiler konferanslarını düzenlemeleri ve özel yayınlar çıkarmalarından kaygı duymamalır gerekir. İşçi sınıfının kadınları tarafından gerçekleştirilecek her türlü özel çalışma tümüyle kadın işçilerin bilincini pekiştirme ve onları daha iyi bir gelecek için savaşımın saflarına çekmeyi amaçlıyor... 'Kadonlar Günü' kutlamaları ve diğer titiz etkinlikler bölünmeye değil, işçi sınıfının bütünleşmesine hizmet ediyor..."

Kollontai'in bu sözlerini ayrıca yorumlamaya gerek yok sanırız.

Salt kadın olduklarından ötürü toplumda ikinci bir baskıya, cins baskısına maruz kalan kadınların, özgül durumlarını gözardı ederek, proleterya partisine hizmet edecek şekilde örgütlenmelerine karşı çıkmak devrimci bir bakış açısı olamaz. Bu bakış açısı olsa olsa kadınların uyanışından, bilinçlenmesinden korkan, erkek egemen iktidarlarının sallantıda olduğundan korkan, erkek şovenizmine bu yüzden sıkı sıkıya sarılan ve kılıf olarak da "bağımsızlığı savunuyorsunuz. Bu feminizmdir."i kullananların bakış açısı olabilir.

Kapitalist-emperyalist sömürü çarkları arasında ikili baskıya maruz kalan ve ulusal baskı altında yaşayan uluslara mensup kadınların da üçlü bir baskı altında bulunduklarıda gözönünde bulundurulursa, kadınların kendi kurtuluşları için mücadele etmeleri, kendi özgül örgütlülüklerinide devrimci bir bakış açısıyla ele almaları kadar doğal bir şey olamaz. Bunu reddediyorsak, Komünist Enternasyonal'in şu savunusunada karşı çıkmalıyız. Komünist Enternasyonal'de, komünist olmayan kadınlar için şöyle denilir: "...komünist partisi kadınlara ajitasyonla ulaşabilmek , onları örgütlemek, kendi saflarında tutabilmek ve eğitmek için özel tedbirler de alır."

Çünkü kadınlar, ister bizim gibi yarı-feodal, yarı-sömürge ülkelerde olsun, ister emperyalist-kapitalist ülkelerde olsun sömürüye, baskıya, cinsel tacize maruz kalmaktadırlar. Özgür gibi görünen ileri ülkelerin kadınlarının özgürlüğü dahi tahmin edilir ki, sahtedir, söz konusu değildir. Burjuvazi her türlü imkanlarını kullanıp, sosyal refah düzeylerini yüksek tutarak, kadınlara yasalar doğrultusunda önemli oranda haklar tanımış olmasından dolayıdır ki, kadın hareketleri cılızdır ! neden, sosyal refah düzeyinin iyi olmasının yanısıra, kadın hareketinin yine burjuvazinin güdümünde olan feminist ve reformistlerin önderliğinde olmasıdır. ML/MZD bilimiyle donanmış olan partimiz TKP/M-L'nin kadın sorunu özgülündeki çalışmalarının yetersiz kalışı süratle giderilmelidir..

Ülkemiz gibi geri bıraktırılmış ülkelerin durumu ise, gelinen süreçte geçmişe nazaran bir ivme kazanmaktadır. Kadınlar kabuklarından çıkmaya başlamışlardır. Fakat örgütlü bir yapılanmalarının olmaması, devrimci bilincin kendilerine iletilememesi ve ülkemizin yarı-feodal, yarı-sömürge niteliğinden kaynaklanan gerici-feodal örf-adet, gelenek-göreneklerin ve din olgusunun katmerliliği, ülkemiz kadının daha da kötü şartlar altında yaşamalarını beraberinde getiriyor.

Tüm bu olgulardan dolayıdır ki, ülkemiz somutunda kadın hareketi düzen sınırlarını zorlayıcı bir güce sahip değildir. Kadın sorununa olan duyarsızlığında var olan bu etmenlere eklenmesiyle birlikte, günümüz şartlarında kadın hareketi burjuvazinin önderliğindedir.

Cins baskısını, erkeğe karşı mücadeleyi hedef olarak gösteren Avrupa patentli feminist ve sosyalist feministler başı çeken hareketlerdir diyebiliriz. Fakat gerek dünya özgülünde, gerekse de ülkemiz somutundaki bu hareketlerin kadınları düzen sınırları içinde tutup, son tahlilde burjuvalaştırmak isteme çabaları yetersiz kalacaktır. Çünkü Kollontai'ında sözleriyle onların amacı, "Günümüz kapitalist toplumunda kocalarının, babalarının, erkek kardeşlerinin sahip olduğu ayrıcalık, güç ve hakların aynısına sahip olmaktır."

"Oysa kadın işçilerin amacı, .." diye devam eder Kollontai, "...doğuştan yada bireysel zenginlikten gelen tüm ayrıcalıkların yok edilmesidir. Kadın işçi için 'reis'in erkek yada kadın olması bir şey değiştirmez. O sınıfıyla bütünleşmek, bir işçi olarak konumunu iyileştirmek istiyor... Burjuva kadınlar için ise, siyasal hak işçilerin sömürülmesi temeli üzerinde kurulmuş bir toplumda daha elverişli, daha güvenli biçimde yaşamlarını sürdürmenin bir aracı olacaktır. İşçi kadınlar için ise, siyasal haklar, özlenen işçi devletine giden dikenli yokuşta atılacak yeni bir adımdır.."

Yani kadınların üzerindeki baskı ve sömürü zinciri düzen sınırları içinde vede erkeğe karşı verilerek değilde, burjuva-reformist anlayışlara karşı çıkıp, erkek sınıf kardeşleriyle birlikte devrim mücadelesine katılmalarıyla olacaktır.

Faşist Diktatorlüğün hüküm sürdüğü ülkemiz Türkiye'de, DHD yolunda sürdürülen mücadeleye katılımlı Yeni demokratik Halk İktidarı kurmak doğrultusunda Gerilla Savaşı yürüten halk ordusu TİKKO saflarında yer almalı. Meral YAKAR'ların, Peruşkaların, Yeterlerin bıraktığı ihtilalci gelenekleri devam ettirme perspektifiyle ileri atılmalıyız.

✪ Kadınlarımız bir 8 Mart'a daha sınıf baskısının yanında, birde cins ve milli baskı olarak üçlü bir baskı altında giriyorlar. Fakat unutulmamalıdır ki, bu şanlı gün mücadeleler sonucunda elde edilmiş, bugüne kadarda her türlü zorluklara karşı, burjuvaziye inat yaşatılmıştır.

✪ Kadın hareketini kırmak, boğmak için öne sürdüğü her türlü taviz ve burjuva feminist-reformist hareketlerin gerçek yüzlerini teşhir etmek için,

✪ Burjuvazinin tüm "sosyalizm iflas etti, komünizm öldü" demogojilerini boşa çıkarmak için,

✪ Kadınlar üzerindeki her türlü baskının son bulması, sınıf kardeşleri erkeklerle birlikte bir mücdeleden geçeceği bilinciyle hareket edelim. Kurtuluşumuzun özgürlük-bağımsızlık, devrim-sosyalizm ve yüce komünizm mücadelesinde olduğu gerçeğini bir kez daha haykıralım...

TKP/M-L MERKEZ KOMİTESİ ÖRGÜTLENME BÜROSU 1.TOPLANTI RAPORUNDAN...

"BÜROKRATİZM, PARTİYİ FELCE UĞRATIR, BÜROKRATİZMİ YENELİM !"

yanlışların ideolojik kaynakları

İnsanlık, doğru ile yanlış, eski ile yeni arasındaki mücadeleler içinden geçerek bugüne gelmiş ve aynı şekilde de yaşamını sürdürmeye devam edecektir. Bunun adı sınıf mücadelesidir. Sınıflar savaşımındaki acımasızlık o denli güçleniştir ki, eski yeniyi daha embiryon iken ana karnında öldürmeye çalışmakta, yeni ise daha doğmadan doğma mücadelesini eskinin tüm acımasızlığına karşı vermekte ve onu alt etmeye çalışmaktadır. Eskiyi temsil eden güçler, yeniyi temsil eden güçlere karşı tüm acımasızlığını ortaya sermekten çekinmemekte, katliamlara başvurmaktan kaçınmamaktadır. Eski, zor yoluyla yeniyi altetmeye çalıştığı gibi, kültürü ve felsefesiyle de onu yozlaştırmaktan geri durmuyor. Kısacası, sınıflar mücadelesinde bugün eskiyi temsil eden burjuvaziyle yeniyi temsil eden proleterya arasındaki mücadele her alanda acımasız bir şekilde sürüyor.

İki sınıf arasındaki mücadele, sınıfın temsilcilerinin kendi içinde de sürüyor. Proleteryanın temsilcisi komünist partisi içinde süren iki çizgi mücadelesi, yanlışla doğru arasındaki mücadele, burjuvaziyle proleterya arasındaki mücadelenin KP içine değişik bir görünümde yansımasıdır. Bu bazen sertleşir, bazen ise sertleşmek ve birbirini altetmek için koşulların olgunlaşmasını bekler.

Komünist partileri, kapitalist bir toplumda saf değil, bu toplumun etkilerini şu veya bu şekilde üzerinde taşır. Komünist partinin varlığı kapitalist toplumun varlığından kaynaklanır, proleteryanın varlığının burjuvazinin varlığına bağlı olduğu gibi...

Komünist partileri yaşadığı konjonktürden ayrı düşünülemeyeceği ve onun etkisinden bütünüyle ayrılamayacağı ve onun mikroplarından bütünüyle kurtulamayacağına göre, o toplumun kokuşmuş düşünceleri, partinin içine şu veya bu şekilde sızar. Parti, bu nedenle kendi içinde de bir sınıf mücadelesi yaşar ve varolduğu sürecede yaşayacaktır.

Sorunu böyle ele aldıktan sonra, komünist parti içindeki yanlış anlayışlara karşıda mücadele sınırsız ve sürekli olacaktır. Parti, sürekli, eskiyi temsil eden güçler ile yeniyi temsil eden güçler arasındaki mücadeleye sahne olacaktır. Parti içindeki eskiyi temsil eden güçler elbette partiyi savunma ve partiyi daha ileri götürme amacıyla hareket ettiğini ileri sürecektir ve bu iddiasından hiçbir zaman vazgeçmeyecektir.

İdeolojik planda, parti içinde böyle bir mücadeleye tanık olunduğu gibi, daha değişik yanlış anlayışlarlada parti yıpratılır. Burjuva düşünceler açık olarak savunulmasada, onun felsefi yozlaştırmaları her koşulda değişik biçimlere bürünerek ortaya çıkabilir. Komünizm adı altında komünizme karşı sürdürülen mücadelelere insanlık sık sık tanık olmuştur. İşte bunlar parti içinde önemsiz gibi görülen idealizmin üzerine gidilmeyip ve zamanında açığa çıkarılmaması sonucu, süreç içinde devleşerek partiyi bütünüyle burjuvaziye teslim etmiş yada birçoğunu teslim etme noktasına getirmiştir.

Ne yazık ki, bu bilinen doğruların, bilinmesi ve sıkça yaşanması, doğruların sürekli olarak komünist partiler tarafından göz önünde bulundurması gerektiğini bilince çıkarmadığı gibi, bu bilinç olsa bile, parti içindeki yanlışlara karşı mücadeleyi aksatmasını önleyemiyor. Diğer bir söylemle de parti içinde sınıf mücadelesinin mutlak doğruluğu, burjuva anlayışların "marksizm" kılıfı altında ortaya çıkmasına engel olamıyor. Her şeyin kendi içinde zıttında taşıması, birlik ve mücadeleyi zorunlu kılıyor. Bu nedenle de komünist partisi, kötüyü iyiye dönüştürme mücadelesini veriyor ve verecektir. Çünkü sahip olduğu diyalektik materyalist felsefe bunu zorunlu kılıyor.

Parti içinde de sık sık yanlış anlayışlardan, yanlış çalışma yontemlerinden, yanlış kitle çizgisinden, yanlış taktiklerden, dar pratikçilikten, liberalizm-sekterizm ve bürokratizmden, subjektivizm ve dogmatizmden söz ederiz. Bir komünist partisi için, yanlışların kaynağı burjuva dünya görüşüdür. Marksizm yanlışların kaynağı değil, tam tersi yanlışlara karşı doğruların kaynağı, doğruları bulma ve hayata geçirmenin bilimsel düşüncesidir. İnsanoğlunun sahip olduğu bu bilimsel düşünce vasıtasıyla daima ileriye doğru değiştirme ve dönüştürme mücadelesi verir. Değiştirme ve dönüştürme mücadelesi içinde kendisi de sürekli değişir ve dönüşür. Statik değil, hareketli ve değişkendir.

Burjuvazi, dünyaya bütünüyle hakim olmak ve iktidarını sürekli kılmak için, toplumun en alt kesiminden en üstüne kadar dünya görüşünü egemen kılmak, kültürüyle, sanatıyla, ekonomisi ve zor güçleriyle bir cendere altına almak ister. Marksizm ise, insanlığı bir düşüncenin esiri, bir sınıfın sömürü ve zulmüne maruz kalan kölesine dönüştürme yerine, buna karşı çıkarak, insanlığın kendi kendisinin efendisi olması, insanlığın kendi kendini yaratması, bilimin tüm nimetlerinden yararlanması ve sürekli ileri gitmesi için mücadele eder ve insanlığın **"ihtiyaç alanından çıkıp özgürlük alanına"** doğru gelişmesinin mücadelesinin verir. İşte, bu mücadelede proleteryanın sınıf partisi komünist partisi öncülük eder. Proleteryanın bu tarihsel öncülük görevini komünist partisi yapar. Daha açıkcası, proleterya, bu mücadeleyi kendi örgütlü gücü komünist partisi vasıtasıyla yürütür. Bu nedenle, komünist partisinin proleteryanın partisi olarak tarihi görevi büyük, sorumlulukları ağır ve bir o kadar da onurludur.

İnsanlığın değişimi bugüne kadar zorlamalarla olmuştur. Çünkü, eskiyi temsil eden sınıflar, yeniye karşı zor kullanmış, yenide kendini egemen kılmak için zora başvurmaktan başka çaresi kalmamıştır. Proleterya, değiştirilecek olan nesnel dünyanın değişikliğin bütün düşmanlarına karşı zora başvurmak zorundadır. Bu süreç; **"Gönüllü, bilinçli olarak bu işleme katılma aşamasına ulaşmadan önce, bunların bir zorlama aşamasından geçmeleri gerekmektedir. Bütün insanlık, kendisini bilinçli ve gönüllü olarak yeni bir kalıba döktüğü ve dünyayı değiştirdiği an, Dünya Komünizm çağına ulacaktır."** (Teori ve Pratik, Sf.25, Mao ZEDUNG)

Proleterya dünyayı değiştirme mücadelesini devrimlerle sürdürüyor. Her proleter devrim, insanlığı ihtiyaç alanında özgürlük alanına doğru taşıyan büyük birer tarihsel adımdır. Bu adımlar atılmadıkça insanlığın ileriye doğru devrilmesi de oldukça yavaş ilerleyecektir. Enternasyonal proleteryanın görevi, bu adımları hızlandırmak ve eskiyi temsil eden emperyalizmi tarihin derinliklerine gömmek olmalıdır.

Emperyalizmin "Yeni Dünya Düzeni"nin tartışıldığı günümüzde, burjuvazinin proleterya içindeki ideolojik ajanları olan oportünizmi iştahlandırmıştır. Bu da, proleterya ya yeni ve ağır yükler getirmiş, ideolojik cephedeki görevini daha bir hızlandırmasını ve devrimleri gerçekleştirmek için devrimci zorun zorunluluğunu her zamankinden daha bir önem kazandırmış ve öne çıkarmıştır.

Dünyayı değiştirme mücadelesi içinde olan bir sınıfın partisinin, kendi içinde de değiştirme ve dönüştürmeye öncelikle ağırlık vermek, kendi içindeki burjuva kaynaklı düşüncelere karşı öncelikle mücadele vermek ve doğrusunu yerine koymak, üyelerine doğrusunu kavratmak ve üyelerini doğrular etrafında eğitmekle birinci derecede görevlidir. Proleteryanın sınıf partisi olarak ortaya çıkan komünist partisi, kendi içinde yanlışlara karşı mücadele vermeden, kendi içinde doğruların sürekli olarak egemenliğini kılmadan, dünyayı değiştirmeden söz etmesi, diyalektik materyalist felsefe ile donandığından söz etmesinin kabul görür bir yanı olamaz.

Komünist partisi içindeki sınıf mücadelesi, burjuvaziyle proleterya arasındaki mücadelenin değişik bir biçimde yansıması olsa da , burada zora başvurmak (partiyi yıkmak için sızmış olan bilinçli burjuva hainleri hariç) söz konusu olamaz. Çünkü, parti içindeki insanlar, dönüşmeye ve dönüştürülmeye açıktır. Parti bu insanları ideolojik eğitimden geçirerek, yanlış düşüncelerin atılmasını, oportünizmin etkilerini üzerinden silmesini ve komünizmin temel ilkelerini kavramalarını, her şeyi somut koşulların analizinden ML/MZD bilimi süzgecinden geçirerek doğruyu bulmalarını; oportünizmi ve her türlü revizyonizme karşı uyanık olmalarını sağlamak ve onları sürekli ML/MZD ışığında dönüştürmek zorundadır. Parti, kendi içindeki insanları eğitip dönüştürme mücadelesinde, kendiside eğitilip dönüşür. Kendi içinde dönüştürme ve eğitme mücadelesi vermeyen bir KP, yozlaşmaya ve burjuva düşüncelere teslim olmaya mahkumdur.

Merkez Komitemiz, Parti 4.Konferansını kamuoyuna duyururken, bu gerçeği **"DEĞİŞ DEĞİŞTİR"** şiarıyla ortaya koymuştur. Bu, hem parti içindeki ideolojik değişimi hızlandırmayı, yanlış düşüncelerin atılmasını ve marksizmin daha iyi kavranmasını hedeflerken, aynı zamanda toplumu değiştirmeyi partinin önüne acil bir görev olarak koyması demektir. Bu şiarı, basit bir duyum, yada sıradan bir propaganda ve ajitasyon şiarı olarak algılama yerine, dünyayı değiştirme mücadelesinin özgün bir ürünü olarak ele alınmalıdır. 4.Konferansımız işte bu nedenle bu şiarı öne çıkarmıştır.

Partimizin koyduğu bu şiarın öncelikle partimiz içinde ele alınması gerektiği ışığında hareket ederek, parti içindeki bazı hastalıklar üzerinde duracağız. İlk başta, partimiz içinde önemli bir hastalık olarak saptadığımız burjuva düşüncesinin ve hareket tarzının bir yansıması olan **BÜROKRATİZM** hastalığı üzerinde durmayı zorunlu gördük.

Çalışma Yöntemi ve Düşünsel Alandaki Bürokratizm, Zamanında Görülmezse, Komünist Partisini Kemiren Bir Kurt Haline Dönüşür !

Bürokratizm, adı üstünde olduğu gibi, büro memurlarının tüm düşünsel ve hareket tarzının bir ürünü olarak ortaya çıkmaktadır. Felsefi anlamda idealizmin ürünü, pratikde de burjuva düşünce ve hal tarzı olarak karşımıza çıkmaktadır. Burjuvazi, insanları tek bir elden yönetmek ve insanların düşünmelerini ve efendinin dediğinin dışına çıkmasını önlemek için köle gibi yetiştirmeye çalışırlar. Burjuvazi, insanlığı üretken kılma yerine, tamamiyle tüketici konuma sokar ve bunun felsefesini de yaratır. Böylece en üretken canlı olan insan, tüketici ve hantal bir konuma düşürülür.

Marksizm bürokratizmin düşmanıdır. Çünkü Marksizm, insanın kendi kendini üretmesini, kollektivizme yönelmesini, düşünsel ve maddi üretimde canlı olmasını sağlar. Marksizm, insanın köle olarak kalmasını değil, bir başkasını efendisi olarak seçmesini değil, kendi kendisinin efendisi, toplumun bir üretken bireyi olmasının felsefesini yapar ve insanların böyle yetişmesi için mücadele eder.

Bürokratizm, her alanda kendini şu veya bu şekilde göstermesine karşılık daha çok düşünsel, çalışma tarzı, kitlelere inmemekte ve parti siyasetine faal olarak katılmamakta kendini göstermektedir.

Parti bürokratları, parti siyasetine katkıda bulunma yerine, hep yukarıdan gelenlerle yetinmeyi ve yukarıdan gelenleri doğru olarak kabul edip uygulamayı yeğlerler. Yukarıdan gelenlerin doğruluğunu yanlışlığını incelemeye, doğru olanları geliştimeye ve genel politikayı özgüle uygulamaya yanaşmazlar. Burjuva memurları gibi, evet efendimcidir. Üste karşı evet efendimci oldukları gibi, alta karşıda yerine göre liberal yerine görede sekterdirler. Kendilerini yoracak, koşuşturacak ve düşünmeye zorlayacak, alttan gelen istekler karşısında sekterdirler. Kendilerini yerlerinden etmeyen, koltuklarını tehlikeye sokmayan, düşünmeye zorlamayan, kendilerine karşı eleştiri getirmeyenlere karşı hoşgörülü ve liberal. Çünkü, kendileri de üstlerine karşı böyledirler. Üst ne derse, onlarda onaylar, alttan da bunu beklerler.

Parti bürokratları, altlarına emir yağdırmayı, talimat göndermeyi büyük iş sayarlar Böylece görevlerini yerine getirdiklerini sanırlar. Ama, talimatların içini açmayı, altı sıkı bir şekilde denetlemeyi, onlara yol göstermeyi, hata yapıyorlarsa nerede ve neden yaptıklarını araştırmaz, kimin gelişmeye açık, kim nerede hata yaptığına bakmaz. Üste rapor verir, kendisi de alttan rapor ister. Düzenli raporların gelmesini yeterli sayar. Ama, raporları inceleme zahmetine bile katlanmazlar. Raporları prosüdür gereği verir ve isterler. Burjuva bürokrasisindeki "mevzuatlar" gibi, Komünist partisi içindeki bürokratlar da parti mevzuatlarının dışına kesinlikle çıkmazlar. Çünkü ne iş yaparlar, ne de hata. İşler ağır gittiğinde onu hızlandırmak, aksayan yanları düzeltmek, önündeki engelleri kaldırmak için kafa yormazlar, enerji harcamazlar. Bazı işler yukarıda aksadığında, onu düzeltmek için doğru bir eleştiriye yanaşmadığı gibi, kendisi de iş yapmaz. "Yukarısı yapmıyor ki bende yapayım" diye düşünür.

Bizde bu kendini şöyle gösteriyor: Parti şehirde birkaç as-

keri eylem yapınca, bu tür bürokratlarımıza canlılık geliyor ve çalışmaya başlıyor. Nasıl ki, birkaç eylem yapılmayınca o da susuyor, morali bozuluyor ve devrimci ruhu gidiyor. Bu aslında, partimizde varolan genel bir hastalık. Devrimi bir kaç eyleme bağlayan, ML/MZD olan inancını, parti çizgisine olan inancını birkaç eyleme bağlayan birisinden de bu beklenmelidir. Çünkü, böyle tavır içinde olan birisi marksizmi kavramamış demektir. Eğer bir kişi, her şeyi bir kaç eyleme bağlamışsa, vay o kişinin haline, vay o kişinin önderlik ettiği kitlenin haline... Komünist bir kadrodan, komünist bir parti üyesinden beklenecek tavırlar değildir bunlar. Komünist bir kadro, en kötü koşullarda devrimci ruhunu kayıp etmemelidir.O,en kötü ve olumsuz koşullarda, yaratıcılığından ve devrimci kararlılığından bir şey yitirmemelidir. Çalışma ve örgütleme, kitleleri seferber etme enerjisini birkaç işe bağlamamalı, herkesin sustuğu bir ortamda bile, sesini çıkarmasını, kitleleri örgütlemesini, yoldaşlarını harekete geçirmesini bilmelidir.

Komünistler de insandır ve elbette her olaydan etkilenirler. Ama, bu etkilenme kaderci değil, bilimsel olmak zorundadır. O, çelişkiler yumağının ucunu marksizm biliminin ışığında bulup, çelişkilerin ana kaynaklarını ve onların çözüm yollarını bulabilirler. Yeter ki, ML/MZD biliminin özünü kavrasınlar.

Bir kaç eylem yapılmayınca bunalıma düşen bir kadronun, kitlelere götüreceği bir şey olamaz. Eylem yapılınca harekete geçen bir kişininde çalışması yine verimli olamaz. O, işlerin hep iyi gideceği yargısından hareket eder. İşler iyi gitmeyince pil biter, yelkenler suya iner. Oysa, parti, yarı-askeri bir örgüttür. Partimiz, şehirlerde ki kadrolarımızdan, ordu dışındaki kadro ve militanlarımızdan eylemlere girmesini ve askeri eylemleri sadeceordu üyelerinden beklenmemesini söylemiş ve bu konuda talimatlar çıkarmış, kararlar almış ve kavratıcı yazılar çıkarmıştır. Ama, mantık, "bu iş benim değil, askerlerin" olunca, hem parti çizgisi yanlış kavranıyor, hem de burjuva bürokratları gibi davranılıyor. Eğer eylemler yapılması gerekiyorsa, bu işi bir başka organa havale etmek değil, bizzat herkesin yapması gerekir. İster örgütlenme de ister sendika da ister kitle örgütlerinde olsun, bütün parti organları partinin perspektifi doğrultusunda hareket etmek zorundadır. Devrimi yapmak istiyorsak, partiyi güçlendirmek ve silahlı mücadeleyi geliştirmek istiyorsak, bütün yoldaşların ve bütün parti organlarının alınan kararları yaratıcı bir şekilde yaşama geçirmek için tüm enerjilerini harcamaları gerekir. Örneğin, bütün organların kendilerine bağlı askeri birimleri olması gerekir. Bunun dışında her organ askeri organlara havale etmeden de düşmana yönelik eylemlere girişmelidir. Gerektiğinde kamulaştırma, gerektiğinde cezalandırma, gerektiğinde ise sabotaj vb. gibi...

Burada, herkesin her işi yapacağı ve ihtisaslaşmayı reddeden bir anlayış çerçevesinde sorunu ele aldığımız çıkarılmasın. Elbette her organın asıl uğraştığı, ihtisaslaştığı bir alan vardır. Ama, askeri alanda bazı ufak tefek işlerin yapılması hiçbir organın görevinin dışında değil ve olamaz. Elbette her organ profosyonel askeri birimler gibi, esas görevleri askeri işler olmayacak, ama, hiçbir parti organının görevide askeri eylemler yapmayı yadsımıyor. Ülkemiz koşullarında bizzat bu gerekli ve her organın düşman karşısında, düşmanı askeri olarak da yıpratmak için görevleri vardır. Bu unutulmamalıdır ! Bu görev, kırsal alandaki ordu dışındaki parti organlarının olduğu gibi, metropollerdeki parti organları içinde gerekli ve zorunludur. Sorunu daha yakından incelediğimizde ülkemizin her alanı bir savaş alanıdır. Düşman özellikle silahlı mücadele yürüten güçler üzerine imha amacıyla gelmekte, sadece silahlı örgütlere karşı değil, tüm devrimci kesimlerede böyle yönelmekte... Böylesi bir ortam da parti organlarının savaşçı gibi hareket etmemesi, kendilerini aynı zamanda askeri bir organ olarak düşünmemeleri, sorunu kavramadıklarındandır. Bugün kırsal alan bu konuda barışçıl en küçük gösteriye bile müsait değil. Buradaki organlarımız tümüyle savaşın kurallarına göre çalışmalarını ve örgütlenmelerini bu koşullara göre ayarlamak zorundadırlar.

Özellikle şehirlerdeki bazı yoldaşlarımız ve parti organlarımız, kendilerini, burjuva demokrasisinin tüm kurumlarının işlediği kapitalist-emperyalist ülkelerde sanıyor ve çalışmalarını buna gore ayarlıyorlar. Türkiye'deki sorunlara böyle yaklaşınca ortaya korkunç bir tablo çıkıyor: *Askeri eylemleri sadece birkaç asker yapar !* Bu, kesinlikle yanlış ve revizyonist bir yaklaşımdır. Bu anlayış terk edilmediği sürece, bu alanda gelişmemiz ve partimizin çelikten yıkılmaz bir kale olması düşünülemez. Her parti üyesi ve her parti organı kendisini savaş koşullarına göre ayarlamalı ve gerektiğinde savaş alanındaki bir savaşçı, gerektiğinde ise cephe gerisinde bir propagandist ve örgütleyici olarak düşünmeli ve hareketlerini buna göre ayarlamalıdır.

Bu konuda sorunun sık sık yazılması pek bir şey ifade etmez. Önemli olan bunların yapılmayışının kaynağını iyi saptamak gerekiyor. Birincisi; sorunun kavranmaması, ikincisi ise; parti organların bu sorun üzerinde ciddi olarak durmaması ve hepsinden önemlisi bu görevin 'askeri birimlerin' olduğu şeklindeki yanlış anlayış... Diğer bir nokta ise; işin kolayına kaçarak, partinin verdiği bu görevi başka organlara havale etme anlayışından kaynaklanan bürokratizm...

Burada askeri eylemler yada askeri organlar sorununu irdeleme amacında değiliz, konumuz gereği, bürokratizmin nerelerde kendisini nasıl gösterdiği üzerinde durmaya çalışıyoruz.

Bürokratizmin Düşmanı; Politik-Pratiktir

Bürokratizm kendini her alanda gösteriyor dedik. Duşünsel alanda, yani parti siyasetine aktif olarak katılma, güncel siyaseti izleme ve bu konuda partiyi ve kendilerini hazırlama ve buna uygun günlük taktikler saptamada da kendini yakıcı bir şekilde gösteriyor.

Her parti organı dünyada ve Türkiye'de olan gelişmeleri canlı bir şekilde izlemeli ve bunu çalışmalarına aktarmalıdır. Kendi altındaki militanları ve kitleyi bu konuda eğitmeli ve pratiğe bunu yansıtması gerekir. Görebildiğimiz kadar, bu sorun yukarıdan aşağıya olmamakta. Bu konudaki siyasal hantallık bir bütün olarak partimizde gözlenmekte, sadece genel söylemlerle yetinilmektedir. Bir komünist partisi ve onun üyeleri böyle hareket edemez. Güncel siyaseti genel siyasetle birleştirerek, canlı bir siyasal ortam yaratıp bunu kitlelere yansıtmalıdır. Bir kitap bile okumayan, gazeteleri ve diğer devrimci-demokrat yayınları izlemeyen, hatta ve hatta parti yayınlarını bile ozuma zahmetine katlanmayan bir parti

üyesinin fazla yapacağı bir şey olmadığı gibi, bürokratlaşarak kitlelerden kopmasıda doğal karşılanmalıdır. Bu tür partililere hiçmi hiç ihtiyaçımız yok ! Böylesi bürokratların ve siyasetten uzak kişilerin ne halka nede partiye yararı olamaz.

Günceli genelle birleştirmeden anlaşılması gereken, kitlelerin en küçük ekonomik sorunlarından tutunda siyasi ve sosyal sorunlarına kadar bütün sorunlar ele alınmalı ve hükümetin izlediği politika kitleler nezdinde teşhir edilmelidir. Birçok parti organımız, politikayla ilgilenme yerine randevulardan randevulara koşmayı siyaset olarak görüyorlar. Çünkü, kendimizi öylesine randevulara kaptırmışız ki, dünyadan haberimiz olması bir yana, çalışma alanımızdaki bazı siyasal olaylar bir yana sağır sultanın duyduğu siyasal olaylardan bile haberimiz olmuyor. Bu, bürokratizmden çok siyasal körlükten, siyasi canlılığın olmamasından ve bu anlayış, silahlı eylemlerin dışında kitlelerin talepleri olan ekonomik-demokratik haklar doğrultusundaki mücadeleleri küçümseyen sol anlayışlara sahip olmaktan kaynaklanıyor. Oysa, siyasetin olmadığı yerde silahlar kitleleri kucaklayamaz. Bu gerçek iyi kavranmalıdır. Bürokratizmin düşmanı politik-pratiktir. Yani, politikleşmiş bir pratiktir. Pratikten uzak politika olamayacağı gibi, politikadan uzak pratikde olamaz. Devrimci teoriyle donanmış pratik, partiyi çelikleştirecek ve kitleler içinde kök salmasını sağlayacağı gibi, bürokratizmin de önünde önemli bir panzehir olarak sürekli duracaktır.

Komünist Enerjiyi Randevuculukla Tüketmeyelim !

O halde neden bürokratizm ?

Çünkü, parti bize görev vermiş. Örgütlenme yapacaksın diye ! Örgütlemeden anladığımız, birkaç hücrenin toplantılarına düzenli katılmak, toplantılar dışında da o kişilerle neredeyse iki günde bir görüşmek... Görüşlerimiz bu denli sık olmasına karşın neyi halledebiliyoruz?

Parti organları, görevlerini birkaç hücre elemanının randevusuna gitmek ve 'ne var ne yok' sorularıyla işi geçiştirmek gibi bürokratca davranamazlar ve sorunlara böyle yaklaşamazlar. Parti organları çalışma alanı başta olmak üzere, ülkedeki her olaydan haberdar olmalı, en küçük bir olayı değerlendirmesini bilmeli ve başta partili kitleler olmak üzere kitleleri harekete geçirme uğraşı içinde olmalıdır. "Gözlerimi kaparım, vazifemi yaparım" burada kendini en açık bir şekilde ortaya koyuyor. Görev icabı bazı şeyler yapılıyor. Ama, bir komünist burjuva maaşlı memurları gibi hareket edemez, etmemelidir. O, ne yaptığını ve neyi nasıl yapacağını ML/MZD süzgecinden geçirmeli, özgülü ve geneli birleştirmeli, özgüldeki olayları genel amacımıza hizmet edecek şekilde ele almalıdır. Günde üç-dört randevuya gitmeyi fedakarca bir çalışma olarak ele almamalıdır. Bu fedakarlıktan öte, boş koşuşturmalar olarak ele alınmalı. Siyasi bir kadro, sorunlara siyasi yaklaşmalı, bütün koşulları ve siyasi olayları iyi değerlendirerek, altındaki insanlarıda o doğrultuda harekete geçirmelidir.

Neredeyse çoğu yoldaşlarımız, tüm enerjilerini gereksiz ve gerçektende çoğu zaman amaçsız randevularda harcıyorlar. Oysa, randevular iş yapılması içindir. Sık sık randevulaşıldığında çok iş yapıldığı anlamına gelmiyor. Hem iş yapılmıyor ve bütün enerjiler boş randevularda tüketiliyor, hem de örgüt tehlikeye atılıyor. Bu sorunda başlı başına bir konu olup ayrı irdelenmesi gerekir. Yinede konumuz gereği kısaca değinelim:

Randevu, partinin işlerinin düzenli gitmesi ve iş yapılması için yapılır. Eğer bunu engelliyor ve başlı başına bir amaç haline geliyorsa, burada oturup düşünülmesi gerekir. Her parti organı bunu düşünmeli ve işlerini toplantılarda bitirmelidirler. İki toplantı arası yapılacak işler planlanmalı, bir sonraki toplantıya kadar nelerin yapılacağı detaylı bir şekilde ortaya konmalıdır. İki toplantı arasındaki görüşmeler, mümkün olduğunca az yapılmalı, yapılırsada işlerin düzenli gidip gitmediği yada iş yapılması amacını taşımalıdır.

Parti organları, kendi üyeleri arasındaki alışverişleri için özel kuryeler ağı oluşturmalı. Bu oluşturulduğunda, organ üyelerinin sık sık randevulaşmaları ortadan kalkacağı gibi, siyasi ve örgütsel sorunlar üzerinde daha fazla durma ve kafa yormaları içinde enerjileri korunmuş olacaktır. Kısacası, enerjilerimizi gereksiz randevularda harcama yerine, parti faaliyetini en iyi şekilde yürütmek için harcayalım. Bütün parti organları ve parti üyeleri bu konuda kafa yormalı, hatalarını, örgütlenmedeki bürokratizmi, düşünsel alandaki bürokratizmi yenmek için çaba harcamalıdırlar. Bir randevu verilirken, o randevuyu ne için ve hangi işimizin tamamlanması amacıyla verdiğimiz düşünülmeli, salt, "bir görüşelim" amacıyla olmamalı.

Boş ve gereksiz randevular birçok parti organı ve yoldaşımız için **çalışmanın belkemiği** olmuş ve **amaç** haline getirilmiştir. Sık sık randevulaşmayı "görevini iyi yapmak" olarak algılayanlarımız da var. Sorunlara siyasal yaklaşılmayınca, iki kafadarın günlük buluşmasından öte gitmeyen bu tür buluşmalar, kadro ve üyelerimizinde enerjilerini gereksiz yere tüketmelerinden öte bir amaç taşımıyor. Oysa, sorunlara siyasi yaklaşan bir kafa; gereksiz randevulaşma yerine, örgütün kitlelere inmesi için neler yapılması gerektiği, kitlelerin harekete geçirilmesi için hangi olayların nasıl kullanılması gerektiği, düşmanın teşhiri için ne gibi siyasal teşhirlere yönelinmesi gerektiği üzerinde daha fazla durur.

Bir parti üyesi yada parti kadrosu ve parti organı, görevini; toplantılara katılma, randevulara gitme, bazı metaryelleri ulaştırma, parasız kalanlara para vermek olarak kavrıyorsa, bu bürokratızmin ta kendisidir. Partiyi kitlelerin içinde kök salıcı örgütlenme, günlük siyaseti genelle birleştirme, çevresindeki olayları iyi değerlendirerek bu doğrultuda kitleleri siyasileştirme ve harekete geçirme, düşmanın her adımını teşhir edici bir faaliyeti görev olarak algılamayan bir parti organı, hiçbir şey yapmıyor, boşa kürek çekiyor demektir.

Bazen çalışma alanlarımızda bizim dışımızdaki devrimci-demokrat örgüt ve siyasetlerin mitingleri oluyor, bir çoğumuz bu tür mitinglere katılmadığımız ve en geniş kitleyi böylesi mitinglere seferber etmediğimiz gibi, bir çoğumuzun mitinglerin varlığından bile haberi olmuyor. Oysa, Partimiz açısından bu tür mitinglerin çok iyi değerlendirilmesi gerekir. En geniş kitleyi katmak için diğer işlerimizi bırakmalıyız. Çünkü, amacımız kitleleri siyasileştirmek ve partinin kitleler üzerindeki etkisini arttırmaktır. Bu tür mitingler de bunun için önemli fırsatlardır. En azından bu tür mitinglere kendi taraftarlarımızın büyük kısmını ilk başta katmak gerekir. Bu konuda "haberimiz yoktu" gibi şeyler bir komünist organ için tutarlı gerekçe olamaz. Binlerce kitlenin

sokaklara dökülerek devlete karşı haykırması, bir kaç hainin cezalandırılmasından daha önemli olduğunu kavramalıyız. Bir kaç hain ve halk düşmanı sırf kınımız bilensin diye cezalandırılmıyor, kitlelerin üzerinde olumlu etki bıraksın, kitleleri harekete geçirsin amacıyla yapılıyor. Yani, sorun kitleleri kazanmak. Bu bazen eylemlerle, bazende değişik teşhir ve kitle gösterileriyle olur. Kırsal alanda verdiğimiz silahlı mücadelede kitleleri kazanmak ve harekete geçirmek için veriliyor. Bir kaç savaşçının kendini tatmin etmesi için değil !... Partinin tüm faaliyetinin kitleleri kazanmak ve parti siyaseti doğrultusunda harekete geçirmek ve nihayetinde iktidarı almak için olduğunu iyi kavramalıyız. Kitleler kazanılmadan iktidar alınamaz. İktidarı kitleler alacaktır. Partinin buradaki rolü, kitlelere önderlik etmektir.

Kendini Koruma Anlayışı, Partiyi Kitlelerden Koparıyor, Bürokratizmi Geliştiriyor. Buna İzin Vermeyelim !

Bürokratizm konusunda örnekleri çoğaltabiliriz. Kendini koruma anlayışı da bürokratizmi geliştiren burjuva anlayışlarından biri. Bazı yoldaşlarımız partiyi koruyacağı yerde, kendini korumayı öne çıkarmışlardır. Bunu "illegal faaliyet" adına yapmaktanda geri durmuyorlar. İllegal faaliyet kendini korumayı öne çıkarmaz, tam tersi örgütün korunmasını, ama, örgütün faaliyetini en iyi şekilde işleterek, örgütsel görevleri yerine getirerek ve kitlelere inerek olur. Hiçbir şey yapmadan sadece kişisel koruma öne çıkarsa, bu parti faaliyeti yada partiyi koruma olamaz. Kitlelerden uzak kaçarak, örgütsel faaliyeti yürütmeyerek kendini koruma olmaz. Bu, olsa olsa deve kuşu misali sadece kafayı kuma gömme olur. Oysa, en iyi korunma yöntemi **kitleler içinde balık olmak**tır. Despotizm ne denli azıtırsa azıtsın kitleler içinde balık olan, kitlelerle iyi kaynaşan ve geniş kitle bağlarına sahip olan bir organ, bir örgüt yada bir parti üyesi, kolay kolay açığa çıkamaz ve faaliyetini tüm baskılara karşın yürütür. Çünkü, o kitlelerle kaynaşmış ve kitlelerden birisi olmuştur. Onun en iyi kamuflajı kitlelerle sıkı bağdır. Bunun dışında koruma yöntemi düşünenler varsa yanılıyorlar. Kitlelerden uzak bir yapı korunamaz ve en küçük bir düşman darbesinde yıkılmaya mahkumdur. Tabi bir diğer koruma yöntemide suya sabuna dokunmadan, örgütsel faaliyet yürütmeden bir köşede sessizce oturmak !... Bunu, bir komünist partisinin üyeleri yapamaz. Bir komünist partisinin üyeleri, örgütsel faaliyet yürütüyor gözüküp, hiçbir şey yapmamazlıkta yapamaz.

Bazı yoldaşlarımız, kafayı tamamıyla kuma gömüyorlar. Legal alanda çalışma yaptıkları ve legal konumda oldukları halde, illegal bir üye gibi davranıyorlar. Kitlelere inip onlara önderlik etmekten, mitinglerde yada panellerde parti görüşlerini savunmaktan kaçınıyorlar. Kitlelere yönelik parti ajitasyonu ve propagandası yapılmaktan çekiniliyor. Nedense, her olay da sık sık bildiri dağıtmak, pullama ve yazılama yapmak, düşmanın her açığını, zulmünü, işkencesini, kitlelerin yaşadığı ekonomik yoksullaşmayı ve demokratik hak gasplarını kitleler nezdinde teşhir ederek, bunlardan kurtuluş yolunun propagandası, kitlelere gitme ve onları kucaklamanın bir aracı olarak görülmüyor yada küçümseniyor... Elbette tek başına burjuva düzenin olumsuzluklarının propagandasını yapmak yetmez, bunların nedeni ve proleteryanın öncüsünün halkı kurtuluşa götürecek programının propagandası daha önem kazanmaktadır. Ama, yapılan propagandalar sadece genelle değil özgüllede birleştirilmeli, ikisi birlikte ele alınmalıdır. Çünkü, kitleler zaten yoksulaştığını, acı çektiğini, baskı gördüğünü bilmektedir. Bilmediği, egemen sınıf rejiminden nasıl kurtulacağı ve hangi partinin kendisini kurtaracağıdır...

Parti üyeleri kitlelerden uzaklaştıkça bürokratlaşır ve birer burjuva parti üyesi olup çıkarlar. Partiyi hareketlendirecek, onun çalışmasını sağlamlaştıracak ve sürekli yenilenmesini sağlayacak, iktidara emin ve sağlam adımlarla yürümesine neden olacak şey; kitlelerle sıkı bağdır. Bunun yolu da; parti ilkeleri doğrultusunda özgülü yakalayarak faal bir çalışma yürütmek ve bürokratizmden arınmaktan geçer...

Bürokratizmin Örgütlenmeye Yansıması;

Partimizin örgütlenmesinin esası Leninist bir parti örgütlenmesi olmasına karşın, bazı hatalarda mevcut. Özellikle parti üyelerinin kitlelere ulaşmasında, kitlelerin direk parti üyelerimizin örgütlenmesinde gereksiz bürokratik ara örgütlenmeler yaratılmıştır. Bunların başında üzüm salkımı gibi örgütlenme gelmekte. Parti yukarıdan aşağıya örgütlenir. Ancak, parti organlarıyla kitle arasındaki bağı sıradan sempatizanlara bırakılamaz. Bu tamamıyla yanlış ve bürokrat bir örgütlenme tarzıdır. Parti organları kitlelerin örgütlenmesini sempatizanlara havale etmekle işi çözdüklerini ve kitleye indiklerini sanmakla yanlış yapıyorlar. Örneğin bir semtin tamamen örgütlenmesi sempatizanlara havale edilmişse, parti üyeleri ne yapıyor? Semt olsun, fabrika olsun kitlelere direkt parti üyeleri inmeli, onları parti üyeleri örgütlemelidir. Bir sempatizanın ne denli kitleleri örgütleyeceğini tartışmaya bile gerek yoktur. Onun önderliğe ihtiyacı varken, kendi altındaki ve hatta kendi seviyesindeki insanları nasıl örgütleyecek ve böyle bir sempatizandan nasıl örgütlenme bekleyebiliriz? Beklenemeyeceği ve partinin görüşlerini kitleye götüremeyeceği açıktır. Parti üyelerinin kitleden kopması anlamına gelen bu tür örgütlenme terk edilmeli, parti üyelerinin direkt kitlelere inmesi, işçileri ve emekçileri bizzat kendilerinin örgütlenmesi sağlanmalıdır. Bu konuyla 4.konferans raporlarının ilgili bölümleri dikkatle ele alınmalı ve incelenmelidir.

Sonuç olarak; bürokratizm de dahil diğer burjuva hastalıklarının panzehiri:

1- Siyasileşme; yani, parti içinde canlı bir siyasal ortam yaratma, özgülü ML/MZD süzgecinden geçirerek, genel hedeflerimizle birleştirme, hiç bir olaya duyarsız kalmama ve devrimci teoriyi devrimci bir pratik ile birleştirme...

2- Silahlanma; yani, partiyi en küçük hücrelerine kadar silahlandırma, gerilla mücadelesini güçlendirme ve yaygınlaştırma... Bu, partimiz için yaşamsal bir önem taşımaktadır. Ülkemiz özgülünde, sahip olduğu ML-MZD bilimsel teorisinin pratiğe geçirmesinin mihenk taşını oluşturmaktadır. Canlı devrimci bir siyasal ortam, canlı devrimci bir pratiği doğuracaktır. Bu pratik öncelikle silahlı mücadelenin geliştirilmesi, gerilla mücadelesinin kitleselleştirilmesi olarak kavranmalıdır...

3- Kitleselleşme; Partinin her alanda kitleselleşmesi, kitleleri kendi siyasal görüşleri doğrultusunda harekete geçirmesidir.

Bu üç sorun doğrultusunda atılacak doğru adımlar partiyi güçlendirecek, siyasi olarak sürekli canlı kalmasını sağlayacak, kitleleri parti görüşleri doğrultusunda harekete geçirme becerisini gösterecek ve silahlı mücadelenin gelişmesinde temel faktör olacaktır. Bu nedenle, bütün yoldaşlarımızın sorunlara yaklaşımları yanlışları atma doğruları alma, günceli genelle birleştirme ve her adımlarının, devrimci siyaset etrafında, siyasal iktidarı almak gibi yüce bir amaç için kitleleri harekete geçirmek olduğunu asla unutmamaları gerektiği bilince çıkarılmalıdır. İşte yanlış anlayışların giderilmesinin panzehiri olarak böyle bir çalışma yöntemini kendimize rehber edinmeliyiz.■

DÜNYADA DURUM-2

S.Birliğinde uygulanan yeni politikalar, son bir kaç üç yıldır dünya çapında esen bir sağcı rüzgarın şiddetinde olabildiğince bir artışa neden oldu.

İdeolojik cephede her şeyin yolunda gittiği söylenemez. Bu alanda kaos ve kesmekeş var. Yığınlar yolundan sapıtılmış, şaşırtılmış, aldatılmış. Adeta sosyalizmin büyüsü bozulmuş, çekiciliği azalmış. Görelide olsa nesnel durum budur.

Marksist-Leninist ideolojinin etkisi ve ağırlığında çok ciddi tahribatlar var. Marksizm fena halde değer kaybına uğradı. Bu, hiç bir dönemde bu yoğunluk ve genişlikte olmamıştı. Bu yoğunluk ve genişlikteki değer kaybında S.Birliğindeki iç ve dış politikaların, yani perostaika ve glastnost politikasının ciddi öneme haiz etkisini saptamak gerekir.

Leninizmden biçimselde olsa, tamamen uzaklaşma S.Birliğindeki ideolojik düzlemin ana halkasıdır. Kruşev-Brejnev soy zinciri ile Stalin; Gorbaçov'la birliktede Lenin'in kılıcı bir yana bırakıldı. Lenin artık doğrudan eleştiriliyor. M-L ideolojinin çözüm etmediği açıkça ifade ediliyor.

Marksizme saldırı, yeni bir olay değil.

Ortaya çıkışının ilk elli yılında, temelde kendisine karşı olan teorilerle savaşmak zorunda kalan Marksizm, 1895'lerden sonra, Bernktayn revizyonizminin ortaya çıkışı ile birlikte, o günden bu yana kendi içinden akımlarla savuşmak zorunda kaldı.

1895'lerde Bernktayn revizyonizmiyle, 1914'lerdeki Kautsky'nin sosyal-şovenizmiyle, 1950'nin sonlarındaki Kruşev modern-revizyonizmiyle, akabinde Teng dönekçiliği eşliğinde Çin modern-revizyonizmi, AEP modern-revizyonizmi ile bu hep böyleydi.

Gerilere dönersek...

Marksizmin radikal-genç Hegelcilere karşı 1840'lı yıllarından itibaren başlayan mücadelesi var. Alman sığınmacıların Paris'teki sürgünlerin Gizli Demokratik Cumhuriyet Birliği ve ondan kopan Aditler Birliği'nin gelişmesi ve nihayet, 1852 yılında Kolonyalı Komünistlerin yargılanmasıyla birinci perdesi kapanan Alman İşçi ve sosyalist hareketini; yani Karl Schapper, Heinsich Bauer ve Joseph Moll'u bir yana bırakırsak,

1845'lere kadar uzanan dönem, Marksizmin kendi karşıtı görüşlerle felsefi plandaki hesaplaşmasına tanık oluyoruz. Bu dönem, Marks ve Engels'in felsefi planda, idealizm düzleminde tutunan radikal-genç Hegelcilerle hesaplaşma dönemidir. Ve marksizmin bu ilk kurucuları felsefi doktrinler alanında genç Hegelcilerin hesabını görürler. Akabinde prodonculuğa karşı mücadele başlar. Ekonomik doktrinler alanında prodonculuğa karşı verilen mücadele 1860'lı yılların başında tamamlanır. 1850-1860'lı yıllar arası bu alandaki mücadelede çetin sahnelerle dopdoludur. 1860'tan 1870'e dek olan dönemde, mücadele genel teori alanından asıl işçi hareketine daha yakın bir alana kayar. Mihail Bakunin önderliğindeki anarşistler, 1872'de La Haye kongresinde enternasyonalden atılır. 1870-1880 yılları arasında prodoncu Mühlberger, Almanya'da bir süre için görüşlerini kabul ettirmeyi başarır. Yıl 1880.dir ve sıra pozitivist Dühring'e gelmiştir. Engels, "Anti-Dühring"le bu pozitivistinde işini görür. Bu mücadele içinde marksizmin cephaneliğine önemli bir temel eserde bırakır. Anti-Dühring.

1890'lara gelindiğinde Marksizm işçi hareketinin bütün öteki ideolojileri üzerinde tartışma götürmez bir egemenlik kurar. Ve zafer, artık bu yıllarda, büyük çizgileri bakımından tam bir oldubittidir.

Marksizmin yarım yüzyıllık varlığının sonunda ise, Marksizm, kendi içinden kendisine karşı bir akımın mücadelesine tanık olur. Marksizmi içten içe kemiren bu akım revizyonizmdir; temsilcisi ise, marksın doktrinine getirilen sözde düzeltmelere en tam ifadesini veren eski marksist Bernştayn'dır.

Revizyonizm, felsefi planda, devrimci diyalektiğin yerine, basit evrim gibi huzur bozucu olmayan şeyleri geçirir. Revizyonizm, politik alanda ise, sınıf mücadelesi teorisinin yerine, parlomenter budalalıklar ve salakları geçirerek, proleteryanın can alıcı çıkarlarını, günün gerçek ve hayali avantajlarına feda eder.

Bernştayn revizyonizmiyle birlikte kendi içinde kendisine karşı bir akımla karşı karşıya gelen marksizm aradan geçen bunca zaman sonra, proleterya hareketinin her büyük dönemecinde, her önemli yol ayrımında kendisine karşı akımlarla yüzyüze geldi, geliyor...

1.Emperyalist paylaşım savaşının hemen öncesinde Kautsky ve şürekasının savaş kredileri lehinde oy kullanıp "anavatan savunması" sahtekarlığına bürünerek, marksizmden uzaklaşıp sosyal şöven hatta burjuvazinin oyuncağı haline gelmesiyle marksizm, Bernştayn'dan sonra, Kautsky'nin şahsında ikinci kez kendisine karşı, kendi içinden bir akımla yüzyüze gelir. Marksist Kautsky dönek Kautsky niteliğiyle orta yerde boy verir.

Tito revizyonizmini bir yana bırakırsak, Stalin'in ölümünden sonra, devlet iktidarının yeni burjuvazi tarafından gaspedilmesiyle, revizyonizm, modern-revizyonizm biçimiyle atılım kazanır. Sosyalist bir ana yurtta, Lenin'in, Stalin'in sovyetlerinde revizyonizm iş başına gelmiş ve modern-revizyonizm karakterine bürünmüştür. Bu, marksizmin kendi içinden kendisine karşı devlet iktidarımıda kullanarak ortaya çıkan, ama bunu marksizm kılığıyla yapan en büyük, en çirkin, en önemli, en onarılmaz yanlarıyla boy veren Krşçev'in sahte komünizmidir. Revizyonizmin sosyalist bir ana yurtta devlet ikti-

darını ele geçirmesiyle birlikte, uluslararası komünist hareketle yeni yapılanmalar ve saflaşmalar başlar. Zira, sosyalizmin anavatanında sosyalizme ihanet edilmiştir. Bu dönem, komünist ve işçi partileri arasında zorlu, karmaşık mücadelelerle dopdoludur. Kimi komünist partiler eski tutundukları mevzileri terkedip, komünist ufuk çizgisini bulanıklaştırırken, kimi kesimler çettik sapı gibi sallanır ve bir diğer kesimde, ağaç gövdesi gibi dimdik ayakta kalmayı, Kruşçev revizyonizmine karşı ısrarla savaşımı sürdürmeyi amaç edinir. Bu dönemde, ÇKP'nin başını çektiği blok UKH'i, Marks, Engels, Lenin, Stalin'in ufuk çizgisinde sürdürür. Zorlu, özverili, engebelerle dolu mücadeleler içinde saflaşmalar netleşir. Ve bu mücadelede, ÇKP'nin SBKP ile polemiklerinde geliştirdiği tezler UKH'in genel hattı olarak şekillenir. Böylece, kaos, keşmekeş ve kargaşa ile geçen yıllar yerini zorlu mücadelelerden doğan aydınlık, berrak yıllara bırakır. Komünist hareket bir kez daha içinden ve hemde en önemli vatanında içten hançerlenir; ama komünistler ve her şeyden öncede Mao önderliğindeki ÇKP ve AEP bu dönemecide aşmasını bilir ve başarır.

Nihayet, Mao'nun ölümüyle Marksizm, yeni bir hançerlenmeyle karşı karşıya kalır. Yıllarca SBKP'nin revizyonizmine karşı elde bayrak Leninizmi yücelerde tutan ÇKP, yeni-burjuvazinin eline geçer. Parti ve devlet iktidarının göbeğindeki bu yeni-burjuvazi iktidarı ele geçirir. Bununla bitmez; Mao'nun ölümüyle yalnız ÇKP değil, Enver Hoca önderliğindeki AEP'de dönekleşir ve revizyonizm orada da iş başına gelir.

Hocacı halkayla zincir tamamlanır. Artık hiç bir sosyalist ülke kalmamıştır. Dayanılacak bir üs, bir alan kalmamıştır artık.

1950'lerin ortalarından itibaren tek tek ülkeleri saran revizyonizm dalgası, sosyalizm üzerinde zaferini ilan etti. Fakat bu uzun sürmedi. Yıllardır kuluçkaya yatırılan revizyonizmin çelişkileri Gorbaçovcu rüzgarla gözeneklerinden hızla fışkırarak, , ani ve beklenmedik değişikliklere neden oldular.

Yıllardır zorla bastırılan çelişkilerinin altında bunalan revizyonizm, ulaşması gereken son aşamasına, dolaysızca aleni kapitalizme evrilme aşamasına varara-rak, nihayet ruhunu kurtarmış oluyordu. Bu, sosyalizmden biçimselde olsa tam bir kopuştu. Fakat yığınlar, yıllarca sosyalizm adına, sınıf adına soyulmuş, ezilmiş, uluslar sahtekarca bu adla gardre uğramıştı.

Revizyonizmin bunalımı, sosyalizmin bunalımı olarak yutturulmuş; revizyonizmin ideolojik cephedeki iflası, marksist ideolojinin iflası olarak yığınlara maledilmeye çalışıldı. Ve bunda başarılıda olundu.

Tüm bu somut olgular, ideolojik cephede, marksizm adına tam bir kaos ve karışıklığın oluşması için yeterli bir nedendi.

Proleteryanın iktidarda olduğu ülkelerde kendi içinden hançerlerin sosyalizmin geriye doğru saymasıyla koşutluk halinde, proleterya ve emekçi yığınların ruh halinde sosyalizme dair büyü ve çekiciliğin durmaksızın ivme kaybetmesi, dünya ölçeğindeki devrimci bunalımda da intifa kaybına temel teşkil eder oldu. Devrimci açıdaki bu daralma, bu büzülme, bu aşağılara çekilme tek tek ülkelerde de devrimci ve komünist hareketleri dolaysızca etkiledi; ve bu etki, partileri hallaç pamuğuna çevirirken, eski mevzileri terke varan dönekliklere yol açtı.

Dolayısıyla, şu olguları sıralayibiliriz.

a- Dünya olçeğinde geri dönüşlerle birlikte, hiçbir sosyalist ülkenin, proleterya ve bağlaşıklarının hiçbir iktidarının kalmamasıyla birlikte, eskinin genel şahlanışının geri seviyede seyretmesi ve bu durumun proleterya ve bağlaşıklarının ruh halinde önemli tahribatlara neden olması.

b- Uluslararası komünist hareketin güçsüz, öndersiz karakterinin genel gerilemeye çanak tutması; dolayısıyla, UKH'in zayıf ve kaosçu karakteriyle enternasyonal proleteryası bekleyen görevler arasındaki derin uçurum.

c- Burjuva yaşam tarzı ve ideolojisinin teknikteki ve bilimdeki dev gelişmeler aracılığıyla çok hızlı, çok yaygın ve derinlemesine proleterya ve komşularını manyetik alanına hapsetmesi.

d- Proleterya önderliğindeki devrim ve sosyalizm mücadelelerinin çok geri düzeyde seyretmesi.

e- Ve son olarak Gorbaçov reformculuğunun saflarda önemli tahribat yaratması ve yığınları yasallığın, uzlaşmacılığın, "barışçılığın" dingin yanlarına sokmada yarattığı etki.

Tamda böylesi uluslararası koşullarda, devrimci mücadele koşullarında, çözülme, dağılma, terkediş koşullarında, çoğu kesimin arabayı çamura sapladığı koşullarda ideolojik alandaki kaos ve karmaşa kaçınılmazdı. Ve öylede oldu.

2.Dünya savaşı sonrası marksizme dönük ideolojik çekicilik, bugün artık, belirttiğimiz özelliklerden dolayı tersine dönmüştür. Marksist ideolojide, bu özgün aşamada ciddi bir zayıflama var. Eskiden moda olan sosyalizm, devrim, marksizm vb. sözcükler görelide olsa yığınlarda ve özellikle sınıfta kayda değer bir etki uyandırmıyor. Bu nesnel gerçektir. Hiç bir ajitasyon ve kuru gürültü bu gerçeğin üzerini örtemez. Mesele, bu gerçeği saptayıp ona göre vaziyet almaktır. Mesele, bu rasyonaliteye sırtımızı dönmek değil, buna uygun politika üretip, bizden uzaklaşan yığınları hızla yanımıza çekmektir.

Sorun, marksizmi eski çekiciliğine kavuşturmaktır. Burjuva yaşam tarzı ve burjuva ideolojisinin güçlü zehirinin sınıf üzerindeki ideolojik çöküntüsüne karşı savaşım, ideolojik boyuttaki temel görevimizdir. Bu hafife alınmayacak görevdir. Bu görev ciddiye alınmadığı sürece, burjuva ideolojisinin gölgesi, sınıfta önemli tahribat yaratmaya devam edecektir.

S.Birliği 1950'lerin ortalarından itibaren ideolojik düzlemde işçi sınıfı ideolojisini bir yana bırakmıştı. M-L ideoloinin sınıf ve ezilen dünya nezdindeki ağırlığı, önemi ve görkemi nedeniyle sınıfın ideolojisine biçimsel olarak bağlı kalmıştı. İşin özünü değil, lafzını savunuyordu. Batıda emperyalistlerle ve özellikle ABD ile Brejnev dönemindeki rekabette M-L'ye ideolojik olarak laftada olsa sarılmaktan geri kalmıyordu. Nedir ki, bu uzun sürmedi... Yıl 1985'leri gosterdiğinde Perestroika ve Glastnostun politika olarak benimsenmesiyle işin biçimsel yanından, lafızından da "koşullar" bahane edilerek vazgeçildi.

Bu marksizme-leninizme dolaysızca, açıktan saldırıydı.

Sistemlerin yakınlaşmasını öngören yeniden yapılanma bunu ideolojik arenada da savunuyordu.

Devrim-karşı devrim cephesindeki amansız mücadele, kapitalizmin çelişmeleri biçimindeki marksist teori artık rafa kaldırılıyordu. Çelişmeler örtbas ediliyor, günümüzün bu dinamikleri bir yana itiliyor uyumlu kapitalist gelişimi ve sistemlerin uyumlu buluşması teorileri her derde deva reçete olarak proleterya ve ezilen dünyaya sunuluyordu.

Bu gelişim çizgisi, burjuvaziye karşı şiddet kullanmayı ve proleterya diktatörlüğünü reddedecek, çelişmesiz, çatışmasız bir dünyaya öngörüyordu.

İdeolojik alandaki burjuvaziye bu açıktan ve dolaysızca teslimiyet (eskiden bu dolaysızca ve açıktan söylenmiyor; işin biçimsel yanı elden bırakılmıyordu, nedir ki, özde teslimiyet, Kruşev'le başladı, bu bizde teslimiyet Gorbaçov'la biçimsel plandaki teslimiyetle tamı tamına tamamlandı) kapsamlı tahribatlar yarattı. Modern-revizyonizm ve revizyonizmde demirleyen ülkeler ve partiler tek tek teslim oldular. Kohnemiş, hantal kurulu düzenler, yeni burjuvazinin elindeki iktidarlar döküldüler. Revizyonizmin bunalımı onu dolaysızca kapitalizme dönüştürdü. Her yerde ideolojik çöküntü vardı. Yücelerdeki marksizm, ayaklar altına alındı.

En katı "Stalinci" geçinen AEP bu rüzgara ve batının ideolojik saldırılarına dayanamıyarak klasik kapitalizm yolunu seçti. Gerçi AHC'ı dolu 1978'lerdeki bilimsel konferansın ardından modern-revizyonizme demirlemişti. Ama kendince "Stalinci"ydi. Mao'nun ölümünden önce, onu öve öve bitiremeyen, Büyük Proleter Kültür Devrimine alkışlar, övgüler yağdıran Enver Hoca ve AEP, Mao'nun ölümünden sonra, hiçbir özeleştiri yapmaya bile gerek görmeden, Mao'ya küçük-burjuva köylü devrimcisi, Büyük Proleter Kültür Devriminede saray darbesi, hizipler mücadelesi vb.vb. pervasızlıklarla saldırmaya başladılar. Mao'ya saldırırken Stalin'e sarılmayı, en keskin Stalin yandaşı olmayı ihmal etmediler. Nedir ki, bu kuru gürültü, bu pervasızlık, Gorbaçov rüzgarıyla tüm çıplaklığıyla ortaya çıktı. En keskin Stalinciler, bir günde Stalin ve Lenin'in heykellerini ayaklar altına aldılar.

Bu gelişme, AEP şemsiyesi altındaki parti ve örgütlerde önemli tahribatlar yarattı. Diğer parti ve özgütlerde de aynı durum egemendi. S.Birliği, Doğu-Avrupa, Arnavutluk, G.Vietnam vb. alanlardaki Marksizmden arda kalan biçimsel kopuş ve aleni kapitalizme savruluş burjuvazi ideolojisini eskiye göre daha öne çıkardı. Marksist ideolojideki bir tahribat, ondan her kaçış, burjuva ideolojisinde bir kabarış, ona bir yaklaşışa neden oldu.

Peki istenenler oldu mu?

Evet, oldu.

Küba, Kuzey Kore gibi ülkeleri marksizmin biçimsel savunuculuğunu elden bırakmayan ve aleni kapitalizme geçişi doğrultu olarak benimseyen bu ülkeleri bir yana bırakırsak, özellikle yarı-sömürge ülkelerdeki komünist ve gerçek devrimci partiler, bu az sayıdaki örgütler bu tahribattan az-çok etkilenmekle birlikte M-L ideolojiyi kararlıca savundular.

Bu dağılma, çözülme ve davaya sırtını dönme koşullarında az sayıdaki M-L örgüt ve parti sınıfın ve ezilenlerin umudu olmaya devam ettiler.

ÇAĞIMIZ ve BİLİMSEL SOSYALİZM

Önce bir saptama: Çağımızın emperyalizm ve proleter devrimler çağı olduğu gerçeği saptanmadan Leninizmin sahasında kalmanın imkanı yoktur. Gözle görülür bu yalın gerçeğe sırt çevrilerek Leninizmin yolundan yürünemez.

Emperyalizm ve proleter devrimleri çağı, Ekim-1917 ile birlikte gerçeklik halini almış ve o günden bu yana başlayıp devam eden süreç, emperyalizme ve dünya gericiliğine karşı, proleter devrimleri mücadele süreci olarak şekillenmiştir.

Öylesine ki; 1917 Ekim'i ile gerçeklik haline gelen bu durum, 1918, 1923 Almanya; 1919 Macaristan geçici devrimleri, Çin, Arnavutluk, Doğu-Avrupa, Kamboçya, Vietnam... devrimleri proleter devrimleri sürecini hızlandırarak, bu devrimlere yeni halkalar eklemiştir.

Özellikle, 1917 Ekiminden sonra başlayan atılım, ikinci emperyalist paylaşım savaşı içi ve sonrasında önemli ivme kaydetti ve devrimler alabildiğine yaygınlaştı. Her yerde proleterya ve bağlaşıkları ayağa doğruluyordu. Dünyayı devrim kasırgası sarmıştı. Ama bugünlere gelindiğinde devrimlerin ibresinde olabildiğince bir düşüşe sahne oldu dünya. Sosyalist ülkelerin, içindeki yeni burjuvazice hancerlenmesi, bunun sınıf ve ezilen dünya üzerindeki olumsuz etkisi; UKH'teki kaos ve keşmekeş, revizyonizmin sosyalizm adına yığınlara uyguladığı vahşet ve sömürü ve bunun sosyalizm adına sınıfta yarattığı olumsuz düşünce, milyonların kanına-canına malolan devrimci iktidarların emperyalist baskıya dolaysız teslimiyeti, Gorbaçovculuğun düşüncelerde yarattığı muazzam tahribat vb. nedenler devrim dalgasında ciddi bir düşüşe temel teşkil eder oldu. Sonuç: devrimler geriledi.

Peki çağ değişti mi?

Hayır, değişmedi.

Büyük tarihsel yürüyüşe; proleteryanın yürüdüğü güzergahta geçici gerilemeler, duraklar bunlar. Çağ değişmedi, ancak, çağa damgasını basan proleterya hareketinde göreli alçalma ve duraklamalar ve aşağılara çekilme görüldü. Bunun daha ne kadar süreceğini, alçalan devrim dalgasının ne zaman yükselişe geçeceğini yalnızca ve yalnızca sınıf mücadelesinin koşulları ve bu koşulları hızlandırmada katalizör rolü oynayan subjektif unsurlar belirleyecektir.

Bu demektir ki, bilimsel sosyalizmin gerekliliği ve bu uğurda mücadele aslolan şeydir.

"Devrimlerin Sonu !", "Sosyalizm öldü ! " vb. şiarlar burjuva basınında sekiz sütuna manşet olsada, devrim ve sosyalizm mücadelesi bir zorunluluktur. Tarihsel sürecin bu gidişatına, toplumun bu nesnel yasasına hiç kimsenin, ne "Yeni Dünya Düzeni"nin ve nede Gorbaçovcu "Yeni Siyasal Düşünce"nin hükmü geçemiyecektir.

Yeryüzünde özel mülkiyete dayalı düzenler yok edilmedikçe; kapitalizm-emperyalizm yok edilmedikçe ne devrim isteği ve nede sosyalizm arzusu biter. İnsanlığın

mutluluğunu sağlayan koşulları kapitalizm sağlayamaz. Kapitalizmin yıkıcılığı, "yabancılaşma", insan ve doğa kirlenmesi, köşe dönücülüğü, "iş bitiriciliği", bencilliği ve yırtıcılığı, serbest piyasa mekanizması insanlığı kurtuluşa değil, uçuruma sürükler.

Buna karşın, bilimsel sosyalizm, altın çağ ve bunun insanlığı mutluluğa, barış ve kardeşliğe götüren, sömürüsüz, baskısız düzeni insanlığın tek umudu, tek kurtuluşudur.

Proleterya ve bağlaşıkları için bu altın çağı yakalama her zamankinden daha çok gereksinimdir.

"Komünizm öldü mü?

Hayır !

Marks, Engels, Lenin, Stalin ve Mao ZEDUNG'un öğretileri, proleteryanın devrim ve sosyalizm mücadelesinde toplumsal yaşamın odağını oluşturan sınıf mücadelesinde, proleteryanın yol gösterici klavuzudur. Milyonların, on milyonların katılımıyla gerçekleşen muazzam devrimlerle marksist öğretimin doğruluğu kanıtlanmıştır. Bu öğreti, "yukarıdan" vahiy yoluyla, yada Hira dağında gökten inen ayetler yoluyla değil, bizzat pratikten çıkmıştır. Sınıf mücadelesi bizzat bu öğretileri doğrulamıştır. Zira, bu öğretiler toplumsal pratikten sürgün vererek ve milyonların pratiğinde sınanarak teorik aksiyon haline gelmişlerdir.

Dolayısıyla, dün olduğu gibi bugünde Marksizm-Leninizm dünya işçi sınıfı ve ezilen halkların yol gösterici rehberidir.

Günümüzde bu bilimsel öğreti, M-L ve MZD biçiminde ifadesini bulmuştur. M-L/MZD bilimi, günümüzde marksizmin ulaştığı en son aşamadır.

Günümüzde, özellikle Mao'nun katkılarıyla Marksizmin ulaştığı düzey önemlidir. Bu katkılar savunulmadan, bunlara dayanılmadan sınıfın, güzergahında kararlıca ilerlemesi düşünülemez.

İŞÇİ SINIFI ve EZİLEN HALKLARIN TEK ve VAZGEÇİLEMEZ REHBERİ MARKSİZM-LENİNİZM-MAO ZEDUNG DÜŞÜNCESİDİR

M-L/MZD, bugün her zamankinden çok daha ihtiyaçtır.

Mao, 1976 yılında bu dünyadan göçüp gittiğinde, arkasında ardıllarına engin bir miras, kurulu modern-revizyonist iktidarların doğrudan aleni kapitalizme evrilişi sorunun anahtarınıda bırakıyordu.

Marksizmin üç bileşiminde, özelliklede sosyalizm koşullarında sınıf mücadelesinin sürdürülmesinde marksizme yaptığı katkı, muazzam öneme sahiptir. Ve bu katkı, bilhassa, bugün, sınıf için tayin edici büyüklüktedir. S.Birliği ve Doğu-Avrupa'da son bir kaç yıldır yaşanan dramatik olaylar; temelden değişikliğe yol açan alt-üst oluşlar, bu büyüklüğün çapı ve yakıcı gereksinimini bir kez daha tanıtlamıştır.

Mao, proleterya diktatörlüğü altında devrimin devam ettirilmesi konusunda, Sovyet ve Çin devrimlerinin ve diğer deneyimlerin teorik muhasebesini yaparak, sosyalist toplumun içinde yeni burjuva öğenin ortaya çıkacağını, toplumun yeni burjuva öğeleri ürettiğini saptayarak, sosyalist toplumun tüm tarihsel evresi boyunca burjuvazi ile proleterya arasındaki amansız mücadelenin kaçınılmazlığını berrakça çözümledi. Devrimin ideolojik ve siyasal cephelerde de devam ettirilmesinin zorunluluğunu gösterdi. Ve o, sosyalist toplum süresince iktisadi planda kazanılan zaferin yetkili olmadığını; tüm ulusal ekonomiye sosyalist sektörün damgasını bastığı iktisadi alandaki devrimin yetmediğini, bunun siyasal ve ideolojik alandaki devrimlerle sürdürülmesinin sosyalizmin zaferinin kilit taşı olduğunu çözümledi. Eksiksiz bir sosyalist devrim üç alanda sürdürülmelidir. İktisadi, siyasi, ideolojik.

Mao, sosyalist toplum süresince, kapitalizmin mi, sosyalizmin mi kazanacağı sorusunun henüz karara bağlanmadığını ve bağlanamıyacağını çözümleyerek, ardıllarına zengin bir miras bıraktı. Mao'nun bu çözümlemeleri, şimdilerde S.Birliği ve Doğu-Avrupa'da vuku bulan olayları tahlilde tam bir anahtardır.

Gücünü ve dayanağını üretim ilişkilerinden alan yeni burjuvazi geri dönüşün temel dayanağıdır. Burjuvazi ile proleterya, sosyalist yol ile kapitalist yol arasındaki mücadelenin ateş hattı, en sıcak alanı komünist partisinin içidir. Yeni burjuvazi, toplumsal yapı içinde burjuva öğeleri ve güçleri körükleyerek, onlarla tam bir dayanışma içinde sosyalizme saldırır. Yeni burjuvzanin parti içindeki dayanağı eski otorite sahiptir, yönetici organları siperlenmiş eski mevki sahipleridir.

Mao'nun bu çözümlemelerinin muazzam önemi, doğruluğu, son yaşanan alt-üst oluşlara bütünüyle tanıtlamıştır.

M-L ve Mao Zedung Düşüncesi bilimi, proleterya ve komşuları için, bugün, çok daha acil ihtiyaçtır. Proleter dünya devriminin önderi olarak proleteryanın kızıl güzergahı bu bilimle ancak aydınlanabilir. Dünya devrim cephesi için M-L/MZD bilimi, devrimin hazırlanışında; devrimde ve sonrasında yani devrimin kesintisizce sürdürülmesinde temel hareket noktası, proleteryanın ideolojik gıdasını aldığı zengin bir hazinedir.

Evet; 1950'lerin ortalarından itibaren, (Tito revizyonizmini bir yana koyarsak) S.Birliği ve Doğu Avrupa marksizmi zıttına dönüşerek revizyonizme; revizyonizmde fena haldeki bunalımının altında yıkılarak klasik kapitalizme evrildi.

Evet; bu evrilişi diğer sosyalist ülkeler izledi ve dünya devrim cephesi için dayanılacak bir karış sosyalist toprağı kalmadı. Nedir ki bunun için kötümser olmaya gerek yok. Ani yıkılışlar, şaşırtıcı olaylar, düşüncelerdeki tahribatlar geri dönüşler, kaos ve keşmekeşler ortasında güzel olan şeylerde var. Bölük-pörçük, az sayıda zayıf ve güçsüzde olsa, evet şimdilik böylede olsa devrimde direnen parti ve örgütler, marksizme leninizme ve MZD'ne umut bağlayan güçlerde var. Uzun vadede durum bu güçlerin lehinedir.

Yaşam, bu gerçeği tanıtlamaktan geri kalmayacaktır.

EĞİTİM KÖŞESİ

DEĞİŞİM, PARA veya METANIN DOLAŞIMI

Bilindiği gibi, meta, tek başına bir nesnedir. Onun pazara kendi başına gidip değişimi gerçekleştirmesi olası değildir ve olamazda. O halde, değişimi anlıyabilmenin yolu, metanın sahibini ve koruyucusunu tanımaktan geçer. Bunun içinde, bu nesnelerin birbirleriyle meta olarak ilişkiye girebilmeleri, iradeleri bu nesnelere yerleşmiş ve onların sahipleri konumundaki insanların kendi özgür iradeleriyle karşı karşıya gelmeleri ve birbirlerinin özlük haklarını tanımalarıyla mümkündür. Böylece bir sözleşmede ifadesini bulan bu hukuksal ilişki (bu sözleşme gelişmiş yasal bir sistemin parçası olsun olmasın) iki irade arasındaki bir ilişkidir. Ve *'bu haliyle iki insan arasındaki, gerçek ekonomik ilişkinin yansımasından başka bir şey değildir.'* (Kapital C.1, sf.100) Diğer yandan, Meta sahibi için doğrudan bir kullanım değerine sahip değildir. Öyle olsa, onu pazara götürmeye gerek duymaz. Ondaki kullanım değeri (Baştada belirttiğimiz gibi) başkası içindir. *'Kendisi için kullanım-değeri olması, yalnızca değişim-değeri taşıyıcısı olması, dolayısıyla, değişim aracı olmasındandır.'* (K.Marks.age.) Bundan dolayıdır ki, mal sahibi metasını kendisi için kullanım-değerine sahip başka bir meta ile değiştirmeye yönelir. Bütün metalar sahipleri için kullanım-değeri değildir, ama, kendilerine sahip olmayanlar için böyle bir değere sahiptirler. Bunun içinde, hepsi değişmek zorundadır. Ama bu el değiştirme, bunların değişimlerini oluşturan şeydir. Böylelikle, birbirlerinin karşısına değer olarak çıkıp, değer olarak gerçeklik kazanırlar. Demek ki, *'METALAR, KULLANIM-DEĞERİ OLARAK GERÇEKLEŞMEDEN ÖNCE DEĞER OLARAK GERÇEKLEŞMEK DURUMUNDADIR'.* (K.Marks)

Her meta sahibi, elindekinin yalnızca bir kısmını ihtiyacını giderecek kullanım-değerine sahip bir meta ile değiştirmek ister. (Bu açıdan bakıldığından, böylesine bir değişim özel bir iştir.) Öte yandan, meta sahibi, karşısındaki meta sahibi için kullanım-değeri olup olmadığına bakmaksızın, metasını eşit değerdeki başka bir meta ile değiştirmek ister. Böylesine bir işlem görünüşte genel nitelikte toplumsal bir işlem gibi görünsede, aynı işlemler dizisi, bütün meta sahipleri için (tamamen) hem özel ve hemde toplumsal olmaz. O halde nedir olay?

Bir meta sahibi için bütün öteki metalar, kendisininkine göre özel bir eşdeğerdir. Diğer bir anlamla, kendi metası bütün ötekiler için genel bir eşdeğer olmakta. Ama, böylesi bir yaklaşım her meta sahibi için geçerli olduğuna göre, gerçekte ortada eşdeğer görevi görecek bir metada olmamaktadır. Metaların nispi-değerleri, değer olarak eşitlenebilecek ve değerlerinin büyüklüğü karşılaştırılabilecek genel bir biçimede sahip değildir. Öyleyse bunlar, birbirlerinin karşısına, meta olarak değil, yalnızca ürünler olarak yada kullanım-değerleri olarak çıkmaktadırlar. Böylece bu metanın maddi biçimi, toplumsal olarak kabul edilmiş evrensel eşdeğer biçimini alır. *'Bu toplumsal süreçle, evrensel eşdeğer olmak, geri kalan metalar tarafından böylece dıştalanan metanın özgül işlevi haline gelir. Yani o meta böylece, PARA olur.'* (K.Marks K.C1.Sf.102)

O halde Para, *'Değişim sırasında zorunluluğun oluşturduğu kristaldir, böylece farklı emek ürünleri fiileni birbirlerine eşitlenir ve bu uygulama sonucu metalara dönüşürler'* (K.Marks, ekonomi politiğin eleştirisine katkı, sf.115) Değişimin gelişmesi, metalarda saklı bulunan kullanım-değeri ile değer arasındaki karşıtlığı geliştirir. Ticari ilişkiler amacıyla verilen dışsal ifade, değerin bağımsız bir biçimini saptar. Bu durum, metaların, metalar ve para olarak farklılaşması, kesin biçimini alana kadar devam eder. O zaman ürünlerin metalar dönüşümü ile tek bir özel metanın paraya dönüşümü de aynı ölçüde gerçekleşmiş olur. (Para ile meta arasındaki karşıtlaşmayı kaldırmayı amaç edinenlere karşı marks polimiklerinde meta üretimi devam ettirilirken bunun mümkün olmadığından bahseder. Ve bunu papa-hristiyanlık ikilemine benzetir.)

Ürünlerin doğrudan tırampası, değerin nispi ifadesinin hem basit biçimini alır ve hemde almaz. Nedir bu biçim? Bu biçim, x kadar A metası=y kadar B metasıdır. Dolaysız trampa biçimi ise, x kadar A kullanım-değeri=y kadar B kullanım-değeri biçimindedir. Marks bunu bir ornekle şöyle açıklar; *'iki farklı kullanım-değeri değişilmek yerine, vahşiler arasında çoğu zaman olduğu gibi, tek bir eşyanın eş değeri olarak bir yığın öteberi öne sürüldüğü sürece, ürünler arasında dolaysız trampa bile, ilk aşamasında bulunuyor demektir.* 'A ve B malları bu durumda henüz meta değildir. Ancak, trampa fiili ile metalaşabilirler. Bu trampa işlemi, bireyler arasında gerçekleştiği gibi, toplumların sınırlarınıda aşarak gerçekleşir. Toplulukları oluşturan bireyler arasında başlangıç teşkil eden bu trampa, benzer öteki topluluklar ile temas noktalarında, yada başka toplumun bireyleriyle temaslar başlar. Ne varki, urunler bir topluluğu dış ilişkileri ile bir kez metalar halini alınca, bunlar gerisin geriye toplum içi ilişkilerde de meta halini alırlar. Bunların arasındaki değişim oranı başlangıçtaki gibi tamamen rastlantıdır. Bunları değişebilir yapan tek şey, sahiplerinin bunları elden çıkarma konusundaki karşılıklı anlayışlarıdır. Bu arada yararlı yabancı nesne gereksinmesi giderek yerleşir. Değişimin durmadan yenilenmesi, bunu olağan toplumsal bir işlev haline getirir. Değişimin durmadan yenilenmesi, bunu olağan toplumsal bir fiil haline getirir. Bu nedenle, emek ürünlerinin bir kısmı özel bir değişim amacıyla üretilmeye başlanır. İşte o andan itibaren, BİR NESNENİN TÜKETİM AMACIYLA İÇİN YARARLILIĞI İLE, DEĞİŞİM AMACI İÇIN YARARLILIĞI ARASINDAKİ FARK KESİNLIK KAZANIR. Artık kullanım değeri, değişim değerinden farklı bir konuma gelmiştir. Malların içinde değişebildiği nicel oran, bundan böyle onların üretimine bağlı hale gelir. Artık üzerlerinde belirli büyüklükte değer damgası taşımaya başlarlar.

Değer biçiminin zorunluluğu, değişilen metaların sayı ve türündeki artışla birlikte büyür. Ve, proplem ile çözüm yolu aynı anda , ortaya çıkmaya başlamıştır. ÇEŞİTLİ BİÇİMLERE AİT FARKLI TÜRDEN METALAR, TEK VE AYNI ÖZEL BİR NESNE İLE DEĞİŞİLEBİLİR VE DEĞER OLARAK EŞİTLENEBİLİR HALE GELMEDİKÇE, META SAHİPLERİNİN BUNLARI BAŞKALARININ METASI İLE EŞİTLEMESİ VE GENİŞ ÖLÇÜDE DEĞİŞİME GİRİŞMESİ SÖZ KONUSU OLAMAZ.

Değişim yalnızca belli türdeki metaya sıkı sıkıya yerleşip para biçimini alarak kristalleşir. Üzerine yapıştığı belli türdeki meta, başlangıçta rastlansaldır. Buna rağmen etkisi olan iki durum vardır. Para biçimi, ya dışarıdan gelen en önemli değişim mallarına bağlanır, yada yerli servetin belli başlı kısmını oluşturan bir kullanım değerine bağlanır. (Bütün dünyevi mallar taşınabilir olduklarından ve doğrudan elden çıkarılabilir turden olduklarından, göçebe kavimlerde para biçimi bir değişim aracı olarak daha önce gelişmiştir.) Değişimin yerel bağlarını kopardığı, metaların değer olarak insan emeğinin maddeleşmesine doğru genişlediği ölçüde, paranın niteliğide, en uygun metalara bağlanır. Bu metalarda, altın, gümüş vb. biçimli değerli madenlerde oluşur.

Marks ekonomi politiğin eleştirisine katkı adlı yapıtında (sf 200) *'Altın ve gümüş, doğası gereği para değildir, ama para doğası gereği altın ve gümüştür'* derken, bu madenlerin fiziksel özellik olarak, paranın işlevsel özelliğine uygun oluşunu vurgular. Yazımızın bu satırlarına değin biz, paranın yalnızca bir işlevini, yani meta değerinin ortaya çıkış biçimi olarak (yada bunların değer büyüklüklerinin toplumsal yönden ifade edildiği gibi madde olarak) ele aldık. Öte yandan da, değer büyüklükleri arasındaki fark ve istenildiği gibi bölünebilmesi ve yeniden birleştirilebilmesi mümkün olmalıdır. İşte Marks'ın altın ve gümüş önermesi. Bu iki maddenin bu türden özelliklere doğal olarak sahip olmasından kaynaklanmaktadır.

Para metanın kullanım-değeri iki yönlüdür. Meta olarak özel kullanım-değeri içermesinin yanında, özgül toplumsal işlevinden doğan resmi bir kullanım-değeri niteliğine sahiptir. Bu anlamda da, bütün metalar paranın özel eş değerleri oldukları gibi, evrensel meta olarak para yönünden bunlar özel meta rolü oynarlar. Sonuçta para biçimi, BÜTÜN METALAR ARASINDAKİ DEĞER ILIŞKILERININ TEK BİR META UZERİNDEKİ TOPLANMIŞ YANSIMASIDIR.

Değişim süreci, paraya dönüşen metaya değerini değil, ozgül değer biçimini verir. Bu iki farklı şey birbirine karıştırılmamalıdır. Yada, bazı işlevlerini yerine getirirken para sadece simge olarakta görülmemelidir. Bir metanın eşdeğer biçiminin, onun değer büyüklüğünün belirlenmesi anlamına gelmediğini belirtmiştik. Altın bir meta olarak diğer metalarla dolaysız değişebilir. Ama bundan, (para olmadan kıyaslarsak) 10 kilo altının ne kadar ettiğini çıkaramayız. Demek ki, her meta, değerinin büyüklüğü, bütün metalarla kıyaslanmadan bilmek mümkün değildir. Parada böyledir. Ancak ve ancak bu değer, üretimi için gerekli emek-zamanı ile bilerlenir, Ve, AYNI NICELIKTE EMEK-ZAMANINA MALOLAN BAŞKA BİR METANIN MİKTARI İLE İFADE EDILIR. Nispi değerin bu şekilde nicel belirlenmesi, uretildiği kaynakta trampa yoluyla olur. Para olarak dolaşıma çıktığında artık değeride belli olmuştur.

(Sürecek)

Askeri. Sorunlar

SAVAŞ BİR SANATTIR, ESASI SAVAŞMAKLA ÖĞRENİLİR

Partimizin 20.kuruluş yılına giriyoruz. 20 yıl komünist partilerin tarihinde az bir zaman değildir. Hele hele yarı-sömürge ve burjuva demokratik devrimini yapmamış bir ülkede , halk savaşını savunupda 20 yılda iktidar mücadelesinin bu düzeyinde kalmak az bir kayıp sayılmaz... Ama, artık durup geçmiş üzerinde ah vah çekmenin pek yararı olmayacaktır. Önemli olan geçmiş hata ve eksikelerimizden doğru dersler çıkarıp, engin bir azim ve fedakarlıkla bütün faaliyetlerimizle savaşı tırmandırmaktır.

Savaşı layıkıyla yürütmek ve tırmandırmakda bir politika sorunudur. Bu konuda ilkin kafanın açık olması ön koşuldur. Kafanın açık olması işin bir yönüdür. Bunun diğer yönü: açık kafaya göre örgütlenmeyi oluşturup, şekillendirmektir. Örgütlenme ona göre şekillendirilmezse ve bütün örgütlenme ona hizmet etmezse , kavranmıyor, ciddi ele alınmıyor demektir.

Tabii ki, gerilla savaşını merkezi görev olarak kavramak ilkin önderliğin kavraması demektir. Önderliğin görevi hem kavramak, hem parti bütününe kavratmak hemde örgütlenmesini ona göre şekillendirip, bütün faaliyetini ona göre seferber etmektir. Hem uygulamak, hem kavramaktır. Kavradığı oranda uygulamak, uygularken daha iyi kavramak ve daha geliştirerek uygulamaktır. Savaş ancak böyle gelişir , savaş koşullarında insanları daha sağlıklı eğitir.

Parti, 3.Konferansımızdan itibaren, merkezi görevin gerilla savaşını örgütlemek olduğunu adım adım daha iyi kavramış durumda. Parti, 4.Konferansımızla bunun üzerinde biraz daha durdu. Esasta buna göre oluşturulmuş örgütlenmesini yeniden düzenlemiştir. Ama, bu konuda görülmesi, aşılması ve yapılması gereken eksikleri vardır. Parti süreç içinde aşacaktır, aşmak zorunda ve aşacağından kimsenin kuşkusu olmamalıdır.

Bugün daha önemlisi ivedi olarak gerilla savaşını adına layık bir şekilde yürütmeye başlamaktır. Temel çalışma alanlarındaki gerilla güçlerimizin işlevini yerine getirmesidir. Edilgenlik pratiğini kırıp, saldırı ruhunu geliştirmesidir. Ordumuz, saldırı ruhunu yaratma, geliştirme ve yaygınlaştırmayı hem partinin önüne koyduğu bir görev, hem zorunluluk, hem partiyi-devrimi geliştiren ve hemde kendilerini geliştiren, canlı kılan bir görev olarak görmelidir.

Bu konuda önderlik önüne görev koyduğuna göre, artık görev; askeri komisyon, komutanlık ve gerilla komutanlarına düşmektedir. Hayata uygulayacak olan komutanlardır. Komutanlar yetenekli, cesaretli ve yırtıcı olmazsa savaşçılar hiç birşey yapamaz. Savaşçıları askeri alanda hareket geçirecek, geliştirecek olan komutanlardır. Komutanları çıkaracak ve geliştirecek olanda savaştır. Bugün komutanlarımız her alanda fazla yetkin değiller, ama savaş içinde yetkinleşeceklerdir. Savaş içinde yeni komutanlar yetişecek ve en yetkin olan savaşçılar komutan yapılacaklardır. Bugün tamamen üstten atanmakta, ama gerilla savaşını edilgenlikten çıkarıp adına layık bir şekilde sürdürdüğümüzde, gerillalar kendilerine komutanlık edecek insanları önerecek ve yeni komutanlar çıkarılırken bu gözönüne alınacaktır. Tabii ki, kamplardaki eğitim ve askeri hareketlerdeki yetenekleri ve gerillaların önermelerinede bakarak çıkarılacaklardır.

Düşman, baharla birlikte özellikle Kürdistan'da gerilla savaşının sürdüğü alanlarda bugün yürüttüğü saldırılarla yetinmeyip, kuşatma ve bastırma hareketleriyle katliamlar planlıyor. Aylardır bu planlanıyor. Emp. efendilerininde onayını aldılar. Saldırılar sadece gerillaları hedefleniyecek, kitleleride hedefleyecektir. Ulusal ve sınıfsal savaşı yenilgiye uğratıp uzun süre soluk almak istiyorlar.

Düşman, gerilla savaş alanında kuşatma ve yok etme hareketleriyle yetinmeyecek, cephe gerisinde de saldırılarını yoğunlaştırıp tamamen etkisizleştirmeyi planlıyor. Düşman bunun için yoğun hazırlıklarını sürdürüyor. Taktik güçlülüğünden dolayı belli ölçüde başaracağı şeyleri olacakur ama başarısızlığa mahkum olmaktan kurtulamayacaktır. Zafer sonunda bizlerin olacaktır. Sonucu tayin edecek olan on milyonlarca kitlenin çıkarını temsil eden, onların desteğini alan, onlara dayanan ve doğru politikayla, azimle mücadeleye atılanların olacaktır.

Düşmanın hesaplarını önemli ölçüde boşa çıkarmak orta ve uzun vadede tamamen onların yıkımına dönüştürmek bize ve gerilla savaşını yürütenlere düşmektedir.

Durum bu olduğuna göre bizlere çok önemli görevler düşmektedir. İnanç, azim, cesaret ve fedakarlığımızı onlarca misli arttırmak zorundayız. P.nin tepesinden altına kadar her yoldaş bunun bilincinde hareket etmelidir. Tepeden tırnağa savaş ruhuyla dolmalı. Özgülde askeri alandaki komutan ve savaşçılar savaş ruhuyla hareket etmelidir. Doğru bir politika konulduktan sonra en önemli görevin kendilerini beklediğini bir an olsun unutmamalıdırlar.

Kaybedecek zamanımız olmamalıdır. Bu yıl askeri güçlerimizi çok iyi kullanmalıyız. Geçmişi bir yana bırakalım, geçen yıl güçlerimizi kullanamadık. Ders

çıkarmamız gereken en büyük hata: güçerimizi dağıtmaktı. Yeni alanlara açılma adına güçlerimizi parçalara bölerek etkisizleştirdik. Açılma politikası yanlış değil, doğrudur. Ancak, Mayıs 1990 kadro konferansında da üzerinde durulduğu gibi yeni alanlara açılmalıyız ama, eylemlerde güçlerimizi bir araya toplayarak daha güçlü saldırmalıyız, saldırılardan sonra genellikle propaganda ve örgütlenme için yeni alanlara dağılmalıyız ve oralardan da gücümüzün elverdiği eylemlere girişmeliyiz. Güçlerini bir araya toplayarak güçlü bir şekilde saldırmak gerilla savaşında önemli bir kuraldır. Gerilla faaliyet alanımızda düşman gücümüzü fazlasıyla hesaba koyarak ona göre hazırlanmıştır. Bunu bilmeliyiz.En küçük gücü 60-100 kişilik. Bu durumda genellikle 5-10'ar kişilik gerilla gruplarıyla saldırıp imha etmek adeta imkansız gibi. Çünkü 10 kişilik bir grubu düşünelim; kimini saldırı ,kimini savunma için mevzilendireceksin, 4 kişiyi geri çekillirken savunma için mevzilendirsen, 6 kişi ile saldıracaksın ki, saldırıda çok zayıf bir duruma düşüyorsun. Karşıdaki düşmanın 60 kişi olduğunu sanalım; bu ona karşı birle savaşmaktır. Bu stratejik olarak doğrudur. Stratejik olarak bizden çok güçlü bir düşmanla savaşıyoruz. Yani, stratejik olarak ona karşı birle savaşıyoruz. Ama, taktik olarak bire karşı onla savaşmalıyız, yeni taktik saldırılarda düşmandan daha güçlü olmalıyız. Bu, mutlak değil tabi, bazı yerde sayısaldır, bazı yerde (sayı eşit yada eşite yakın olup) koşullardır, bazı yerde insiyatiftir, bazı yerlerde silah üstünlüğüde olabilir vs. Ama, herhalükarda saldırılarda taktik üstünlük sağlamak gerilla savaşının temel kuralıdır. 100 kişinin üzerine beş silahın kusmasıyla, yani ateş yoğunluğuyla 150,500 veya 1000 silahın kusması arasında fark vardır. 5 kişi ilede saldırılabilir ama bir taciz olabilir. Belki geri çekilmeside zor olabilir. Kaldı ki, tacizlerin yapılması gerekmesine rağmen, sorun bununla yetinmek değil, düşmanı imhadır. Parça parça imhadan kesin imhaya gitmek içinde bunun yolu sürekliliğini sağlamış taktik üstünlüklerle düşmanı imha etmekten geçer. Komutanından gerillasına kadar her asker yoldaş gerilla savaşının bu temel kuralını akıldan çıkarmamalı ve bu kurala uymalı, uymayanları, acımasızca eleştirmeli, gerektiğinde örgütsel tedbir almaktan kaçınmamalıdır.

Gerilla savaşının bu temel kuralı ve bu taktiğin birçok açıdan yararları üzerine başka bir yazıda durmalıyız.

Gerillalarımız bu taktiği iyi kavramayıp, uymadıkları için, küçük parçalara ayırdıkları güçleri ilede düşmanın güçlü kuvvetlerine saldırıyı göze alamamışlardır. Böylece kendilerini düşmanın karşısında etkisizleştirmiş oldular.

İkinci en büyük bir hatalarıda, diğer gruplarla arasında koordine işini küçümsemeleri yada yapmamalarıdır. Aralarında koordine sağlamamaları hem düşmana karşı güçlerini bir araya getirmemelerini getirmiş, hem birbirine yardımcı olmama, birbirini denetlememe ve yol göstermemelerine yol açmış, hem birbirlerinin ihtiyaçlarını ve malzeme alışverişlerini yapmamaları veya organize işini ayarlamamalarına yol açmıştır.

Üçüncü en büyük hata: geçmişten beri hala devam edegelen şu günlük zorunlu ihtiyaçlarına göre kendini ayarlamadır. Bu durum gerillaları önemli ölçüde etkisizleştiriyor. Elbetteki, bütün bunların temelinde gerilla savaşı sanatını iyi kavramamak ve tecrübesizlik yatıyor. Ama, üstten aşağıya kavranmayan olay; bunun nedenlerini ortadan kaldırmanın önemidir. Bunu ortadan kaldırmanın yolu; bir taraftan orduyu savaş ruhuyla eğiterek, ordunun görevinin her an, hergün düşmana, nerde, ne zaman, nasıl saldırabilirim üzerine kafa yorarak günlük yaşamını ona göre ayarlaması, onun üzerine şekillendirmesini sağlamaktır. Böyle olunca ordu günlük yaşam ihtiyaçını nasıl sağlarım kaygısına ve kendini adeta ona göre ayarlama derdine düşmez.

Diğer taraftan orduya mali ödenek sağlanarak, ordunun da gerektiği yerlerde günlük ihtiyaçlarını sağlama işini organize etmesini sağlamaktır. Böylece hem anlayış ve kavrayış olarak, hemde mali olarak ve bununla milis veya kitle bağlarıyla ihtiyaç ve koşullandırmasını önemle organize etmesiyle gerillalar günlük yaşamı düşmana saldırı olanakları üzerine kurar ve ayarlamış olur. Böylece savaş ve saldırı ruhu pratik içinde gelişir. Gerilla savaşı adına layık bir savaşa dönüşür. Yetkin komutan ve gerillalarda böyle gelişir. Savaşda o zaman tırmandırılıp, geliştirilir ve kitlelere malolarak hedefimize ilerleriz.

Gerilla savaşı faaliyetimizdeki bu ve benzeri hatalarımız üzerine önümüzdeki sayılarda duracağız.

Bu konuda gerillalarımızın daha somut yaşadığı hataları ele alıp yollamaları ayrıca önem taşıyacaktır. Bu küçümsenmemelidir. Savaşın içinde olduğumuz unutulmamalı. Savaş hata kabul etmez. Hataların, bizleri eritmesini, gücümüzü, enerjimizi çarçur etmesini bir yana bırakalım, toplu yada parça parça imhamızı sağlar. Hataların edilgenlikle (salt savunmayla) birleşmesi hem ruhen hemde fiziken yok olmamızı sağlayacağını unutmamalıyız.

Yok olmayı kimse istemez. Hele hele proleteryanın yüce davasını omuzlayıp nihai bir hedefe yürüyenlerin bunu hiç istememeleri bir yana, tersine yüzlerce kat büyük enerjiyle çalışıp, engin fedekarlıklarla savaşı sadece tutuşturmak veyükseltmek değil,savaşı belirlemek ve yön vermek istemelidir

Evet, burda bize çok önemli görevler düşüyor.Düşman bu yıl büyük bir taarruza girişmek istiyor. Sadece gerilla katliamı değil, Kürt kitle katliamı yapmak istiyor. Gerek kendimizi korumak, gerek düşmanın planlarını boşa çıkarmak ve gerek düşmanı adım adım yok etmek için bizler saldırı halinde olmalıyız. Saldırı insiyatifini elimizde tutmalıyız. Bu yıl bizim yılımız olmalı. Yılların edilgenliğinin kırıldığı, gerilla savaşının adına layık bir savaşa dönüştürüldüğü, mislilerce güce kavuştuğumuz ve daha geniş alanlara savaşı yaydığımız bir yıl olmalı ve öyle yapmalıyız. ■

***Teknik Bir Hatırlatma:**

Gece dürbünlerini gündüz çalıştırmamalıyız. Gündüz göstermediği gibi, dürbün ,güneş ışınlarından olumsuz etkilenir ve özelliğini yitirir. Buna dikkat edilmelidir. Dürbün dokuz volttan yirmi dört volta kadar enerjiyle çalışır, yüksek enerji verilmemeli.

MÜCADELE ALANLARINDAN HABERLER

11 ESİR ÖZGÜRLÜĞÜNE KAVUŞTU

Kayseri Kapalı Cezaevi'nde bulunan özgürlük mahkumları, azim, umut, cesaret ve kararlılıkla aylarca kazdıkları 70 metre tünelle, düşmanın kalelerini dibinden delerek 26 Şubat 1992 günü özgürlüğüne kavuştular.

Halka ve devrime bağlılığını esir koşullarda da sürdüren yoldaşlar, iradeleri dışında sınıf mücadelesinin en geniş ve canlı pratiğinden koparılmasını içine sindirmeleri beklenemezdi ve dışarıda yarım bıraktıkları faaliyetlerini devam ettirmek amacıyla düşmanın beton ve demir yığınlarında yüreklerinide parçalayarak özgürlüğüne yeniden kavuştular. Yoldaşların kaçışı düşmana korku verirken, yoldaşlara ve halkımıza sevinç ve coşku vermiştir.

Komünist azmin esir koşullardaki yaratıcılığı karşısında panik ve şaşkınlığa kapılan düşman birbirine düşmekte, cezaevi personelinden destek almadan böyle tünel kazmalarının mümkün olamayacağını söylemekte ve gerçeği görmemek için acısını kendi personelinden çıkarmaktadır.

☆★☆★☆★☆★☆★☆★☆★☆★☆★☆★☆★☆★☆★☆★☆★☆★☆★☆★☆★☆

Partimizin şehir gerillaları 31 Ocak günü saat:21.45 sıralarında İstanbul/Mecidiyeköy polis karakolunu taradılar ve bombalı saldırıda bulundular. Saldırı yapılan yerin yüksek oluşu ve silah sesleri üzerine düşmanın kendini duvar diplerine atmaları sonucu kayıp alamadılar. Ancak, Mustafa BAŞTÜRK adlı bir polis yaralandı. Atılan el bombasıda girişte patlayarak içeri isabet ettirilemedi. Ancak, düşman büyük bir panik yaşadı. Bir kaç dakikada panzerler eşliğinde bütün motorize güçlerini alarma geçirerek kuşatmalara girişip sabaha kadar aramaları sürdürdüler. Ancak, umutları boşa çıktı. Yoldaşlarımız kayıp almadan döndüler.

☆★☆

DERSİM'de 8 MART EMEKÇİ KADINLAR GÜNÜ ÇOŞKUYLA KUTLANDI !

Dünyanın ve Türkiye'nin bir çok yerinde olduğu gibi, Kürdistan'ın da bir çok yerinde 8 Mart Emekçi Kadınlar Günü mücadele şiarları ile kutlandı. Dersim halkıda bu günü mücadele günü, mücadeleyi daha da geliştirme günü olarak ele aldı ve kutladı.

8 Mart'la ilgili Belediye ve İHD'de kutlamalar yapıldı. Belediye-İŞ'in kutlamasına valilik izin vermedi. Kutlamalar salonlarda yapıldı. Belediye de yapılan toplantılara TKP/M-L taraftarları ve TMLGB militanları ve taraftarları ile birlikte DABK taraftarı arkadaşlar ve diğer siyasetlerin taraftarlarıda katıldılar. İnsan Hakları Derneği'nde yapılan toplantıya tamamen TMLGB ve TKP/M-L taraftarı ve militanları katıldı. Katılım çok güçlü olmamakla birlikte, şimdiye kadar bu gün özelinde Dersim'de yapılan toplantıların en kalabalığı idi. Konuşmacılar bugünün özgünlüğünü ve kadınların mücadeleye katılışının önemi üzerinde durdular. Kadınların mücadeleye aktif olarak katılmadan kurtuluş olmayacağını dile getirdiler. Ayrıca, faşist devletin özellikle Kürdistan'daki baskıları ve katliamları üzerinde duruldu. Kurt ve Türk halklarının kurtuluşu için mücadele veren kadın gerillalara selam gönderildi. Kadın gerillaların her türlü baskıya ve cins ayrımına karşın erkek yoldaşlarıyla beraber mücadeleyi seçtikleri, onların her birinin önder birer kadın devrimci oldukları ve onların örnek alınması gerektiği üzerinde duruldu.

Türk devletinin ve burjuvazinin kadınları birer meta ve köle olarak kullandıkları, süs eşyası olarak satışa sundukları ve bunu yaygınlaştırdıkları üzerinde durulurken, kadınların burjuvazinin bu saldırısına karşı erkek yoldaşlarıyla birlikte mücadeleye katılmaları çağrısında bulunuldu...

8 Mart 1992
İKK Muhabiri
Tunceli

☆★☆

Parti şehitlerini anma haftası ile ilgili partimizin şehir gerillaları bazı cezalandırma eylemlerine giriştiler. Bunlardan biride Pendik Emniyet Amirliğinde görevli Komiser Yüksel TAŞPINAR'ın cezalandırılmasıydı.

Mesleği gereği 20 yıllık halka baskı ve işkence yapması ve bunun sonucu Emniyet Amiri komiseri olması bir yana, görevli olduğu Pendik semtinde halka terör estirmekle, birçok esnafı haraca bağlamakla, keyfi muamele sürdürmekle tanınmaktaydı. Şehir gerillalarımız yaptığı araştırma sonucu caninin oturduğu İçmeler'deki evini tespit etmiş ve 29 Ocak'92 günü sabah özel otomobiliyle evinden çıkarken saldırıp kurşuna dizmişlerdir. Araçta kızıda bulunmasına rağmen yoldaşlar kızını vurmamaya dikkat etmeye çalışmışlardır. Ancak aracın hareket halinde olması nedeniyle yoldaşların iradesi dışında kızınında hafif yaralanmasına neden olmuştur.

Y. TAŞPINAR'ın sonu bütün işkenceci ve halk düşmanlarına ders olmalıdır. Bu gibilerini tek tek yok etmekle değil, sınıf egemenliklerini yıkmakla devrimi gerçekleştirileceğinin bilincindeyiz. Tek tek cezalandırmalarda mücadeleye hizmet edeceği için ve ettiği müddetçe vazgeçilmez olacaktır.

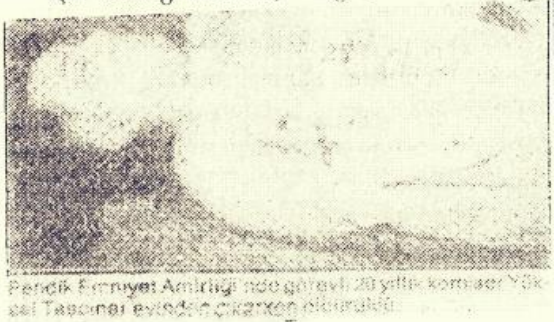

Pendik Emniyet Amirliği'nde görevli 20 yıllık komiser Yüksel Taşpınar evinden çıkarken öldürüldü.

DERSİM'de, HALKIN KİTLESEL GÜCÜ DEVLETİN CİNAYET ŞEBEKELERİNİ YENECEĞİNİ GÖSTERDİ !

Faşist T.C devletinin baskı ve cinayetlerine karşı Kürdistan'da direnişler giderek yayılıyor. Halk; faşizme boyun eğmektense, ölümüne mücadele etmeyi yeğ görüyor. Çünkü, faşist T.C.nin zulmü o denli azgınki, sokakta insanlar rahatça yürüyemiyor, biraraya gelip konuşamıyor, baskı, sömürü ve ulusal hak gasplarına karşı sesini yükseltse, hemen ya kurşuna diziliyor yada işkencelerden geçirilerek zindanlara tıkılıyor.

Katliamcı devlet, TKP/M-L ve PKK gerillalarının mücadelesi karşısında acze düşünce, baskıyı halk üzerinde yoğunlaştırıyor. Çünkü, gerillalara aktif destek verenin, onları yaşatan ve güçlendirenin halk olduğunu bildiği için, halkı korkutmaya ve gerillalara verilen her türlü desteğin önünü almaya çalışıyor...

Demirel-İnönü faşist hükümetinin "demokratikleşme" ve "şeffaflaşma" palavraları, ülkenin hiç bir yerinde esamesine göstermediği gibi, Kürdistan'da ve özelliklede Dersim'de hiç görülmüyor. Tunceli'nin meydanında Tunceliliden çok polis ve özel tim var. Her kilometre başına bir kontrol noktası ve neredeyse ortalama iki köy başına bir karakol düşüyor. Evler sık sık aranıyor, sokaktan geçen insan aranıyor. Köylerden özel tim ve asker baskısı eksilmediği gibi, her gün köylere operasyonlar düzenleniyor. Gençler sorgusuz sualsiz alıp götürülüyor ve günlerce işkence yapılıyor.

Dereye su almaya inenler "terörist" diye vuruluyor, kurşunlanıyor, gece köylü sokağa çıkamıyor. Yaşam güneş batar batmaz durduruluyor.

Özellikle lise çağına gelmiş gençlere "suçlu" gözüyle bakılıyor, her fırsatta baskı ve silahlı tehdit tepelerinde demoklesin kılıcı gibi sallandırılıyor.

10 Mart'92 günü yine olağan baskı günlerinden birisi yaşandı. Ama bu kez baskılar kitleleri sokaklara döktürdü. Tunceli halkı, özel tim ve asker baskısına yeter ! dedi.

Günün sabahı, Cumhuriyet Lisesi öğrencileri okullarına ikişer üçer gelmeye başladıklarında karşılarında Amerikan esvaplı ve silahlı özel tim ve polisi gördü. Polisler bir gün önce dağıtılan bildirileri bahane ederek öğrencileri aramak istediler. Bir çoğunu ise dipçikle yaralayıp tartakladılar. Öğrenciler insan kanına susamış çapulcular sürüsüne karşı direndi. Özel Timin okuldan gitmesini istedi. Üstlerini aratmak istemediler. Demirel ve İnönü'nün "demokrat" ve "şeffaf" polisleri öğrencilerden 15 kişiyi tartaklayarak gözaltına aldı. Öğrencileri aramayı protesto etmek için ve gözaltına alınan arkadaşlarının bırakılması için derslere girmediler, okulun bahçesinde toplanarak oturdular. Bu süre içinde öğrencilere halkda katılmaya başladı. Hep birlikte özel timi ve polis ve asker baskılarını kınayan sloganlar attılar. Öğrencilerin slogan seslerini duyan halk, okula koştu. Onlarda öğrencilerin protestosuna katıldılar.

Öğrenciler daha sonra Tunceli meydanına doğru yürüyüşe geçti. Özel tim ve polis engellemeye çalışsada öğrenciler yürüyüşe devam ettiler. Yürüyüş sırasında halktan katılanlar daha da çoğaldı ve yürüyüş kitlesi bini geçti. Öfkeli kitle "Kürdistan faşizme mezar olacak", "Özel tim defol" ve öğrenciler üzerindeki baskıların kalktması, okul idaresindeki faşist yöneticilerin kovulması için sloganlar attı. Ayrıca polisle işbirliği yapan Ali Ekber isimli faşist öğretmeni dövdüler ve öğretmenin okuldan atılmasını istediler.

Tunceli Emniyet Müdürü, öğrencileri önce tehdit etti, baktı olacak gibi değil, yürüyüş giderek kalabalıklaşıyor, valiyi çağırdılar. Vali, yürüyüşün kalabalıklaşması üzerine özel timi geri çekti, öğrenciler ve halk valiyide dinlemedi, vali burada taşlandı. Kafasına taş yiyen vali kurtuluşu kaçmakta buldu.

Faşist devletin baskılarını protesto yürüyüşü tam 4 saat sürdü. Partimizin militanları ve taraftarları bu görkemli kitle direnişinde en önde yer aldılar. TMLGB'nin yiğit militanları konuşmaları ve ajitasyonları ile kitleleri yürüyüşe geçirdiler. Kitleler, liseli TMLGB militanlarının konuşmalarını coşkuyla alkışladılar ve katılım bundan sonra daha da arttı. Halk baskılar karşısında seyirci kalma yerine düşmanın üzerine üzerine yürümeyi seçti ve egemen sınıflara kendi gücünü gösterdi. TMLGB militanı koşmacılar T.C.nin Kürdistan'daki ve ülkedeki baskılarını anlatıp, halkı baskılara karşı direnişe çağırdı. Kitleler konuşmacıyı coşkuyla alkışladılar.

Protesto yürüyüşü, özel timin gözaltına aldığı 15 öğrenciyi serbest bırakmasıyla sona erdi.

Tunceli'de son on yıldır ilk defa böylesine bir kitle yürüyüşü gerçekleşiyor. Bu yürüyüş yeni yürüyüşlerin ve devletin baskılarına karşı kitlesel direnişlerin ilk habercisi oldu. Kitlelere moral verdi ve kitlesel direnişlerin gücünü halka ve düşmana gösterdi. Okuldaki ufak bir kıvılcım, zaten diken üzerinde duran halkı sokağa döktü. Halkın gücü ve direnişi karşısında düşmanın kaçacak delik araması, halka kendi gücünün düşmanın topu tüfeği karşısındaki büyüklüğünü ve zaferini kazanacağını gösterdi...

10 Mart 1992
İKK Muhabiri
TUNCELİ

DEVRİMCİ-DEMOKRATİK KAMUOYUNA! FRANSIZ POLİSİNİN TKP/M-L TARAFTARLARINA YÖNELİK SALDIRILARINI BOŞA ÇIKARTALIM !

Fransa'da polisin öteden beri, TKP/M-L taraftarı olarak bilinen devrimci-yurtseverler üzerinde estirdiği terör havası son günlerde daha da yoğunluk kazanmıştır. Daha önce yine asılsız iddialarla tutuklanan arkadaşlarımızın aleyhine somut deliller elde edemeyen Fransız polisi, daha da azgınlaşmış, yaptığı son baskınlarla birçok arkadaşımızı daha evlerinden almış, bazılarını serbest bırakmak zorunda kalırken Paris'te dört, Nice'de de üç arkadaşımızı tutuklamıştır.

Bu operasyonlar esasta Fransa'daki TKP/M-L faaliyetlerini engelleme amacı gütmektedir. Bu engelleme girişimleri yeni de değildir. Öteden beri dönem dönem polis, TKP/M-L faaliyetlerine yönelik engelleme çabası içinde olmuş, yine bazı TKP/M-L taraftarları gözaltına alınmış ve bazı kitle örgütleri basılmıştır. Fakat bu girişimlerinden hiçbir sonuç elde edemeyen Fransız polisi bu defa da, yine kendisinin yarattığı asılsız senaryolarla yeni bir saldırı girişiminde bulunmuştur.

Fransız Yargı Kurumunun Anti-Demokratik Uygulamaları:

Daha öncesi saldırılarının savuşturulması ve açığa çıkartılması, Fransız emperyalizmini daha da aciz düşürmüş görülüyor. Öyleki, daha öncekilerde olduğu gibi, bu son saldırılarında da kendi yasalarına göre bile, yasal bir dayanak yoktur. Son operasyonlar örneğinde olduğu gibi, TKP/M-L'nin düşüncelerini paylaştığı savından yola çıkılarak yoldaşlarımızın tutuklanması kendi yasalarında belirttikleri, -burjuva normlarla bile sınırlı olsa- fikir özgürlüğü ilkesinin çiğnenmesidir. Ve yine ilk ve son tutuklanan yoldaşlarımıza tehdit ve psikolojik-yaptırımlarla, hiçte ilgili olmadıkları suçları yüklemeye çalışmaları, Fransız yargı kurumunu anti-demokratik zeminde teşhir eden bir başka olgudur.

Özellikle daha önce yakalanan arkadaşlarımıza karşı faşizan ve anti-demokratik tutumlar geliştirerek, kendi ürettikleri hayal mahsulü senaryoları zoraki kabul ettirmeye çalışmışlardır. Aradan beş ay geçmesine karşın henüz bu yoldaşlarımız yakınlarıyla dahi görüştürülmemişlerdir. Ve yine bu arkadaşlarımıza gönderilen giyecek ve yiyecek gibi acil ihtiyaçları kabul edilmemiştir. Gönderilen paraların bir kısmına da cezaevleri yönetimince el konulmuştur.

Cezaevlerinde de yoldaşlarımız çifte bir standartla tecrit koğuşlarına konulmuşlardır. Cezaevlerinin olumsuz koşullarında hastalanan bazı arkadaşlarımıza bugüne değin hiçbir tıbbi müdahale yapılmamıştır.

Görüldüğü gibi bizzat kendileri burjuva normlarla bile sınırlı olsa, insan hakları yükümlülüklerini çiğnemiş ve suçlu durumuna düşmüşlerdir.

Fransız Burjuvazisinin Bu Saldırıları T.C'nin Faşist İcraatlarına Sunulan Emperyalist Patentli Bir Destektir !...

Fransız polisinin bu icraatları çok açıktır. Hayali suçlarla TKP/M-L taraftarlarını sindirmek ve TKP/M-L faaliyetlerini dondurmaktır. Türkiye sınıf mücadelesinde etkin bir yeri olan TKP/M-L, mücadelesiyle sadece Türk hakim sınıflarını değil, emperyalist efendilerinide rahatsız etmektedir. Emperyalist mali-sermayenin kendi deyimiyle, "yeni dünya düzeni" formülasyonunun Türk egemenlerine yüklediği politikaların girdiği açmaz, emperyalist sistemi rahatsız etmektedir. Türkiye devrimci hareketi ve Kürt ulusal hareketinin düzen sınırlarını zorlayan mücadeleleri, emperyalist efendilerin hedeflediği burjuva istikrarın oluşmasında ciddi bir tehdit durumundadır. Panik atmosferine girmiş bulunan Türk hakim sınıflarının, önümüzdeki günlerde girişeceği Kürdistan ağırlıklı "Bahar Harekatı" ile Kürt ulusal hareketi ve devrimci hareket hedef alınmak istenmektedir. Yurt dışındaki Türkiye ve Türkiye-Kürdistan'lı hareketlerin kontrol altına alınması, bu harekatın yurt dışındaki uzantısıdır. Bir başka deyişle, Fransız özgülündeki TKP/M-L'ye yönelik bu saldırılar gerçekte T.C'nin faşist saldırılarına Fransız emperyalizmince verilen bir destektir. Fransa ve Avrupa emperyalistlerinin bu emperyalist planları şimdiden açığa çıkarılmazsa ve teşhir edilmezse, bu saldırılar diğer Avrupa ülkelerinde de dozunu yükseltecek ve diğer devrimci hareketleride hedef alacaktır.

Fransız Polisinin Bu Saldırıları TKP/M-L'yi Sindiremeyecektir

Ama bu saldırılarla TKP/M-L ve devrimci hareketin mücadelesi engellenemiyecektir. Fransız emperyalizmide bunu böyle bilmelidir !

Körfez savaşına aktif olarak katılan, Gana'ya asker gönderen ve daha emperyalist emelli birçok hareketlerde yer alan Fransız devleti, TKP/M-L taraftarlarına yönelik bu terör havası icraatlarıyla, gerçekte insanlık ve tarih önünde kendisi suçludur. Nasıl ki, geçmişin gerici yargı organları Galile'leri, Robespier'leri insanlık tarihi önünde yargılayamamışsa, dünya halklarına karşı emperyalist suçlarla sicili bir hayli kabarık olan Fransız emperyalizminin yargı organları ! da, TKP/M-L'nin anti-emperyalist, anti-faşist taraftarlarını yargılayamayacaktır !

Başta TKP/M-L taraftarları olmak üzere, tüm devrimci, demokrat ve yurtsever kuruluş ve kişileri, Fransız polisinin bu anti-demokratik saldırılarına karşı tavır almaya çağırıyor, Fransız burjuvazisinin bu saldırılarını devrimci-demokratik kamuoyu önünde mahkum ediyoruz !

TUTUKLU BULUNAN 11 DEVRİMCİ ARKADAŞIMIZ DERHAL SERBEST BIRAKILMALIDIR!
FRANSIZ POLİSİNİN TKP/M-L TARAFTARLARINA ve DEVRİMCİLERE YÖNELİK SALDIRILARINI LANETLİYORUZ !
FRANSIZ BURJUVAZİSİ TKP/M-L'Yİ SİNDİREMEYECEKTİR !
TÜM DEVRİMCİ-YURTSEVER KAMUOYUNU, FRANSIZ POLİSİNİN SALDIRILARINI BOŞA ÇIKARTMAYA ÇAĞIRIYORUZ !

4 Mart 1992
TKP/M-L
YURTDIŞI BÜROSU

FAZLI KAYA EĞİTİM KAMPI

Gerilla Birliğinin açık alanda yaptığı Parti ve Devrim Şehitlerini Anma Toplantısının Konuşma Metni

Ocak ayının son haftası, parti geleneğimizde, komünizm ve devrim şehitlerinin kanı kadar kızıl, değerli anı ve zengin mirasları gibi ışıl ışıl yaşanıp yaşatılan capcanlı bir ruh, güzel bir devrimci töre, altın çağa uzanan sonsuz bir nara, büyük bir zafer andı ve bağlılık yeminidir.

Her yılın Ocak sonunda parti şehitlerimizi, devrim şehitlerini, kölelik tarihinin derinliklerinden o büyük geleceğin özgür ufuklarına yöneliş içinde insanlığın yüzünü ağartan tüm halk kahramanlarını, sahiplendiğimiz değerlerin harcında kanı bulunan adsız sıra neferlerine kadar her devrin bütün tarih yazıcılarını ve özel olarak da insanlık düşmanı salakların sonunu getirmeye muktedir bilimsel mezar kazıcılarını hak ettikleri saygıyla anıyoruz.

Bu bir matem haftası değil. Donuk törenlerin, soğuk nutukların konusu hiç değil. Burada bütünüyle tarihi yaşıyor ve ölümlerden doğan ne varsa yaşam adına, onları onurlayıp geleceğe taşıyoruz.

Büyük bir davanın, şanlı-onurlu-amansız bir kavganın gönüllü neferleri, halk savaşının yılmaz erleriyiz. Gururla yürümeye devam edeceğimiz bu yolda hayatın bizden istediği her türlü özveriyi gösterebilecek olan gücümüzün zengin kaynaklarından biri, tükenmez hayat pınarları gibi bilincimizi besleyen, irademizi çelikleştiren, şehitlerimizin muazzam değerlerle dolu direniş mirasları, ateşin ortasından yükselip gelen güçlü avazları, kuşaklar boyu yankı yapacak çağrı ve mesajlarıdır.

"Bu ses bizim sesimizdir
Bağıran haykıran biziz
Kahkahayla gülen biziz
Her kavgada ölen biz !...
Yürüyen, hep yürüyen, yürüyen....
Çağlara çağlar, çağlara çağlara
sesleniyor sesimiz !...
Dağlara, dağlara, dağlara,
dağlara yükseliyor !..."

Ölümün ötesinde de yaşamak ve yaşanmaktır bu. Öyle gösterişli şeylere ihtiyaçları yok onların anılmış olmak için. Savaşımız onların eseri ve devralmış olduğumuz silahlarla bizlerin şahsında güzelliği devam eden her şey, onların Munzur Baba yüceliğindeki anısıdır. Bu yüzden diyoruz ki; onları layık oldukları şekilde anmak, tek kelimeyle savaşmak ve yine savaşmaktır !

Ama savaşımız içinde böyle özel günlerin, kızıl haftaların, sadelik ve içtenlikle sürdürülecek güzel geleneklerin de anlamlı bir yeri her zaman olacaktır. Şu an havada sıkılı yumruklarımız, yukarı kalkık parıldayan ve ölülerimizin intikamı için sabırsızlanan silahlarımız, bu gösterişsiz anmanın coşkusunu simgeliyor.

Parti tarihimizde ilk şehitlerin yeri ve özel olarak anılma olanakları daha başkaydı. Ancak savaşımız geliştikçe, şehitler kervanına katılan partizan ve savaşçılarımız çoğaldıkça, birer-ikişer ölümlere dörder-beşer sekizer-onar şehit grupları eklendikçe, tek tek günleri ve isimleri özel olarak anmanın olanağı eskisi gibi kalmadı. Savaşımız sürdükçe, 365 gününde anmaya konu olup. 18 Mayıs gibi bazıları hariç, özel olmaktan çıkacağı açıktır. İşte Ocak ayı son haftasının parti ve devrim şehitlerini anma haftası olarak partimiz gelenekleri arasına katılması böyle oldu.

Bu hafta, yani Ocağın sonu, proleteryanın dünya ölçüsünde ve ülkemiz özgülünde önderlik düzeyindeki kayıplarının anlamlı çakışması ve yoğun kızıllığıyla partimiz tarafından önemsenmiş, benimsenmiş ve gelenekleştirilmiştir.

Proleteryayı Paris Komünü'nün onurlu yenilgisinden sonra yer yüzünün bir parçasında ilk kez ve büyük bir çığır açan kesinlikle iktidar yapan, Marksizmi emperyalizm çağına uyarlayıp bilimin doruğuna hakkı ile adını yazdıran büyük uluslararası komünist önder Lenin , Alman proleteryasının önderleri Lienbeckt ve Luksemburg, Türkiye proleteryasının ilk öncü müfrezesinin kurucu önderi Mustafa SUPHİ ile 15 değerli yoldaşı hep bu hafta içinde ölümsüzleşmiş ve zemheri ayını güneş gibi ısıtmışlardır. Suphi'lerden sonra 50 yıl kadar karanlığa gömülen ülkemizde her milliyetten proleterya ve halkımızı yeniden ve daha güçlü şekilde aydınlatan yüce önderimiz İbrahim KAYPAKKAYA'nın 18 Mayıs 1973'te Diyarbakır zindanlarını işkenceci faşistlerin başına yıkarak kesin ve parlak bir zaferle noktaladığı büyük direniş destanının başlangıcı, yani Vartinik çatışmasında yaralanıp ardından düşmanın eline geçmeside yine bu haftaya denk gelmiş ve TKP/M-L - TİKKO'nun ilk şehidi, onur komutanımız Ali Haydar YILDIZ da bu kızıl zemheride toprağa düşmüştür.

Şu an, komünizm tarihinin dünya ölçüsünde ve ülkemiz sathındaki bu şanlı isimleriyle birlikte, tüm devrim şehitlerinin sıcaklığını duyumsuyoruz içimizde ve "Ocağın sonu, ocağın sonsuzluğudur !" diyoruz. Çünkü, devrim savaşlarının sönmeyen ocağını körüklemeye devam ediyoruz var gücümüzle !.

"Biz topraktan, ateşten,
Demirden doğduk
Güneşi emziriyor
çocuklarımızın karımız
Toprak kokuyor bakır sakallarımız...
Neşemiz sıcak,
kan kadar sıcak,
delikanlıların
rüyalarında yanan

İnsanlığın güneş gibi büyük ve sıcak olan gelecek umudunu şu sıralar tümüyle kar altı etmek isteğiyle, dünya ölçüsündeki birinci devrimler dalgası ve sosya-

o an kadar sıcak Ölülerimizin başlarına basarak
yükseliyor yükseliyoruz, güneşe doğru !...
Ölenler döğüşerek öldüler, Güneşe gömüldüler
Vaktimiz yok onların matemini tutmaya Akın var, güneşe akın
güneşi zaptedeceğiz
güneşin zaptı yakın !...'

lizm deneyiminin yeni zaferlere analık edeceği kesin olan yenilgisini şaklabanca kutlayan ve öldüremedikleri değerlerin son barikatlardaki onurlu savunucularına saldırmayı sürdüren emperyalist dünya haydutları ve Peru'dan Türkiye Kürdistan'ına kadar nerede ısrarlı proleterya devrimciliği yada ulusal kurtuluşçuluk temelinde geliştirilen halk savaşı varsa, orada çaresiz ve çıkışsız bir imha savaşına barbarca hız veren faşist zorbalar, iyi bilsinler ki; sonunda yarattıkları kan deryasına gömülerek boğulacak olan kendileri, yok olup gidecek ve yeryüzünden tümüyle silinecek olan yine kendi aşağılık değerleridir.

Çünkü insanlık alemi, yani evrenin en mükemmel varlığı olarak gelişmesini tarihsel materyalist yasalar içinde sürdüren bu dünya topluluğu, doğal ve kaçınılmaz şekilde, ama tabii ki kendi türünün aydınlık bilinci ve klavuz yıldızı olan öncülerinin yaşanan süreçlere iradi müdahalesi ve yeni nesillerce üstlenilip nihai zafere dek sürdürülecek olan büyük kavgaları ile iyiye güzele, giderek daha çok kendi özüne ve nihayet bütünlüklü olarak ideal bir geleceğe doğru evrim halindedir.

Tarihin bu yönlü akışını tersine çevirmeye çalışanların maddi güçleri-ki başta emek olmak üzere büyük insanlık değerlerinin çalınmasından ileri gelir-; o değerleri yaratanların manevi güçlerinden daha kudretli değildir. Sonunda kendi emeğine sahip çıkan, değerlerine sarılan ve insan kılıklı haramilerin sömürü tulumbalarını ateşe verip, maddi güç kaynaklarını kurutan insanlık; yani mazlum halklar, yani proleterya, yani ademoğlunun gerçek özü, yani ileriye dönük yüzü, yani haklı ve güçlü olan o muazzam üretici yönü galebe çalacak ve kazanacaktır !...

Yükselt kurtuluş bayrağını
Zulmü rüzgarlara savur
Körükle devrim ocağını
Tan gelen demire vur
Bu kavga en sonuncu kavgamızdır artık
Enternasyonelle kurtulur insanlık

O büyük geleceğe ulaşma yolunda proleteryanın sınıf bilincini yeryüzünde olanca gücüyle taşıyan ve en canlı kızıl müfrezelerden biri olarak dünya sathındaki yenilgi havasını şaşkınlıktan uzak bilinçli bir öncüye yaraşır tarzda mücadele şiarları ve zafer andı ile karşılayan biz Türkiye ve Kürdistan komunistleri, yaşadığımız süreçte üzerine bastığımız toprakların susamış olduğu özgürlükler için yürüttüğümüz savaşla, dünya devrimlerinin fırtına merkezlerinden birinde yeni devrimci dalgalara hız verme gayreti ve ikinci uluslararası sosyalizm deneyimine öncü unsurlar arasında girme çabasının onurunu yaşıyoruz.

Ne ki herşeyimizle mükemmel olduğumuz devrimin sorunlarını bütün yönleriyle çok iyi bilince çıkarttığımız ve savaşımızda yıldan yıla büyük gelişmeler kaydettiğimizde söylenemez. Henüz arzu edilen düzeyin oldukça gerisinde sayılırız. Daha yüksek bir politik üretkenlikle ülkemizin devrimci dinamiklerini her yerde öncülüğümüz altına toplayarak, ayaklarımızı bulunduğumuz toprağa daha sağlam basarak kızıl gerilla savaşımızın alevlerini büyütmek, sürekliliğini sağlamak ve bozkırın kuru yerlerinden yaymak zorundayız.

Şehitlerimiz bizden bunu bekliyor. Yoksa toprağın altında huzursuz olacaklar. Onca kanımız boşuna akmadı. Yüzlerce can verdik, ama ne kadar mesafe katettik ? Bunun muhasebesini yapmadan kahramanca ölenlerimizle övünmek, mücadele tarihimizi bir yönüyle ve eksik kavramak olur. Bu da bilinçli bir gurur sayılmaz. Öyleyse mezarlarında haykırmaya devam eden ve bizim devraldığımız silahları nasıl kullandığımızı izleyen ölümsüz canlarımıza söz verelim. Ve diyelim ki, her şey istedikleri gibi olacak. Ölümün ve yaşamın emirleri başımız üstüne !...

And olsun, şart olsun.

İçiniz rahat, ruhunuz bizden emin ve silahlarımızın gücünden kuşkusuz olsun ki yoldaşlar;

Başlattığımız büyük kavga asla yarım kalmayacak !

Varılacak yere kan içinde varılacak.

Ve zafer, artık hiç bir şeyi affetmeyecek kadar, tırnakla sökülüp koparılacaktır !

Biz TKP/M-L TIKKO'nun küçük bir gerilla birliği olarak, sizlerin canlı mirasıyla daha zenginleşmiş durumdaki sınıflar mücadelesi tarihi ve halk savaşı sanatını özümseme çabasında, büyük devrimci sorumluluklarımızın bilinci içinde ve partimiz 4.Konferansının kararlaştırmış olduğu saldırı taktiğine uygun bir eylemliliğin hazırlığı içindeyiz.

Rahat uyuyun ve silahlarımızın sesini dinleyin !...

PARTİ ŞEHİTLERİMİZ ÖLÜMSÜZDÜR !
DEVRİM ŞEHİTLERİ ÖLÜMSÜZDÜR !
YOLDAŞLAR KAVGANIZ ZAFERE DEK SÜRECEK !
KANINIZ YERDE KALMAYACAK !
KÜRDİSTAN FAŞİZME MEZAR OLACAK !

Rusya'da Sık Sık Yüzbinlerce Kitle Kapitalizme Karşı Mücadele İçin Sokağa Dökülüyor

Rusya'nın gerçek yüzüyle açığa çıkmak zorunda kalmasıyla, emperyalistler ve uşakları bunu iyi bir fırsat görerek sosyalizm ve komünizmin çöktü, iflas etti kampanyasına dönüştürdüler. Bu kampanya 1980'lerin sonundan itibaren bütün hızıyla sürüyor. Her vesileyle bütün yol, yöntem ve

KOMÜNİSTLERİN YÜRÜYÜŞÜ Moskova'da dün sabah Gorki Parkı'ndan Manej Meydanı'na yürüyen komünistlerin yanlısı on binlerce kişi, ellerinde orak çekiçli bayraklarla Krimsky Köprüsü'nden geçerken sürekli "Yeltsin, istifa" diye bağırıyorlar, ekonomik reformları protesto ediyorlar. Bir pankartta "Burjuvazi mübadili çokerciz çay, etsiz çorba", bir diğerinde ise Lenin'in "Şiddet olmadan kapitalizme dönemezsiniz" sözleri yer alıyordu.

saldırılarını sürdürmektedirler.

Marks ve Engels'in komünist manifestoyu ilan etmesiyle bütün Avrupa'yı bir komünizm hayaleyi sarsması gibi bugünde bir komünizm hayaleyi burjuva dünyayı sarsmıştır.

Emperyalist burjuva kamp, bir yandan Rusya ve bloğundaki çöküşte, sosyalizm ve komünizm yıkılmıştır, bir tehlike olmaktan çıkmıştır derken, diğer taraftan her yön ve araçla saldırması dünyadaki devrimci gelişmelerde, silahlı mücadelelerden vs. bahsetmeyip gizlemesi iki yüzlü görünümün ardındaki esas büyük korkusunu göstermektedir. Bu korkuyu Rus yeni Çarı B.Yeltsin bile duymaktadır. Belkide daha fazla duymaktadır. Onun ikide bir ABD ve diğer emperyalistlere "...bize acilen ekonomik yardım yapın, batının yardımlarının geçikmesi halinde komünistler iktidarı ele geçirir, sizde bizde kaybederiz" demesiyle kendini gösteriyor ve bu korku boşada değil. Yeni Çar Boris'in korkusu eski bürokrat burjuva ve muhafazakarları değil, nesli tükenmek üzere olan bu bürokratlardan korkusu sadece liberal kapitalizmine geçişi biraz daha geçiktireceği için olabilir. Onun esas korkusu bu liberal kapitalizme geçiş sırasında uyguladıkları sözde demokrasi sürecinde işçi sınıfının yararlanarak hızla örgütlenip iktidarı tekrar ele geçirebileceği ihtimalidir.

Yeni Çar Yeltsin niye korkmasın ki? Sosyalist maskeli bürokratik devlet kapitalizmi ve siyasal alandaki sosyal faşist diktatörlüğü geniş kitlelerin kendi yüzlerini görmelerini engelliyordu. Ama şimdi tekelci liberal kapitalizmine geçiş ve bunun beraberinde hızlandırdığı açlık, yoksulluk, sefalet, her alanda çöküntü bütün kitlelerin gözlerinin önünde cereyan etmesi, yaşamı çekilmez hale getirmesi kitlelerin büyük hoşnutsuzluğuna yol açıyor. Yüzbinlerce kitle hergün sokağa dökülüyor. Yeni çarların en büyük korkusu budur. Bunun için diğer emperyalistlere "imdat bizi kurtarın" diyorlar. Kitlelerin ellerinde kızıl bayraklar ve Lenin ve Stalin'in posterleriyle "Kahrolsun Yeni Çar", "Yeni Çar Boris İstifa", "Kahrolsun Emperyalizm", "Yaşasın Sosyalizm", "Bütün İktidar Halk Meclislerine", "Yaşasın Marksizm-Leninizm", "Stalin Haklıydı" vs. gibi sloganlarla sokaklara dökülmeleri, yeni çarları ve emperyalistleri kötü korkutuyor. Yeni çarlar bu gösterileri yasa dışı ilan etmelerine rağmen gösteriler oluyor ve gelişiyor.

Liberal kapitalizmine geçiş sürecinde uyguladıkları burjuva demokratik ortam devrimci, komünistlere de olanak sunuyor. Devrimciler, komünistler 30-35 yıllık zorla susturulmadan sonra geniş kitleleri örgütleme ve sokağa dökme fırsatı buluyor.

Son bir kaç yıl içinde yeni partiler ve gruplar kuruldu. Tabi yasaklardan kurtulamıyorlar. Yeni çarlar kendi SBKP'lerini bile kapattılar, faaliyetlerini yaşa dışı ilan ediyorlar. Halk muhalefetinin her pazar ve çeşitli vesilelerle bir çok kentte yaptığı gösterilerde yaşa dışı ilan ediliyor, ama buna rağmen onbinlerce kitle katılıyor. Zaman zaman polis ve ordusuyla çatışmalar oldu. Sovyet devriminin yıldönümünde Lenin'in ve Stalin'in yıldönümlerinde yüzbinlerce kitle katıldı. Mart ortalarında yönetimin Halk Meclislerine devredilmesi için yapılan gösterilere 350 bin göstericinin katıldığı açıklanıyor.

Dünya yayın tekelini elinde bulunduran emperyalistler ve aynı kaynağa ve kataya sahip olan uşakları bu gösterileri pek vermemekte veya verdiğinde de yaşlı birkaç bin olduğunu söyleyerek, katılanların siyasal taleplerini çarpıtmaktadır. Üstelik "yaşlı kuşak" dediğini kendi verdikleri resim ve TV'lerindeki görüntüleri mahkum ediyor.

Somut ve kapsamlı bilgimiz olmamasına rağmen yeni çar'lara karşı gelişen kitle hareketlerine genellikle birçok iktidar muhalifi grup katılıyor. Lenin ve Stalin'e sahip çıkanlar, Anarşistler, Troçkistler ve son günlerde gelişen hoşnutsuzluğu başkalarına bırakmamak için bazı gösterilere eski muhafazakar "komünist" Rus bürokrat burjuvaları vs. katılıyor.

Yeni çar'lara karşı gelen ve mücadele eden parti ve örgütler içinde en güçlüsü Nina Andreyevna önderliğinde kurulan "Yedinstvo" yani "birlik" de denilen Tüm birlik Komünist Partisi (kısa adıyla VKPB) adındaki partidir. 40 binin üzerinde üyesi olduğu belirtiliyor. Rus basını bunlara "fanatikler", "Stalinist" diyor. Avrupa basınında "koyu Stalinist" vs. şeyleri söyleniyor ve propagandası olmasın diye pek bahsedilmemeye çalışılıyor. Mevcut gruplar içinde Lenin'e, Stalin'e sahip çıkma ve ileri sürdüğü siyasi taleplere bakıldığında eğer Marksist değilse, Marksizme en yakın olan parti bu olduğu gözleniyor.

Feshedilmeden önceki SBKP'nin Politbüro üyelerinde Anatolu Kryuçkov önderliğinde Rusya Komünistler Partisi adıyla 3 bin delegeyle kurulmuş bir parti var. Bu parti, Kruşçev-Brejnev çizgisinde sosyalist maskeli bürokrat burjuva bir parti olduğu gözleniyor.

Birçok sol grubu bağında toplayarak kurulan Roy Medvedev önderliğindeki Sosyalist Emek Partisi adlı küçük burjuva olduğu gözlenen bir parti var.

Boris Kagaslıtski önderliğinde Emek partisi adıyla kurulan Stalin düşmanı bir parti var. Yanısıra Rusya Komünist İşçi Partisi, komünistler birliği vs. adlarında birçok parti veya grup olduğu basına yansıyor.

Bunlardan kimi burjuva muhalefetde olsa, kitlelerle sokağa dökülmesi iyidir. Kitleler bu mücadele içinde kendini eğitecek. Siyasal iktidar mücadelesinde en iyi, en doğru, en hitarlı olanı görecek ve kendi deneyimleriyle de ML/MZD'ne bağlı olanların etrafında kümeleneceklerdir. Böyle bir kitlesel mücadele içinde ML/MZD savunucuları daha da gelişecek ve üzerine düşeni ustalıkla yerine getirirlerse iktidar mücadelesinde önemli fırsatlar yakalayabilirler. Zafer er geç sınıf bilinçli proleteryanın olacaktır. ■

PARTİMİZ TKP/M-L 4.KONFERANS TANITMA TOPLANTILARI BAŞARIYLA SONUÇLANDI

Ulusiararası sınıf-bilinçli proleteryanın ülkemiz zeminindeki kurmayı partımız TKP/M-L'nin yakın zamanlarda sonuçlandırmış olduğu 4.Konferansına ilişkin, tanıtma toplantıları, Avrupa'nın çeşitli merkezlerinde kamuoyuna açık olarak yapılan toplantılarla sonuçlandırıldı.

Almanya'nın Duisburg, Hamburg, Stuttgart, Fransa'nın Paris, Mulhous, İsviçre'nin Basel, Avusturya'nın Viyana, Hollanda'nın Deen-Haag, İngiltere'nin Londra şehirleri ile Yunanistan'da yapılan toplam on toplantıda, başta parti kamuoyu olmak uzere konferans kararlarını merakla bekleyen devrimci-yurtsever kamuoyu, toplam 2 bin kişilik bir katılımla, 4.Konferans Tanıtma Toplantılarımıza geniş bir ilgi gostermiştir.

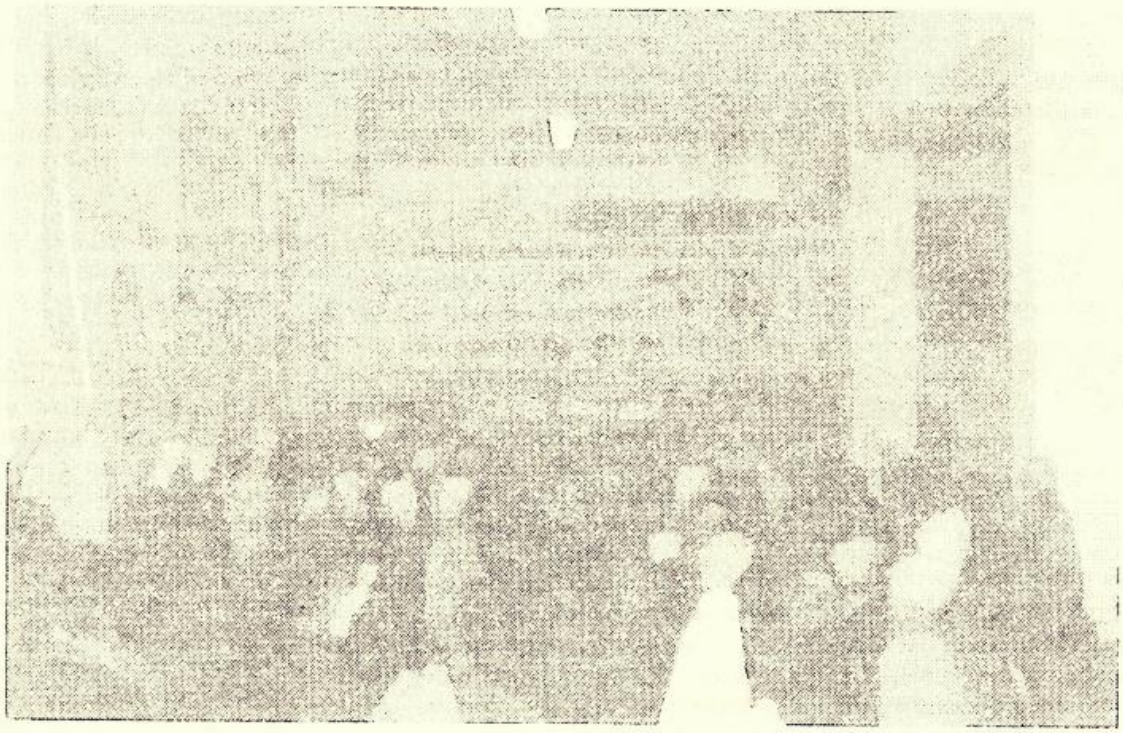

Topiantılar ve tartışmalar coşkulu bir havada geçmiş, özellikle parti kitlemizin dönem dönem attığı sloganlar bu coşkuyu doruk seviyeye çıkartmıştır. Konferans görüntülerinin yer aldığı film yine kitleler tarafından ilgiyle izlenmiş ve toplantılara ayrı bir canlılık kazandırmıştır.

Toplantılarda en fazla üzerinde tartışılan konular Seksiyon ve ona bağlı olarak Kürdistan sorunu ile, DABK'a ilişkin alınan birlik kararı konuları olmuştur. Diğer dikkati çeken bir noktada, özellikle partımızin Konferansından "yeni karar" beklentisi içinde olan ve hatta partimizden "yeni bir bölünme" umuduyla şartlanan bazı parti aleyhtarı karargahların, gerçekleşmeyen bu "beklentileri", "yeni bir şey yok", "kararlar bizi hüsrana uğrattı", "4.Konferans 3.Konferanstanda geridir" vb. şeklindeki sitemlerle ifade etmeleriydi. Ama bu karargahların unuttuğu şey; bu konferansın, daha ilk çıktıkları günde kendi anti-ML çizgilerini düren, sınıf-bilinçli Türkiye proleteryasının öncü müfrezesinin Konferansı olduğuydu... Ve elbetteki, bu Konferans kendi beklentilerine cevap vermeyecek, tersine kendilerini, ilhamını aldığı ML-MZD panzehiriyle bir kez daha mahkum edecekti.. Ve yine kader birlikteliği içinde olan bu karargahların, yine ortak payda içinde oldukları diğer noktada, 3.MK'nın 4.Konferans tarafından ML olarak değerlendirilmesine karşı gösterdikleri "ortak" tutumdu.. Nede olsa diğer Konferansların aksine parti tarihimizde ilk defa bir MK aklanıyor, kötü bir geleneğin yerine yeni bir gelenek geçiriliyordu.

Tabi ki, eski geleneği kanıksayanların, yeni bir geleneği sindirmeleri mümkün değildi...

Toplantılarda en fazla tartışılan konulardan biri olan Seksiyon önermesinin 4.Konferans tarafından "Sosyalizm cilasıyla, inceltilmiş milliyetçilik" şeklindeki reddi üzerine çıkan tartışmalardı. Ulusalcı hareketlerin dışında, anti ulusalcı oldukları iddiasındaki politik-yapılanmalar getirdikleri tezlerle, uluslararası ideolojik konjonktüre egemen olan ulusalcılığın yörüngesine kaydıklarını belgelediler. M-L'nin literatürüyle, her ne kadar kendilerini gizlemeye çalıştılarsa görüşleriyle, ezilen ulus milliyetçiliği önünde nasılda secde ettiklerini gizleye-

mediler. Nüans farklılıkları dışında, gelen bu görüşlerin çoğunluğu ortak Kürt milliyetçiliği noktasında birleştiler. Yakın zamanlarda, Gorbaçov'un çıkışıyla iflas eden modern-revizyonizmin yerini, uluslararası zeminde ulusalcılığın almasıyla, Türkiye-Kürdistanındaki ulusalcı atmosferin kabarmasıyla, revizyonist, opportünist hareketler, toplantılarımızdaki tutumlarıyla, yeni beslendikleri ideolojik kaynağın, ulusalcılık olduğunu net bir şekilde gösterdiler. Seksiyon ve ulusal soruna ilişkin çizgileriyle, proleteryanın ustaları Lenin'in, Stalin'in Bauer'lere, Springer'lere, Bundçulara karşı takındıkları ideolojik tavır yerine, "ayrı örgütlenme", "ayrı program", "ayrı parti", "ulusal program", önermelerini yine getirdiler. Yine bazılarında, "seksiyon örgütlenmesini" getirirken, proleteryanın iktidar koşullarındaki geniş yönetim mekanizmasının tüm kurumlarını kapsayan ve yine sadece ulusal sorunla sınırlı olmayan ama ekonomik, sosyal, siyasal, kültürel vb. tüm toplumsal ihtiyaçlara cevap veren geniş programıyla bölgesel-özerklik modelini görmezden gelerek, seksiyonu salt örgütlenmede partiyle, programda ise ulusal sorunla sınırlayarak gerçekte proleteryanin seksiyon perspektifini ulusal kalıplara sıkıştırarak iğdiş ettiler. Seksiyon önermesinin tarihi şartlarını gözönünde bulundurmadan, seksiyonu uygulamaya "soyunan" bu karargahlar, akıma karşı yüzemeyerek ulusalcılığın mevzilerinde yer aldılar. Ve yine tabiki, ulusal sorunun köklü çözümünün demokratik devrimden geçtiğini göremeyerek, ulusal sorunun iktisadi varlık nedeni olan feodalizmin tasfiyesini hedefleyen köklü görevleri içeren proleter devrim programı yerine ulusal motiflerle sınırlı kalarak, gerçekte proleterya adına çözümsüzlükler önerdiler..

Konferans tanıtma toplantılarımızda, partimizin her türden anti-ML akımlara karşı ideolojik mücadele ruhuyla, bu akımlar bir kez daha mahkum edilmişlerdir. Soruna bağlı olarak, merkezi görevin icrası ve günümüz koşullarındaki izlenecek taktik hattın ilerleme taktiği olduğuda vurgulanarak, 4.Konueransımızın bugünkü Kürdistan özgülünde önüne koyduğu örgütsel, siyasi, askeri görevlerde belirtilmiştir.

Tanıtma toplantılarında üzerinde en çok tartışılan DABK'a ilişkin alınan karar olmuştur. Alınan birlik kararının "ne pahasına olursa olsun" türünden bir birlik kararı olmadığı vurgulanarak, "ilkeli ve samimi bir birlik" prensebiyle hareket eden bir karar olduğu belirtilmiştir. Bu konuda tartışmalar tahmin edileceği gibi, esasta DABK ile bizim aramızda geçmiştir. DABK'çı arkadaşlar, birliğe ilişkin söz hakkı aldıklarında, aramızdaki çelişkileri vurgulamış, ayrılığın sorumlusu olarak bizi göstermiş, bizim kendilerine yaklaşımımızın hatalarla dolu olduğunu -tabi ki kendi normlarıyla- iddia etmiş, kendilerinin eylemlerini sıralayarak bizim eylem yapmadığımızı iki bu noktada partimizin eylemlerine kamuoyunun şahit olduğunu unutarak) belirtmiş; sonuç olarak birliğin olabilmesi için, bir ara gündemden çektikleri "parti programının savunulması", "kendilerine özeleştiri vermemizi" "özeleştiri verildiği takdirde masaya oturulunabileceği" vb. maddelerinden oluşan şartları getirmişlerdir. Pazarlıkçı ve dayatmacı bir havayla kanımızca birliğe hizmet eden bir atmosfer yaratmamışlardır. Oysa, partimin M-L güçleri olarak karşılıklı birlik çağrılarının yapıldığı yeni bir birlik sürecinde, birliğin muhatabı olan güçler, doğal olarak birlik zeminini öne çıkartmalıdırlar. Tüm ayrılıklar ve tüm çelişkiler de ancak bu birlik zemininde çözülebilir. Ki, bu birlik zeminide bizzat birlik Konferansından geçer. DABK'çı arkadaşlar tartışmalarda bunu unutmuş gözüktüler. Herşeyden evvet partimizinde DABK'a eleştirileri vardır. Ama bu eleştirilerin dayatmacı ve pazarlıkçı bir tutumla getirilmesi, birliğin önündeki tıkanıkları açmaya hizmet etmez. Tersine çelişkileri daha da kemikleştirir. Kaldı ki partimiz ayrılıkların ayrıştırılmasından çekinmemektedir. Ama bu ayrışma ancak ilkeli bir zeminde ancak masaya birlikte oturmakla geçer. Aynı şeyler getirilen şartlar açısından da geçerlidir. Bizim bu noktada belirttiğimiz tek şart ilkeli ve samimi bir birliktir. Ama DABK'çı arkadaşların yurt dışındaki tutumları bu ilkeye tezatlık arzetmiştir. Sorunun çözümü şüphesiz ki sıcak mücadele alanıdır. Proleterya partisinin bölünmüş güçleri, karşılıklı birlik kararı almışlarsa bu noktada karşılıklı ve ortak sorumluluk taşımaktadırlar. Dolayısıyla her türlü birlik karşıtı durumda müdahaleci davranmalı, birliğin yolunu açmalıdırlar. Dolayısıyla bizim toplantılardaki olgun ve birliğe hizmet eden tutumlarımızın aksi davranışı içinde olan, yurt dışındaki DABK'ın resmi ve bağlayıcı unsurlarına DABK'ın merkezi yaptırımını uygulamalı, birlik atmosferini yaratmalıdır. Özellikle bugünün sınıf mücadelesi, partinin ve devrimin çıkarları bunu her zamankinden daha çok bir görev olarak dayatmaktadır.

TKP/M-L
YURT DIŞI BÜROSU

YARINLARA YÜRÜMEK

Unutmuyorum ;
Unutamıyorum,
Sana verdiğim sözü.

Beynime takılıyor...
Gelipte;
Hırçınlaşıyorum.

Asileşiyor düşüncelerim.
Varlıkla yokluk arasında
kafa yoruyorum.

Beynim çatlıyor adeta ?...

Düşüncelerimi irdeliyorum.

Beni ben yapan,
Beni bağlayan şey...?

Buluyorum sonunda...

Ve zorluk aşılacak,
Kırılacak zincir.
Biliyorum.

Ve zor olanı başarmaya...
İnşa için, yürüyorum.

Yetmiyor bilgilerim...
Yetmiyor teori...
Ve pratik eksik.

Ve çaba ve kavga...
Ve Zafer ..
Bunu biliyorum.

İnatla düşüyorum üzerine;
Karanlığın.
İnatla... Genişledi, genişleyecek,
Ufkum.

Çaba bitmez,
Bitmez azim.
Bir fidan misali,
Serpilip gelişiyor...
Düşüncelerim.

Kırıldı cehalet zinciri;
Kırıldı karanlık
Bak...
Aydınlığa uzanıyoruz artık

Artık biliyorum.
Sende biliyorsun değilmi.
Geriye yok artık...
adım...
İleriye ileriye yürünecek.

Ve tohum toprağa...
Bilimle işlenecek.
Bilimin var senin...
Biliyorsun.

Geriye inşa kalıyor.
Tohumu toprağa, ekmek.

Hazırız...
Artık at adımını ileriye...
Bak seninle; gelecek...
Seninle ürünler boy verecek,
Gelişecek.

Senin önderliğinle...
Sömürü, zulüm,
Acılar bitecek.

Sefalet son bulup,
Kurulacak; gelecek.

Bunu biliyorum.
Ve söylüyorum.
Gelecek seninle,
'Senin eserin olacak'...

Haydi zamanıdır,
At artık adımını.

Aydınlık yolda...
Yöneldinmi ileriye
Verilmiş sözümü,
Tutmuş olacağım.

Ve yaratmak için geleceği;
İnatla, inançla kavgaya,
Bir daha, bir daha
Sarılacağım...

Bunu bilmeni isterim.

30 Ekim 1991
..ALİCAN..

OKUYUCU MEKTUBU

İKK Yazı Kuruluna...

Sevgili İKK okurları, tüm yoldaşlar ve sempatizan arkadaşlar, MERHABA:

Sınıflar savaşı bilincini kısmende olsa, DY anti-faşisi mücadelesi saflarında öğrendim.

DY. (Devrimci Yol) 1980 öncesinde anti-faşist mücadele misyonunu yerine getirmiş, küçük burjuva hareketi olmasına rağmen, eksikleriyle ve yapamadıklarıyla irdelendiğinde öğretici bir hareket. 1980 öncesinde sivil faşistlere karşı verilen mücadelede kitleleri kucaklamış ve işçi-köylü ittifakıyla kurulacak halk iktidarını hedef göstermiştir.

Ancak anti-faşist mücadele misyonunu yerine getirirken, kitlelere umut olarak gösterdiği Halk İktidarı hedefine göre bir örgütlülüğü hayata geçirmeyi ihmal etmiş yada deyim yerindeyse "yokuşun dibinde ata arpa yedirmeye kalkmış", Proleterya ideolojisine ve davasına dört elle sarılmamış, mücadele dolu dizgin giderken serçe parmağıyla bir yerlerinden yakalamaya çalışmış, dolayısıyla Halk iktidarı hedefine doğru giderken oldukça gerilerde kalmıştır.

Silahlı mücadelenin örgüt toparlayıcılığı ve güçlendiriciliği rolünü rafa kaldırmış; nerdeyse düşmana karşı verilen silahlı mücadeleye anarşizm demeye vardıracak duruma gelmiştir. Bu ülke genelindeki yaklaşımı, bölgemize daha farklı boyutlarda yansımıştır.

Bölgemizde DABK grubuna bağlı gerillaların, bir düşman karakoluna yaptıkları baskında bir düşman askeri yok edilmiştir. 23 Ağustos 1991 gecesi gerçekleşen bu eylemden sonra, gerillalar halkla temasa geçmiş, bölge halkının sempati ve desteğini almışlardır.

Son aylar içerisinde bölgedeki, partimiz TKP/M-L ve ordumuz TİKKO'nun çalışmaları ve faaliyetleri ve gerekse DABK'lı arkadaşların çalışmaları yöre halkı tarafından benimsenerek desteklenmiştir. Bölge halkı yapılan faaliyetleri destekleyerek, gerillalara yiyecek, giyecek vb. konularda yardım etmektedir.

Bölgede son dönem gelişerek taban kazanan partimizin başarılı faaliyetlerini engellemek için hiç vakit kaybetmeden kolları sıvayan, yorgun demokrat devrimci yol'cular bu olumlu çalışmalar hakkında bir sürü dedikodu halka yaymaya başladılar. Sözde bu faaliyetleri, yorgun demokrat arkadaşlara oyun hazırlığı içinde olan MİT ve kontr-gerillanın tezgahladığı gibi gülünç ve acizane dedikodular gibi vs. Evet arkadaşlar sizlerin durumunu iyi anlıyoruz: Kedi ulaşamadığı çiğere mundar dermiş. Karalayın karalayabildiğimiz kadar, bakalım zaman kimi haklı çıkaracak göreceğiz.

Bölgede bulunan DY.ci arkadaşlar, bu günden tabanlarını kaybetmeye başladılar bile. Onlar için üzücü olsa bile bu gerçeği gizleyemezler artık. Tabanlarını korumak için ortaya attıkları her dedikodu ve yaptıkları her anti propaganda gerçeği yansıtmadığı için onları halktan biraz daha koparacak ve kaçınılmaz sonlarını hızlandıracaktır. Bu son bölgemiz için halktan kopuk bir son olacaktır. Arkadaşlar için. (DY.ci)

12 Eylül 1980'den sonra anti-faşist, anti-emperyalist mücadelede bölgemizde yitirdiğimiz devrim şehitleri; Taner Uzun, Erkan Uzuneminağaoğlu, Özbin Aras, Şener Yazar, Metin Aydın, İbrahim Çelik, Ensar Karahan, Cengiz Aksakal ve Cavit Kaya'yı burada saygıyla anarken, bu devrimcilerin mezarlarına sahip çıkmayan ve mücadele anılarına bile saygı duymayan ve bu devrimcileri hatırlamayan böylesine bir hareketten bir şeyler beklememizin vakti çoktan geçmiştir.

Bu hareketin bu tavrıyla bölgemizde halka verebileceği hiçbir şey yoktur. Karalama ve kafa bulandırmadan başka...

Kardeşler, Analar, Bacılar, Emekçi Halkımız: Geçmişin getirdiği olumsuz ve yanlış anlayıştan kurtulmanın zamanı geldide geçiyor. Sana gelecek vaadetmeyen hantal yapıdan kurtul.

Senin için mücadele eden öncü müfrezenin etrafında birleş. Bölgende gelişen TKP/M-L TİKKO'nun gerilla mücadelesini destekle, kavgaya omuz ver. Unutma bu kavga senin gelecek kavgan.

Bağımsız ve Demokratik bir Türkiye için TKP/M-L saflarında birleş. İşçi-Köylü Ordusu TİKKO'ya katıl. Gerilla mücadelesini Yükselt...

YAŞASIN PARTİMİZ TKP/M-L ve ORDUMUZ TİKKO
YAŞASIN MİLİTAN GENÇLİK ÖRGÜTÜMÜZ TMLGB

Artvin'den bir İKK okuru..

TKP/M-L TİKKO ASKERİ KOMİSYONU'ndan; TÜRK, KÜRT ve AZINLIK MİLLİYETLERDEN TÜRKİYE PROLETERYASI ve EZİLEN HALKLARINA !..

Kahraman Türkiye Halklarına, Partimiz **TÜRKİYE KOMÜNİST PARTİSİ / MARKSİST-LENİNİST**'in askeri kolu olan **TÜRKİYE İŞÇİ KÖYLÜ KURTULUŞ ORDUSU**'nun 1991 yılı mücadelesinden bazı kesitler sunuyoruz:

✪ 1991 yılında **TİKKO**, Partimizin 4.Konferans kararıyla partinin askeri bir yan kolu olarak bağımsız merkezi bir yapıya kavuşturuldu.

Bu durum, devrimin silahlı kuvvetleri için tarihi bir öneme sahiptir. Çünkü bu, devrimin üç silahından biri olan **HALK ORDUSU** olgunun hayat bulması demektir. Bu, aynı zamanda, devrimin silahlı kuvvetlerinin daha hızlı bir şekilde gelişip yetkinleşmesi şansına daha fazla sahip olması demektir.

Devrimin silahlı gücü, halk ordumuz TİKKO'nun yaratılması yönünde atılan bu büyük adım ve başarı, siz çeşitli milliyetlerden Türkiye proleteryası ve ezilen halkların başarısıdır. Hepimize kutlu olsun !

✪ 1991 yılı sonunda gerçekleştirilen Partimizin **4.KONFERANSI**, partimizin birliğini ve beraberliğini pekiştirerek, M-L güçlerin birliğinin sağlanması yönünde karar almıştır.

Bir çok karar yanında bu iki karar, TKP/M-L'yi ve onun kollarını güçlü kılacak ciddi etmenlerdir.

✪ 1991 yılında, bütün olumsuzluklara karşın, faaliyet alanımız Dersim'in tümünü kapsayacak kadar genişledi. Bununla kalmadı; Erzincan, Elazığ ve Karadeniz'in bir kısım yerlerine kadarda gerilla faaliyetimizi yaydık.

✪ Bu yıl, Gerilla Bölge Komutanlığı'mız, Komutanlık fonksiyonunda biraz daha yetkinleştiğini gösterdi.

✪ Silahlı gücümüz küçükte olsa, istikrarlı bir askeri kadro ve savaşçı çekirdeğine kavuştu. Savaşa adapsiyon daha fazla sağlandı.

✪ 1991 yılında, gerek Dersim, gereksede bazı çevre il, ve ilçelerinde kitle örgütlülüğün de daha ileri boyutlu gelişmeler kaydedildi. Partimiz önderliğinde bir çok ilçede kepenk kapatma eylemleri gerçekleştirildi.

✪ Bu yıl, gerillalarımız; düşmanın Elazığ-Palu ve Tunceli-Mazgirt kuşatmasında faşist T.C'nin resmi güçlerine 14 kayıp verdirdi ve bir helikopterinide yaralayarak, kavgada yetkinlik ve moral üstünlüğü kazanmışlardır.

✪ TİKKO'nun kahraman savaşçıları, 111.Ordunun Karargahı olan Erzincan'a 10 km uzaklıkta bir karakola roketli saldırıda bulunarak, düşmana kayıplar verdirdiler.

✪ 1991 yılında, gerillalarımız, yoldaşlarımıza halka ve devrimci güçlere yönelen ihanetlerin karşısında sessiz kalmayacağının üç şanlı örneğini verdi:

1- 1990 yılı sonunda Pülümür-Ovacık sınırında 4 yoldaşımızın katledilmesine neden olan ihanetçi, halk mahkemesinde yargılanarak cezalandırıldı.

2- Cezalandırılan iki ihanetçiden biride, PKK'li arkadaşları ihbar edip üç Kürt yurtseverin katledilmesinden sorumluydu.

✪ 1991 yılı içinde, kırsal kesimden TİKKO saflarına katılarak düşmana karşı savaşma isteği daha da arttı. Buda demektir ki, her geçen gün Kürt ve Türk halkları, partimize ve silahlı kuvvetleri TİKKO'ya güven duyuyor, devrimin gerekliliğine daha fazla inanıyor, umut bağlıyor...

✪ Partimiz TKP/M-L önderliğinde kahramanca savaşan Türk, Kürt ve diğer azınlık milliyetlerden Türkiye halklarının devrimci Halk Ordusu TİKKO, sadece düşmanın askeri birliklerine saldırmakla kalmadı, aynı zamanda düşmana ağır maddi kayıplarda verdirmiştir. Bu yıl içinde, Karayolları-86 Bakım-Onarım Şantiyesine saldırarak 2 milyar liralık zarar verdirdi.

✪ Bu yıl içinde, TİKKO, düşman güçlerine karşı çeşitli kereler taciz eylemlerinde bulunmuştur.

✪ 1991 yılında, sıcak savaş alanındaki devrimci ve dost güçlerle daha yakın ve dostane ilişkiler kurulmuş, karşılıklı yardımlaşmalarda bulunulmuştur.

1991 yılı faaliyet sürecimizin genel kesitleri bunlardır. Biz, 1991 yılı içinde çok daha ileri kesitleri hedeflemiştik. Hedeflediğimizin gerisinde kaldığımız açıktır. Ama, gelinen düzeyde savaş gücümüz küçümsenemez. Herşeye karşın, umut verici bir gelişme gösterilmiştir.

Çünkü, üç yıl önce her şeye sıfırdan başlamak zorunda kaldık ve biz, bu düzeye, adeta yoktan varedercesine ulaşmasını başardık. Hiç bir dış yardım almadan, tamamen halkımızdan aldığımız destekle, kendi yağımızda kavrularak...

Dün, bizden umudunu kesenler çoğunluktaydı. Bizim, artık, belimizi doğrultamayacağımızı sanıyorlardı. Ama, sizlere aktardığımız 1991 görüngüleri bu büyük yanılgının ispatıdır ! Çünkü, bu görüngüler, TKP/M-L ve onun askeri yan örgütü TİKKO, hiçte küçümsenemeyecek gelişim düzeyinin ifadesidir. Aynı zamanda, bu görüngüler, daha ileri mevzilere, devlet iktidarı mevzine adaylığımızın kuvvetli görüngüleridir.

O HALDE HEPİMİZE BÜYÜK GÖREVLER DÜŞÜYOR !..

TKP/M-L sizlerden güç alarak savaşıyor. Savaştıkça güçleniyor. Güçlendikçe Türkiye'nin Kürt, Türk ve diğer azınlık milliyetlerden işçileri, köylüleri ve ezilen tüm emekçilerimizin devrim yolunu açıyor. Ona tüm varlığımızla omuz verelim. Bulunduğumuz her alanda düzene muhalefetimizi yükseltelim. Sesimiz, artık, daha gür çıksın ! Çünkü, Türkiye devriminin sinyalleri düne göre, bugün daha nettir !..

Yaşasın Demokratik Halk Devrimi Yolunda Şanlı Mücdelemiz !
Yaşasın Kürt ve Türk Halklarının Ortak Mücadelesi !
Yaşasın Halk Savaşı !
Yaşasın Partimiz TKP/M-L !
Yaşasın Halk Ordumuz TİKKO !
Yaşasın Militan Gençlik Örgütümüz TMLGB !
HAKLIYIZ ! KAZANACAĞIZ ! GELECEK BİZİMDİR !

Ocak 1992
TİKKO ASKERİ KOMİSYONU

Baş Tarafı 40. Sayfada

leyerek sorunu çözmek istemiştir. İzlenen bu yol, savaşın kazanılması ertesinde "kahraman" bir çok insanın kendisini gizleyerek, partinin üst kademesinde varlığını sürdürebilmesini sağlamıştır.

Stalin yoldaş, sosyalizmin inşasında ve korunmasında kitlelerin katılımını ve insiyatifini yeterince geliştirememiştir. Savaş içinde büyük bir kadro kayıbına uğramıştır partinin kitlelerce denetlenip korunabilmesinin yolu tıkanmıştır. Bir çok kişi bu dönemde tabulaştırılarak hatalarının görülmemesi sağlanmıştır. Savaş yorgunu kadrolar, adeta dinlenircesine bir çok kuruluşun başına getirilerek, sadece ve sadece verim sağlanması istenmiştir. Öyle bir durum ortaya çıkmıştır ki, birçok parti kadrosunun hatası, parti hatası sayıldığından, kitlelerce eleştirilmemiştir. Parti-kitle ilişkisi giderek kopmuş, kadrolar ile yığınlar, memur-amir ilişkisi sürdürmüşlerdir.

Stalin yoldaşın bu belli başlı hatalarının yanında, M-L bilime nitel açıdan tayin edici katkılarıda vardır. Gerçi hataları, yaşanan dönemin (Savaş döneminde içte ve dışta başlayan geniş saldırılar gibi.) koşullarıyla ele alınması gerekebilir, ancak, hangi dönemde ortaya çıkmış olurlarsa olsunlar, sonuçta önemini hafifletmez. Bu hatalar çok büyük bedellerin ödenmesini beraberinde getirmiştir. Bizim için ders çıkarılması gereken budur.

Stalin yoldaş, komünterin savaş süresince izlenmesi gereken taktiğe ilişkin yaptığı belirleme doğrudur. O dönem, faşist mihrakın sosyalist anayurda saldırısıyla ortaya çıkmış ana yurdun savunulması taktiği doğruydu. Bütün emperyalist güçlerin canı gönülden istedikleri SB'nin yıkılmasını engellemek için girişilen saldırıya karşı böylesine bir tavır, SB'yi ayakta tutmak için piyonların feda edilmesi değildi. Eğer bu taktiği uygulamada bazı KP'ler yanlışlığa düşmüşlerse, bu, o KP'lerin suçudur. Torez gibiler bu taktiği burjuvazi ile ittifağa çevirip, proleteryanın davasını satmışlarsa, bundan Stalin sorumlu tutulamaz. Burada belirleyici olan ÇKP'nin önderliğidir. ÇKP niye Çin niye Çin devrimine ilişkin komünterin hatalı tutumunu onaylamadı? Stalin ÇKP'yi, komünterin direktifi doğrultusunda hareket etmediği için eleştirmedi. Komünterin ve Stalin önderliğindeki SBKP'nin anayurt savunması taktiği doğrudur. Bu konuda Stalin yoldaşa yönelen eleştiriler yanlış ve Troçki patentlidir.

Stalin yoldaşın ulusal soruna ilişkin tespitleri ML bilime yapılmış en önemli katkılardan biridir. Ulusal sorunun çözümü, proleteryanın sorunu karşısındaki tavrı ve yeni ödevleri bu katkısının sadece bir kaç halkasıdır.

Stalin yoldaş, Troçkinin önderliğinde sosyalizme yönelen saldırıları kararlı bir biçimde göğüslemiş, Marksizmin ve Leninizmin inatçı bir savunucusuydu.

Stalin yoldaş, tek bir ülkede bile sosyalizmin inşasının mümkün olduğunu ispatlamış, bu konuda Troçkistlerce kendisine yönelen eleştirileri bertaraf etmiştir. O, Lenin yoldaştan devraldığı mirası en amansız koşullarda korumasını bilmiş, sanayide atılan dev adımların mimarı olarak anılırken, üretici güçlerin geliştirilmesinin sosyalizmin inşasındaki önemini proleteryaya sunmuştur.

Onu anarken, onun şahsında uluslararası planda Marksizme-Leninizme yönelen saldırıların ve ihanetlerin düşmanı olacağız. Onu anmak, Marksizmin-Leninizmin ve MZD'nin aydınlattığı kızıl güzergâhta kararlı bir iktidar mücadelesi yürütmektir. Onu anmak, hatalardan arınarak, özgüllerde Marksizmi geliştirmek demektir. Onu anmak, disiplinli bir parti, ihtilalci bir ruh ve özverili bir militan olmaktır. Onu anmak, sosyalizmin inşası ve yaşatılmasında daha tecrübeli ve daha yaratıcı olmaktır. Onu anmak, "Marksizm-Leninizm iflas etti" diyenlerin içinde debelendikleri derin bunalımı ve daha kararlı bir şekilde Marksizmin savunucusu olmaktır. Onu anmak, engin fedakarlık örneğiyle sosyalizme ve komünizme ömrünü adamaktır. Onu anmak, Ant dağlarının ve Munzurun eteklerinde kızıl iktidar meşalelerini tutuşturmak demektir.

Rahat uyu büyük öğretmen, değerli komutan ve zaferlerin simgesi. Seni her anışımızda, emperyalizme, Troçkizme, revizyonizme ve her türden gericiliğe karşı olan kinimiz daha da artıyor. Senden devraldığımız mirasla birgün mutlaka Türkiye'nin gönderine Marksizmin-Leninizmin ve MZD'nin kızıl sancağını çekeceğiz.

Seni ölümünün 39.yılında acıyla anarken, komünist mirasın çoşkusuyla selamlıyoruz.

YAŞASIN MARKSİZM-LENİNİZM ve MAO ZEDUNG DÜŞÜNCESİ !

KAHROLSUN STALİN ŞAHSINDA MARKSİZME YÖNELEN SALDIRILAR !

KAHROLSUN REVİZYONİZM ve TROÇKİZM !

YAŞASIN BÜYÜK ÖĞRETMEN ve DEĞERLİ KOMUTAN STALİN YOLDAŞ !

STALİN YOLDAŞI ÖLÜMÜNÜN 39.YILINDA SAYGIYLA ANIYORUZ !

Evrensel boyutta işçi sınıfının kızıl bilimsel öğretisine yaptığı katkılarla büyük bir öğretmen ve ölümsüz bir önderdi. O, proleteryanın yer yüzündeki ilk iktidarının değerli imarlarından biri, bütün yıkıcı karargâhlarca başlatılan saldırıların dirençli, inançlı ve yıkılamaz hedefi, kan ve zulümle yoğurulmuş emperyalizmin amansız düşmanı idi. Bu büyük komutan ve proleteryanın iktidar ustasını ölümünün 39. yılında bir kez daha anarken, devrettiği paha biçilmez mirasının sahibi ve takipçisi olacağız.

Ölümler vardır bir tüy kadar hafif ve bir çöp kadar değersiz. Emeğin düşmanlığı ve insanlığın köleleştirilmesi üzerine kurulu düzenin savunucularıdır bunlar. Lanetle anılırlar halkların kalplerinde. Bir Mussolini, bir Hitler ve bir Somoza gibi, ölümler vardır; Kaf dağı kadar yüce, kıyası mümkün olmayacak kadar değerli. Ezilenlerin kurtuluş umudu, insanlığın kardeşliğinde öğretmen, halkların göz kapaklarında süzülen yaştır anılırlarken. Taht kurdukları kalplerde yoklukları acıyla his edilir, bir bir yıkılırken proleteryanın iktidar mevzileri. Bir Marks, bir Engels bir Lenin, bir Stalin ve Mao'dur onlar. Ölüm yıldönümleri büyük sınıf savaşlarına hazırlananların kinine kin katar. Daha bir bilenirler, sömürü ve zulmü yıkmak için. İşte senide böyle anıyoruz, ey ölümsüzlüğün sembolü, inancın simgesi ve zaferlerin rehberi...

Stalin yoldaş anılırken elbette bir aziz terekesinde ele alınamaz. Yaşadığı dönemin bir çok çelişkisi, hatası ve M-L bilimine yaptığı önemli katkılarıyla bütünlük içinde onu anıyoruz. Hatalarından dersler çıkarıp arınmak, doğrularını ve katkılarını özgüllerimizde geliştirip pekiştirmek bugün için çok daha ivedi bir görevdir. Sınıf mücadelesinin acı yenilgilerinin nedenlerini irdelerken böylesine bir yöntem rehberimiz olmalıdır. UKH'in içinde bulunduğu bugünkü durumdan bir çıkış bulunacaksa bu yapılmalıdır. Hataların üzerine Stalin kadar acımasızca giden büyük bir öğretmen anılacaksa bu mutlaka yapılmalıdır. Böyle bir yöntem onun ustalığına zerrece zarar vermiyeceği gibi, ustada olsa, sınıf mücadelesi içinde hataların yapıla bileneceği konusunda kitleler çok daha duyarlı hale getirilir. ML/MZD biliminin rehberliğinde sınıf mücadelesi yürüten bizlerde büyük ustayı böyle ele alacağız.

Stalin yoldaş, proleteryanın iktidarı döneminde sınıf mücadelesinin çok daha çetin yürüyen seyrini görememiştir. Parti içinde, savaş sonrası yerleşen bürokratların, yeni-tipte bir burjuva sınıfının yaratılmasında temel dayanak olabileceklerini iyi görememiştir. O, devlet-sınıf çelişkisini doğru ele alıp irdeleyemediğinden, savaş sonrası yaşanan muazzam çelişmenin tazigiyle devletin artık içteki sınıflara sindirmede bir araç olmaktan çıktığını ve esasta dış emperyalist güçlere karşı varlığını sürdürdüğü gibi yanlış bir politik tespit yapmıştır. Bu aynı zamanda, parti içinde kümelenen yeni tipteki burjuvaziye karşı kitleleri duyarsız bir konuma getirmiştir.

O, sınıf mücadelesinin bu yürüyüş seyrini kavrıyamadığından, zıtların birliği ve mücadele biçimlerine ilişkin yöntemde de hataya düşmüştür. Parti içinde beliren çizgilere karşı mücadele yürütürken, çizgi-sınıf birlikteliğini doğru göremediğinden, kişileri sınıftan soyutlayıp hedef-

Devamı 39.Sayfada